Gymnasium's Birthday: We are 15 Already

Нам уже 15 років! Ми маємо свої власні перемоги, надбання, традиції… Із звичайної середньої загальноосвітньої школи №315 крок за кроком ми доросли до гімназії №315 з поглибленим вивченням іноземних мов. До закладу, який має міцну родину педагогів, учнів, батьків; до закладу, який має традиційні родинні свята та звичаї; до закладу, який радо й щиро щороку відкриває свої обійми новим учням, новим знанням, новим звершенням та перемогам; до закладу, який прагне нового, бажає змін та сучасного сприйняття Всесвіту; нарешті, до закладу, який впевнено крокує в майбутнє!

Нам ще 15 років… Тому кожного року разом із журналом «Ми гімназія 315» намагаємося поділитися з тобою, любий читачу, своїми новими перемогами, надбаннями, своєю радістю звершень та прагненням підкорення нових висот. Ми дорослішаємо, і попереду ще багато нового, цікавого, яскравого, непізнаного…

Запрошуємо в нашу подальшу подорож усіх вас, наші читачі!

День народження гімназії

Ми – «Ботани», і цим пишаємось!

Так, так, саме «Ботани» виявилися найдотепнішими та найкмітливішими цього року. Важко уявити, але саме наш дивакуватий одяг, розумні слова та химерні зачіски вибороли перше місце в конкурсі КВК.

Ми боролися з іншими восьмими класами: цікавим «Каламбуром» (8-А), загадковими «Агентами 000» (8-Б) та запальними «Галушками & Вареником» (8-В).

Перемога далася «Ботанам» зовсім нелегко. Спочатку ми вигадували ім'я для команди, складали сценарій, шукали жарти. Потім почалися безперервні репетиції: відпрацьовування кожного руху, кожної пісні та навіть кожного слова.

У день виступу вся команда вже стояла на ногах о 8 годині ранку. Ми удосконалювали жарти, малювали рум'яна, робили зачіски. Одним словом, зранку в нас було десять Катерин Пушкарьових. Уже на сцені ми зрозуміли, що не тільки наша команда так добре підготувалася. Наші суперники мали не менш своєрідні сценарії та вигляд.

Врешті-решт, ми виграли в команди «Галушки & Вареник» тільки на 0,2 бала.

За нашу перемогу найбільше хочеться подякувати класному керівнику Бірюк Ользі Григорівні. Саме вона всіляко нас підтримувала, подавала ідеї та допомогала.

Які б не були команди, як би вони не називалися і які б жарти не звучали зі сцени, КВК – вічний, тому що це клуб веселих та кмітливих, а наша гімназія і плекає таких.

Стряпуніна Ірина,
8-Г клас

Наш клас

Наш 8-Б – це велика, єдина і дружня РОДИНА, без якої просто неможливо уявити життя нашої гімназії.

Кожен учень – неповторне втілення власних ідей та задумів і талановитий майстер свого діла. Тому коли нам запропонували взяти участь у КВК до дня народження школи, ми, не обговорюючи, вирішили обрати епізод зі зйомкою фільму на домашнє завдання. А ідея народилася так…

Нашою загальною мрією була зйомка кіно. Ми вирішили втілити її у реальність і випробувати свої сили у цьогорічному КВК. Оскільки ідей і талантів у нас безліч, ми вирішили провести кастинг. Журі під керівництвом нашого класного керівника було суворим, але справедливим. Всі були впевнені: необхідно виступити достойно. Тому обрані були найкращі.

І лише тут ми зрозуміли, що починається втілення мрії у життя.

Ролі розподілили так:

режисер – Катя Кузьмова, мати – Д'яков Микола, герой – Чурпіта Володимир, лікар – Чернишов Владислав та санітари – Бабій Роман і Шпера Антон, дівчата з хлопівкою – Абрамець Вікторія, Валерія Деркач. А персональним діджеєм був Перепеляк Вадим.

Ми обрали найкумеднішу сценку, щоб глядачі були в захваті і нас запам'ятали назавжди. І тут почалося… Репетиції, репетиції і репетиції…

Спочатку все давалося нам нелегко, але спільною працею та зусиллями ми все подолали.

Звичайно, були моменти непорозумінь, зриви учасників, та наша дружба взяла гору над усіма негараздами.

Нарешті, довгоочікуваний день настав! Наш клас перетворився на справжню гримерку… Хтось невпинно повторює свої ролі, а хтось перевтілюється у свого героя. Але головне, що всі страшенно нервувалися… І ось довгоочікуваний момент! Із тремтячими серцями, але з позитивним настроєм ми вийшли на сцену. На наш погляд, ми виклалися на всі 100% і закарбувалися у серцях глядачів назавжди.

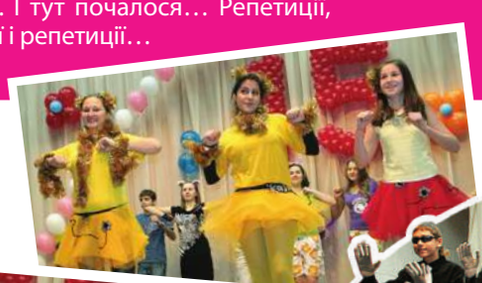
І хоча не зайняли перше місце, наш клас отримав море позитивних емоцій, а актори потонули в океані оплесків.

Ще довго після виступу вчителі впізнавали нас і згадували наш виступ. Потрапляючи до нас на урок, вони впізнавали наших юних акторів, задаючись запитанням: «А де герой?»

Ех ви, вчителі, а за сценарієм треба питати: «А де мати?»…

Усім колективом ми впевнені: якби ми насправді знімали фільм, він неодмінно отримав би не один ***Оскар!***

Громадська Анастасія,
Кузьмова Катерина, Телехова Анна,
8-Б клас

Веселі старти

Наше спортивне життя

Наше життя складається з великих і маленьких перемог. Весь час ми хвилюємося: постійні змагання у всіх сферах. І це відбувається з раннього дитинства: за турботи мами, батька, братів, сестер, за іграшку, яка сподобалась, за все, що нам потрібно. Так було, є, так буде завжди.

У доросле життя школа виряджає конкурентноспроможних членів суспільства, які повинні зайняти своє місце й далі виборювати права й утримувати позиції. Одним із напрямків навчання учнів: боротьба, колективізм, витримка, цілеспрямована дія – є змагання для різних груп учнів, для різних класів.

У гімназії №315 День народження. Для 2-х класів традиційно проводиться спортивне свято «Веселі старти».

Ці змагання – масове свято, до якого готуються учні, батьки та вчителі. Ніщо не об'єднує так, як спільна підготовка до виступу. Змагання можна порівняти з театральним виступом. Кожен рух повинен бути вивіреним, чітким, щоб твої партнери були впевнені в тобі, у твоїй роботі на перемогу.

Назву команди, девіз підбирають усі: учні, класний керівник та батьки. Емблемою та формою займається батьківський комітет.

Дорослі приходять не тільки підтримати свої команди, а і створюють атмосферу виступу. Деякі діти боляче переносять емоційні навантаження, тому підготовка до змагань не тільки фізична, а і психологічна. Про спортивну поведінку перед змаганнями, під час їх проведення та після оголошення переможця, проводяться бесіди, вчителі наводять приклади з різних видів змагань. І дуже приємно, що діти поводять себе достойно (деяким дорослим потрібно брати з них приклад).

Цього року в змаганнях брали участь команди: «Спортікус» – 2-Б клас, «Ракета» – 2-В клас, «Тигренята» – 2-А клас. До складу команд входили: 5 хлопців і 5 дівчат – це найкращі спортсмени, які у важку хвилину не злякаються і не забудуть, що перемога залежить від кожного з них! І ось три команди шикують бічні судді на лінії старту й починаються випробування. 30 відважних юних спортсменів виконують умови естафети, вболівальники скандують назви команд, бічні судді та вчителі підказують і трішечки допомагають. Батьки фотографують, суддівська бригада оцінює виступ. Діти змагаються у кожній естафеті з повною віддачею, як справжнісінькі олімпійці: «і вогонь у грудях горить, і душа переможно радіє».

Як на Олімпійських іграх, Першості світу, так і на «Веселих стартах» тренери, судді, спортсмени усі хвилюються і намагаються показати свою роботу на високому рівні. Спортсмени долають передстартову лихоманку бажанням помахати рукою своїм вболівальникам (однокласникам та батькам). Вболівальники скандують, бурхливо вітають свого «кумира», і навіть якщо їх 10 у команді – всі вони такі рідні і свої.

Найважча робота – в організатора, бо кожна дитина в цьому залі і спортсмен, і вболівальник – мої вихованці, за кожного я хвилююся і бажаю йому перемоги. Естафети підбираються так, щоб були складніші, ніж на уроці, з усіма елементами діти знайомі тільки в такому поєднанні, як пропонується, вони повинні виконати вперше. Видовищним змагання буде, якщо підібрано правильно естафети та інвентар. Для того, щоб естафети пройши на одному диханні, фізичне та емоційне навантаження змінюємо на відпочинок, під час якого вболівальникам дається можливість продемонструвати свою підтримку.

Після підрахунку перемог, штрафних балів судді оголошують результати. І місце отримав 2-В клас (чіткість та колективізм вражають), ІІ місце – 2-Б клас, ІІІ місце – 2-А клас. Участь і гідна демонстрація своїх сил – це вже перемога над собою, над обставинами, це доказ сили – мужності і розуму наших вихованців.

Для дітей молодшого шкільного віку важко підібрати змагання, щоб брали участь усі учні. У цьому році вчителі фізичної культури готували спортсменів до змагань з футболу, серед гімназистів 3-х класів провели «Перестрілку» (І місце – 3-В, ІІ – 3-А, ІІІ – 3-Б клас).

Бачити сяючі очі учнів – дуже важливо для вчителя. Тому такі та подібні змагання повинні бути і будуть в житті гімназії.

Пономаренко М. В.,
вчитель фізичної культури

Веселка

15 років нашій неперевершеній гімназії, чудовий ювілей. Показ мод – це круто. Захоплююче. Саме це – наше завдання. Ми знаємо, як це зробити оригінально, сучасно, просто й геніально. Нам так здається, ми ж такі модні! А показ мод на недільному пікніку – що може бути кращим? Мабуть, нам всі заздрять. Лише на пікніку можна виглядати так природньо, вільно та розкуто, як ти себе відчуваєш. Єдина проблема – у нас тисячі різнобарвних ідей. Як їх поєднати? Звичайно, у веселку. Це ж неймовірне неповторне сполучення різних несхожих кольорів. А ми, ніби веселка, такі самобутні, але так гарно виглядаємо у команді 7-В.

Так, беремося до справи. Насправді, це найважче завдання – організуватися і реалізуватися. У кожного в голові виникали мільйони нездійснених, замислуватих ідей. У класі вирував барвисто-іскристий клубок мрій і фантазій. Ми були стилістами, дизайнерами, імідж-мейкерами, режисерами, сценаристами, балетмейстерами і хореографами. Архітектором нашої веселки була Олена Георгіївна – класний керманич. Кожна перерва перетворювалася у справжню прес-конференцію, термінові наради збиралися у штаб-квартирі 7-В.

Після уроків школа ставала танцполом і концертним залом. Але ж виступ був яскравим і феєричним, ми отримали величезну порцію гормонів щастя та задоволення. Взагалі такий настрій панував того ювілейного тижня в кожній кімнаті гімназії. Такий енергетичний заряд був і у наших модних стилістів із паралельних класів. Цікаві були всі покази мод. Стильно! Креативно! Але саме наш недільний веселковий пікнік допоміг утворити барвисту та квіткову веселку надій, мрій, сподівань і талантів єдиного 7-В.

7-В – талантів клас, мов веселку, люблять нас.
З нами весело, цікаво, ми співаємо яскраво,
Ми танцюємо завзято і змагаємось затято.
Ми гімназію вітаєм, модних учнів їй бажаєм,
І учителів хітових, й педагогів суперових.
Будемо завжди любити, надихати, веселити,
Цінувати, шанувати, рейтинг високо тримати!

Сидоренко Анастасія,
7-В клас

Міс і містер

Казка поряд…

інтерв'ю з переможцями

Усі люблять казки, сподіваються, що казка прийде до їхнього життя, чекають дива, успішного радісного кінця. Учням гімназії №315 пощастило, адже кожного року вони потрапляють у справжню казку – конкурс «Міс і Містер».

Вицуп Таня (Міс 10-Б класу)

У 7-8 класі я слухала розповіді старшої сестри про конкурс «Міс і Містер» і навіть не уявляла, що, коли стану 10-класницею, візьму в ньому участь.

Ярмолай Л. М. (класний керівник 10-Б класу)

У класі багато талановитих і чудових дівчат та юнаків, які гідні звання Міс та Містер. Я розуміла, що найважче буде обрати пару. Дуже боялася, що можуть виникнути суперечки, які не принесуть успіху, через те вдалася до стратегічного маневру – ненав'язливо починала розмови про конкурс, вказувала на труднощі, переваги, можливості кожного.
Тому, коли була оголошена пара, заперечень серед однокласників не було. Всі у класі люблять і поважають Женю і Таню і знають, що саме вони зможуть найкраще представити наш клас.

Маркін Женя (Містер 10-Б класу)

Заперечення були, мабуть, лише в мене. Не тому, що не було бажання, а просто обмаль часу. Останні роки я почав займатися професійно плаванням. Тренування кожного дня, це забирає багато часу і сил. Але під «невеликим» тиском я погодився.

Вицуп Таня

Готуватися ми почали ще у вересні. Адже знали, що серед конкурсів є танцювальний. Хотілося, щоб він був цікавий, оригінальний, мав сюжет і був професійно представлений. Також ми розуміли, що від нас будуть чекати і справді чогось нового. Саме це відчуття створювало певну напругу. Танець народжувався в процесі репетицій. Але досить кумедним є те, що найскладніші рухи та підтримки ми придумували тоді, коли просто жартували та сміялися.

Ярмолай Л. М.

Таня живе у світі танців, це її найбільше захоплення. Вона сама придумала сюжет танцю, підбирала підтримки й разом із Женею довго проводили тренування. Приємно за ними спостерігати: у танці вони одне ціле і розуміють одне одного з єдиного погляду, жесту. Жаль, що це був прощальний танець цієї чудової, дивовижної пари, на яку без захоплення дивитися просто не можна.

Вицуп Таня

Серед усіх завдань візитку ми вигадали останньою, хоча, на мою думку, вона є найголовнішою. Адже в якому образі ти себе представиш, так тебе й надалі сприйматимуть глядачі.
Не дивлячись на це, найбільше мені сподобалася імпровізація, адже ти не знаєш якого завдання чекати. Саме в цьому конкурсі ти показуєш, на що здатен без сторонньої допомоги і як швидко можеш зорієнтуватися в певній ситуації.

Ярмолай Л. М.

Пригадую, підійшла до мене Ольга Володимирівна, сказала, що на домашнє завдання нашому класові дісталася інтерпретація стосунків сучасної молоді на основі твору «Кайдашева сім'я». Коли я про це сказала дітям, всі притихли, адже очікували якусь вигадку на зразок «свята жовтого листя» чи «мрійливого місяця», а тут реальний твір, який

потрібно зіграти на сучасний манер, передати сюжет, задум автора, характер героїв. Це значно складніше.
Але якщо взятися за справу дружньо, всім колективом та ще заручитися підтримкою батьків та їхніх друзів, додати наполегливу працю, бажання – ось рецепт успіху, тоді все вийде і казка стане реальністю.

Маркін Женя

Сердечно дякуємо всім, хто за нас уболівав, підтримував і допомагав: батькам, друзям, однокласникам, особливо класному керівнику Ларисі Миколаївні, яка була завжди поруч з нами, вболівала за нас, підтримувала, підбадьорювала та допомагала.

Вицуп Таня

Стоячи на сцені, відчувалася тепла атмосфера залу. Саме це не давало думати про результати. Навіть коли ми їх дізналися, було дивне відчуття, адже ти розумів, що все і справді закінчилося. Більше не буде пізніх репетицій, вечірніх обговорень за чашкою чаю та веселих жартів. Жодна нагорода не зможе замінити самого процесу підготовки й приємних та незабутніх вражень.

Маркін Женя

Для мене цей конкурс ще раз довів, що, коли маєш бажання, коли докладаєш зусиль – ти переможеш. Це ще один урок, який навчив мене перемагати власну невпевненість, бути сильнішим, цілеспрямованішим, організованішим, вміти правильно планувати свій час.

Друзі, спробуйте, і ви не пошкодуєте. Я зрозумів, що казка поруч, але потрібно не тільки мріяти, а й мати бажання, наполегливо працювати й вірити в себе…

Вивчаємо англійську по-сучасному

Основна мета навчання іноземної мови в школі полягає у формуванні комунікативних компетенцій, здатності й готовності здійснювати іншомовне міжособистісне спілкування з носіями мови та виходом на діалог культур через посилення культурознавчого аспекту, залучення учнів до культури країни, мову якої вони вивчають.

Завдання вчителя іноземної мови – дбати про те, щоб учні вільно орієнтувалися у навколишньому середовищі, мали доступ до всіх його складових, уміли самостійно діяти в ньому, дотримуючись норм і правил перебування в різних його осередках, щоб рівень володіння іноземною мовою наприкінці навчання в гімназії відповідав рівню В1+ згідно із «Загальноєвропейськими рекомендаціями з мовної освіти».

У процесі вдосконалення володіння іноземними мовами залишається актуальною співпраця з носіями мови, залучення іноземних фахівців до навчального процесу.

Так, особливе місце в методичній роботі нашої гімназії належить Девіду Стобсу – методисту із Шотландії, представнику фонду «Найтсвуд Траст» (благодійна освітня організація, що допомагає молоді розвивати свій освітній і творчий потенціал). Співпраця нашої гімназії з цим фондом триває уже не один рік .

У процесі інтенсифікації навчання англійської мови Девід Стобс надає методичну допомогу за багатьма напрямками:

- дистанційне навчання англійської мови під час та після уроків;
- проведення відеоконференцій;
- лекції, семінари для вчителів, забезпечення їх дидактичними матеріалами (підручники, відео, аудіо матеріали, словники тощо);
- проведення уроків англійською мовою для учнів 6-11 класів;
- заняття за програмою Кембріджського університету (підготовка до здачі екзаменів KET, PET, FCE та CAE);
- навчання наших учнів у Шотландії влітку.

Окрім традиційних методів навчання, Девід Стобс урізноманітнює спілкування такими видами роботи, як ігри, вікторини, круглі столи. А нещодавно в нашій гімназії відбулася ще одна цікава подія за його участю – брейн-ринг «Найрозумніші».

Захарова М. Ю.,
заступник директора з іноземних мов

Можливо, тільки діти молодших класів нашої школи не дуже добре знають Девіда Стобса.

Всі старшокласники в курсі: якщо приїхав Девід, якась незвичайна подія обов'язково сколихне наше повсякденне життя. Так трапилося і цього разу. Нова ідея втілилася у формі змагання-конкурсу Розумників. Конкурс проводився серед старшокласників – учнів 9-х ,10-х та 11-х класів. Кожна група представила команду з чотирьох найкращих знавців англійської мови. Таким чином, діти отримали можливість позмагатися з великою кількістю команд, навіть зі своїми однокласниками, що трапляється досить рідко. У цьому й полягала різниця з щорічною шкільною олімпіадою. Від 9-х класів брали участь 12 команд, від 10-х класів – 6 команд, від 11 – 12 команд. Загалом в заході взяло участь 120 дітей. Звичайно, ніхто не очікував простих питань. Девід підібрав теми, у яких школярі найчастіше плутаються. І це було зроблено не випадково, оскільки метою заходу був не стільки контроль знань учнів, а більше тренування особливо важких розділів граматики – пасивних конструкцій, непрямої мови, використання прикметників і «найулюбленіше» – фразові дієслова! Традиційний для західних шкіл конкурс орфографії «Spelling be» також виявився непростим. Хоча всі слова були знайомі, не так-то легко було назвати всі букви, не написавши слова.

Серед 9-х класів найкраще себе виявила команда 9-Б класу у складі Кішковського Антона, Савені Стефанії, Дубової Олени, Білоуса Євгена. Серед 10-х класів кращою була команда 10-Б класу: Кравець Святослав, Кондратенко Андрій, Терентьєва Наталія, Комарова Тетяна. Серед 11-х класів – команда 11-Г класу: Сяба Олена, Костриба Олександр, Ліснюк Леонід, Добротвор Марія.

Напевне, кожен отримав у ході конкурсу свою часточку корисного досвіду: хтось пригадав забуте правило, хтось вивчив пару нових слів, хтось зрозумів, що показувати свої знання у звичайному класному оточенні та в реальному житті – це різні речі. Звичайно, не обійшлося і без матеріальної винагороди. Переможці отримали медалі і сертифікат на 650 грн на придбання навчальної літератури для своєї групи. Команди, що посіли друге місце, отримали заохочувальний приз – сертифікат на 350 грн.

Ось враження самих учасників. Антон Кішковський: «Це був цікавий досвід, адже наші Брейн-ринги зовсім не схожі на цей конкурс! Сподіваюся, в мене ще буде шанс перевірити власні сили». Комарова Тетяна: «Легкі на перший погляд завдання збили з пантелику багатьох гравців! Напевне, Девід і сам був у захваті від своєї ідеї. Так натхненно говорив, коли він оголошував переможців, очі просто горіли! Ми виграли завдяки тому, що в команді зібрався просто цвіт групи! Ніхто і не думав, що буде так цікаво. Тож ми з нетерпінням чекаємо наступного візиту Девіда і нових сюрпризів!».

Олена Сяба: «Спочатку ми всі дуже хвилювалися, оскільки не знали, які будуть завдання. Авжеж, деякі труднощі виникали, як, наприклад, з фразовими дієсловами або орфографією. Але ми впоралися та дізналися дещо цікаве для себе. Шлях до успіху – це, безперечно, підтримка команди, яка надає снаги та впевненості у власних силах. Тому, мабуть, відчувати смак перемоги набагато приємніше. Це був дійсно цікавий та захопливий досвід!».

Пономарьова О. Ю.,
вчитель англійської мови

Німеччина

Вересень... Традиційно делегація нашої гімназії відправляється у подорож до друзів – «Ліборіус-гімназії» в місто Дессау

На шпальтах нашого видання вас знову чекає розповідь про подорож наших гімназистів до країн світу... Цього разу про прекрасну подорож до величної Німеччини. На запрошення наших колег у вересні 2009 року діти нашої гімназії, вчителі німецької мови та директор відвідали наших друзів у східній Німеччині

Тепла зустріч у Дессау

Після досить тривалої подорожі потягом, перетнувши два кордони з Польщею та Німеччиною, здійснивши додатковий переїзд на приміській електричці, ми нарешті дісталися до міста Дессау.

На вокзалі нас зустрічали директор «Ліборіус-гімназії» пан Бенедікт та німецькі сім'ї.

Дессау – невеличке гарне містечко, яке заворожує своєю збереженою з середньовіччя архітектурою, своєрідною культурою, повільним та пунктуальним ритмом життя.

Знайомство з «Ліборіус-гімназією»

Після вихідних, проведених у сім'ях, ми зібралися у гімназії. Колектив гімназії гостинно презентував нам здобутки та особливості свого навчального закладу.

Ми побували на уроках з різних дисциплін та брали участь у концерті, організованому учнями гімназії в честь нашого приїзду.

Після цього нам було запропоновано насичену та цікаву екскурсійну програму.

Німеччина, Німеччина…

За той короткий час, що ми перебували в Німеччині, нам удалось в значній мірі поглибити свої знання з історії, культури та традицій людей, які проживають на цій землі.

Ми з великим захопленням побували в парковому комплексі Dessau-Worlitz, який є ланшафтним дивом землі Саксонія-Анхальд та з 2000 року відноситься до Світового спадку ЮНЕСКО.

Також відвідали прекрасне місто Віттенберг. Воно відоме тим, що там провів більшість життя Мартін Лютер, німецький реформатор церкви. Всьому світу відомі його 95 тез, що стали початком протестанської Реформації. Ці тези й досі розміщені на Дверях Тез Замкової церкви міста.

Загалом враження ми отримали незабутні.

Берлін

Останній день перебування у Німеччині ми цілком присвятили знайомству зі славетною столицею – містом Берлін.

Уявіть, цілий день у Берліні, ми відвідали багато визначних пам'яток.

Нам вдалося побувати на Алесандр плац, біля Брандербурзьких воріт, Рейхстагу.

За цей час ми подружилися з німецькими друзями й щиро їм вдячні за такий сердечний прийом. Уже в Києві ми часто згадуємо цю незабутню подорож та наших німецьких друзів.

Гуськова Т.Г.,
вчитель німецької мови

Ейфелева вежа
Париж Жаб'ячі лапки
Круасани Мода
Шарфики Вино Сир
Любов Романтика
Єлісейські поля
Парфуми Лувр
Версаль
Шампанське
Наполеон
Французька мова...

Франція

Якщо ви знаєте, про що йде мова, то неодмінно у вас виникає бажання сісти в літак і відвідати цю країну ще раз. Ця країна вміє дивувати, вражати, закохувати в себе назавжди. З неї повертаєшся зовсім іншим. І навіть, якщо це не вперше, візит до неї особливий, не схожий на всі попередні, насичений яскравими спогадами. Люди, обличчя, зустрічі, які неможливо забути ніколи. Це країна, від якої ти отримуєш все, про що мріяв! Париж. А якщо колись тобі пощастило в молодості жити в Парижі, то де б ти не був потім, він залишається до кінця днів твоїх з тобою.Тому що Париж – це свято, яке завжди з тобою в серці.

...Раніше мені доводилося бувати у Франції, але до цих пір не перестаю захоплюватися нею. Ця поїздка мені здалася особливою. Може, тому що я став дорослішим, змінилося сприйняття, інтереси. Але з кожним новим візитом я все більше закохуюся в красу цієї країни, її культуру, навіть у звичайні повсякденні речі. Але більш за все я ціную інше. Завдяки моїй улюбленій гімназії, в моє життя увійшла не тільки Франція з Ейфелевою вежею, Лувром, вином та сиром… Я знайшов те, що залишиться зі мною назавжди, те, заради чого ми живемо. Це – друзі. Друзі, з якими я спілкуюся кожен день, які підтримують порадами, яким я не байдужий. Справжні друзі.

Під час цієї подорожі ми зрозуміли знову, наскільки ми близькі, хоч і різні. Крім того, ми зблизились зі шкільними друзями. Я хочу подякувати моїй гімназії, зокрема Олександру Олексійовичу, за те, що мені випала нагода поїхати туди будучи вже випускником гімназії. Для мене це була незабутня подорож. І, хто знає, можливо, не остання!!!

Роман Шимширт,
випускник гімназії №315

Наша подорож до Франції була чудовою. Як кажуть французи, c était merveilleusement!!! Ці 9 днів пролетіли непомітно. Ніби от стоїмо в нашому аеропорті Бориспіль у передчутті нових емоцій, вражень та друзів, а через мить уже їдемо додому зі сльозами на очах…

Париж був… Париж, нічого більше сказати. Місто-мрія, місто-диво. У ньому напрочуд гармонійно поєдналися височезні хмарочоси і вузенькі середньовічні вулички, що приваблюють своєю загадковістю. Мабуть, варто позаздрити парижанам, бо вони бачать місто щодня і кожного разу відкривають у ньому щось нове, адже цілого життя мало, щоб пізнати всі таємниці Парижа, насолодитися його краєвидами, надихатися його повітрям…

Але мені особисто найбільше сподобалося містечко Труа, де нас приймали французькі діти. Склалося враження, що всі його жителі знають один одного і постійно спілкуються. Я просто закохалася в його вулиці, в одно- і двоповерхові будиночки, що виглядають, як лялькові, такі вони привітні та охайні.

А ще я була в захваті від родини, в якій я жила. Усі її члени – і тато, і мама, і дівчина Сесіль – радо прийняли мене, і, як на мене, я їм сподобалася. З ними було дійсно кльово. Мені здається, що моя родина була найкращою. Хоча, мабуть, так думає кожен, кому пощастило поїхати в цю подорож.

Цікаво, що завдяки поїздці, я познайомилася не тільки з однолітками-французами, а й з учнями моєї школи, з якими раніше не спілкувалася. Тож тепер ми разом чекаємо на іноземних гостей. Обіцяю, це буде найкращий прийом, який вони бачили.

Наталья Терентьєва,
учениця 10-Б класу

Цього разу поїздка у Францію була просто надзвичайною. Особливо Париж. Він дивує своєю витонченістю, романтикою, що присутня у кожному куточку міста. Як у Парижі, так і в Труа, люди дуже щирі та доброзичливі. Дивує їхнє вміння насолоджуватися кожною хвилиною життя, радіти кожній посмішці.

Взагалі подорож була дуже веселою та захоплюючою, адже цього разу зібралася просто дивовижна компанія. З дівчинкою, яка мене приймала, а також з її родиною, ми дуже здружилися. Вони виявилися дуже милими та привітними. У нас також було багато цікавих екскурсій, під час яких ми ознайомилися з культурою міст, побачили найвидатніші пам'ятки. Я б із задоволенням ще не раз повернулася у Францію, адже це країна – мрія, яка закохує з першого погляду.

Юлія Дудеріна,
учениця 10-Б класу

Найбільше нас вразила добра душа приймаючої родини. Марі-П'єр, Олег та Оксана Литвиненко виявилися дуже щирими, привітними та лагідними. Вони приділяли нам значну увагу та ставилися, як до членів своєї родини. Під час нашого перебування у місті ми побачили багато визначних та історичних місць, таких, як капличка, де молилася Жанна Д'Арк, та площа, де проходили молитви королів перед першим та другим Христовими походами. Ми сподіваємося, що не раз відвідаємо Францію та нашу родину.

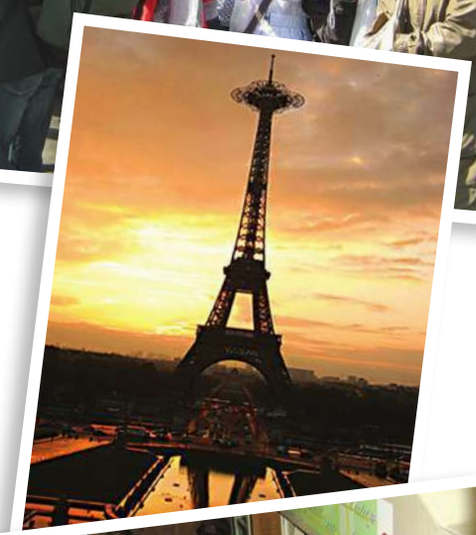
Томіла Наджафова та
Олександра Гаврюшенко,
учениці 9-х класів

Франція… З яким нетерпінням я чекала на цю поїздку. І ось, вечір 19 березня. Збираємо валізи. О 4 ранку зустрічаємось в аеропоту «Бориспіль». Хочемо спати… Але наші думки вже далеко за межами України. По прибутті в Труа була дуже схвильована, адже мусила жити в хлопця. Та все було добре. П'єр-Луї виявився досить таки милим та дбайливим, а його родина стави-

лася до мене як до шанованої гості. Вони влаштували мені чудові, просто незабутні години у Франції. Ми всі гуляли містом, катались на ковзанах, ходили по магазинах. Також провели три незабутні дні в столиці світової моди – Парижі. Хоч це і невеликий термін, та нам вдалося побачити чимало визначних місць. У багатьох навіть побували. Лувр із «Мона Лізою», Нотр-Дам із Квазімодо, Пантеон, Сакре-Кер відкривали перед нами свої двері. Проте найбільше запам'яталася Ейфелева вежа з 3000 сходинок, які нам треба було пройти, щоб піднятися на 2 поверх!!! Коли за тиждень ми о 6 годині ранку збиралися біля ліцею, то було якось сумно на душі. Нам потрібно летіти додому, до наших батьків, братів, сестер, друзів. Але залишали ми в Труа не просто учнів, які захотіли прийняти в себе людину з іншої країни. Там лишилися наші друзі, які продемонстрували, як живуть люди у Франції, про що думають, чого прагнуть. Тому додому я повернулася не з екскурсії, а з канікул, які нам влаштували представники ліцею у Труа.

Тетяна Комарова,
учениця 10-Б класу

Я вдруге їздила до Франції. Надзвичайна й цікава країна. Поїхала я до дівчинки, яку приймала минулого року. Сім'я, на жаль, неповна, лише тато Клер та її братик. Але це не завадило нікому з нас. Мене приймали немов родичку. Я ніколи не забуду ті сонячні та захоплюючі дні у Парижі. Відвідали надзвичайно багато місць. Тепер моїми улюбленими місцями стали Лувр, Пантеон і звичайно ж Ейфелева вежа. Ця коротка поїздка була дуже веселою, бо всі здружилися, навіть учителі з дітьми. Так, звичайно, Труа, де ми жили, красивий, особливий, з прекрасними соборами, але мені більше сподобалося, як ми проводили час із учнями ліцею. Першого дня вони нас повели на каток. Емоції зашкалюють досі і лише позитивні. Для мене було сюрпризом побачити фільм про візит учнів французького ліцею до України, який зробив Клеман. Як пам'ятаю, хтось був дуже зацікавлений, хтось сміявся, хтось нервував, але, подивившись його, у нас ще довго боліли животи від сміху. Крім дітей, що живуть у Франції, тепер в мене є ще й знайомі у Австралії, з якими я познайомилася під час дискотеки, яку влаштував ліцей. Всі знайомилися й веселилися. Австралійці мають прекрасне почуття гумору. Але найбільш кумедним і вражаючим спогадом був танок нашого директора. Це треба було бачити!!! Він найкращий!!! Не кожен набереться сміливості вийти й станцювати.

Я ще довго можу описувати свої враження, бо кожного дня була сила-силенна цікавих подій. Я впевнена, що зараз скаже кожен, хто їздив до Франції. Франція – це прекрасна країна, яку неможливо не покохати. Я буду сподіватися, що ще раз туди поїду. Мені зараз раптом згадалася фраза: «Що трапилося один раз, може більше ніколи не трапитися вдруге. Але якщо відбулося двічі, то обов'язково станеться втретє!». Я ще побуваю у Франції. Ну що ж, буду чекати із нетерпінням!

Цього року майже всі діти нашої групи відвідували Францію вперше. Для багатьох це ще була й практика французької мови, для декого англійської. Те бажання удосконалити свої знання, яке вони отримали після повернення додому, я вважаю найголовнішою метою цієї подорожі. Діти спілкуються й надалі, в них є величезне бажання прийняти іноземних гостей і підтримувати дружні стосунки.

Даша Гороховська,
учениця 10-Б класу

Конкурсний рік

Початок нового навчального року – особлива пора. Друзі-однокласники, мов дзюркотливі струмочки, стікаються до рідної гімназії після літнього відпочинку, наповнюючи її своєю нестримною енергією. Після спекотного літа та кількох місяців активного відпочинку стільки цікавого потрібно розказати друзям, стількома планами на майбутнє поділитися, стільки нового дізнатися! А коли у однокласників з'являється спільна справа, то початок навчання перетворюється на радісне передчуття зустрічі з новим та незвіданим.

Перше вересня 2009 року стало для нашого класу не просто черговим офіційним святом, а завдяки батькам перетворилося на захоплюючу подорож у незвіданий та загадковий світ води. Наша прогулянка на катері по Дніпру стала не просто розвагою, а початком цікавої та серйозної роботи – участі у Всеукраїнському дитячому творчому конкурсі «Ріки єднають людей», оголошеному Всеукраїнською екологічною громадською організацією «МАМА-86» та Київським водно-інформаційним центром. Ми із захопленням відгукнулися на заклик організаторів: за допомогою засобів мистецтва привернути увагу до проблем річок, сприяти розумінню їх цінності та необхідності охорони джерел води для здоров'я та благополуччя людей і розвитку країни, вихованню громадянської відповідальності за стан довкілля. Конкурс проводився у двох номінаціях: індивідуальні малюнки та індивідуальні твори. Але, щоб донести до іншого будь-яку ідею, потрібно самому пройнятися її значимістю. І ми поринули у загадковий світ води… Скільки ж цікавого ми дізналися! Яким захоплюючим виявився цей світ! Перегляд фільму про воду та охорону водних джерел, повідомлення однокласників з цієї теми, екскурсії до музеїв, ознайомлення з дослідженнями з цієї теми дозволили нам досить ґрунтовно познайомитись із цією темою і обрати напрямок роботи. Серед запропонованої організаторами тематики творчих робіт кожен обрав собі напрямок роботи:

- Вода – основа життя
- Моя ріка
- Природні скарби водного світу
- Мої мрії про ріки
- Як захистити ріки
- Чисті ріки – здорові люди і квітуча країна
- Культурні традиції і свята, які пов'язані з водою
- Таємниці та чудеса води

За кілька днів плідної роботи клас став наповнюватися результатами нашої праці – малюнками, творами, поробками. Дякуючи батькам, які дуже старанно та акуратно довезли наші доробки до місця проведення конкурсу, ми вчасно здали та зареєстрували свої роботи і з нетерпінням стали чекати результатів. Цікаво, що процес підготовки нас так захопив, що вже по інерції ми приносимо щось до класу та ділимося цікавою інформацією про охорону водних джерел та таємниці води і досьогодні. І це, мабуть, один із найголовніших результатів проведеної роботи.

А серед майже 700 учасників конкурсу з усієї України двоє учнів нашого класу стали призерами цього конкурсу: Гайдай Каміла – у номінації «Індивідуальні твори», а Стадніков Артем – у номінації «Індивідуальні малюнки».

Така конкурсна діяльність дуже сподобалася і учням, і їх батькам, бо без їх моральної, творчої, матеріальної підтримки, звичайно, не обходиться жодне починання. А тим часом на календарі уже зима і одне із найсокровенніших свят – Різдво. В кожній українській родині вже з грудня починали виготовляти дідухи, готувати вертепи. Залучення дітей та родини до вивчення та пізнання традиційних різдвяно-новорічних свят за допомогою засобів народного мистецтва – мета наступного конкурсу, учасниками якого ми стали та із завзяттям почали готувати свій різдвяний вертеп. Тут вже і батьки залучилися до цього захоплюючого дійства. Створений нашими спільними зусиллями вертеп став справжньою прикрасою Національного центру народної культури «Музей Івана Гончара» – одного з організаторів Всеукраїнського родинного конкурсу різдвяно-новорічної атрибутики та вертепів «Іде звізда чудна». І хоча офіційно оголошених переможців у цьому конкурсі не було, такими стали, на нашу думку, усі його

учасники. Бо спільна робота над проектом стала одним із засобів відновлення родинного спілкування через звичайну культуру й дала можливість дітям разом з батьками доторкнутись до сакральних традицій Різдва.

На цьому наша конкурсна діяльність аж ніяк не закінчилась! Оголошений організаторами Національний конкурс малюнків «Lipton Ковток Натхнення» став наступним етапом нашої роботи. Наші натхнення, талант і старанність були втілені у малюнках на вільну тему. Тут вже ніхто не стримував політ бурхливої фантазії… І знову успіх! Наш однокласник Денис Поплавський став лауреатом цього поважного конкурсу! З 11 тисяч конкурсних робіт його малюнок увійшов у книгу, де розміщені 42 найкращі роботи. Дениса запросили до Палацу культури «Україна», де одна із організаторів конкурсу – відома українська художниця Євгенія Гапчинська щиро подякувала усім учасникам за натхнення, талант і старанність.

Дуже швидко сплинув навчальний рік, насичений уроками, новими знаннями, подіями, конкурсами, спілкуванням з друзями… Лине до нас веселе літечко, що подарує радість нових зустрічей, задоволення, нових вражень та натхнення до роботи. До зустрічі у новому конкурсному році!

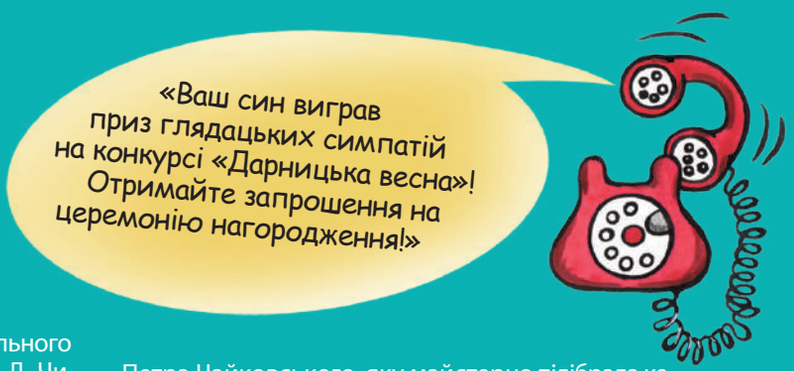
Учні та Герасимова О.В., класний керівник 3-В класу

Запрошення на церемонію нагородження

…Несподіване повідомлення пролунало у слухавці телефону, адже Діма не брав участі у конкурсі…

Учасником конкурсу «Дарницька весна», який у цьому році було проведено за підтримки Дарницької державної районної адміністрації у м. Києві, став наш шкільний театр «Крок у майбутнє». Журі: режисер-постановник Національного академічного драматичного театру ім. І. Франка Д. Чирипюк, народні артисти України Б. Ступка, А. Хостікоєв, Б. Бенюк, Н. Сумська – професійно оцінювали майстерність юних акторів.

Наш театр представив на конкурс свою останню виставу «Лускунчик», прем'єра якої відбулася в січні 2010. Яскраво, творчо і натхненно виступали наші «майстри сцени»! Із глядацької зали лунали вигуки «Браво!». Сценічне дійство супроводжувалося чудовою і знайомою усім музикою Петра Чайковського, яку майстерно підібрала керівник колективу Олена Руднєва.

30 квітня 2010 р. в Палаці Культури «Дарниця» відбулася урочиста частина святкування 75-ї річниці створення Дарницького району, де були відзначені заслужені дарничани. Нагороджені були й переможці конкурсу «Дарницька весна», серед яких у номінації «Глядацька симпатія» був відзначений Дмитро Пантелус, учень 6-В класу. Вручаючи пам'ятний диплом, Голова Дарницької РДА Віталій Сташук побажав подальших успіхів і творчих злетів. Того ж вечора разом із усім колективом під час репетиції солодощами святкували відзнаку.

Переможцем конкурсу став Київський коледж театру і кіно, а усі учасники отримали подяку від керівництва районної адміністрації та особисто Дмитра Чирипюка.

Пантелус Л. В., мама учня

School Theatre «Step into the Future» is Nominated the Title «Exceptional»

Крок за кроком у майбутнє

Цей навчальний рік став знаменним для театру гімназії «Крок у майбутнє» – його було представлено на присвоєння звання «Зразковий художній колектив». Ця подія стала для юних акторів ще однією сходинкою на шляху до приборкання нових вершин театрального мистецтва.

Складність полягала в тому, що в Києві дуже мало шкільних театрів, які б удостоїлись такого високого звання. Це свідчить про те, що критерії оцінювання роботи колективу дуже високі. А учнівський склад колективу постійно змінюється: хтось закінчує навчання в гімназії, а нові учні (5-6 клас) приходять.

Зрозуміло, що юні актори дуже хвилювалися перед виставою, якою повинні були довести, що колектив може гідно носити звання «Зразковий художній колектив». Додав хвилювання й склад оглядової комісії, перед якою актори гімназії мали показувати свою майстерність. Адже в журі були такі професіонали, як: народна артистка України Галина Гілярівна Яблонська; актор театру і кіно, режисер, артист Київського театру «Колесо» Анатолій Валерійович Суханов; завідувач літературною частиною Київського державного академічного театру ляльок Ілля Якович Поволоцький; член Національної спілки Театральних діячів України Єлизавета Захарівна Герчикова та інші не менш талановиті митці.

Не дивлячись на те, що виставу показували не на рідній сцені гімназії, а на незнайомій сцені київського Будинку вчителя, юним акторам вдалося приборкати хвилювання, і вистава за твором Е. Шварца

«Звичайне диво» була зіграна дуже добре. Члени комісії відзначили високий рівень виконавської майстерності учнів та вміння працювати в ансамблі.

При прийнятті рішення про присвоєння звання «Зразковий художній колектив» члени комісії орієнтувалися не лише на одну переглянуту виставу. Бралася до уваги вся творчість гімназійного колективу. Журі відзначило, що за час свого існування театр «Крок у майбутнє» створив доступний, різноманітний та сучасний репертуар. Колектив учасник концертів, конкурсів, фестивалів районного, міського рівня, має значні досягнення. Театр визначається постійним творчим пошуком, яскравою індивідуальністю, емоційністю та виразністю виконання.

Все це дало підстави оглядовій комісії вважати, що гімназійний театр «Крок у майбутнє» гідний того, щоб присвоїти йому звання «Зразковий художній колектив».

Ця подія, яку з нетерпінням чекають юні актори, повинна відбутися в серпні.

Але учасники гімназійного театру не збираються зупинятися на досягнутому. В планах театру дуже багато цікавих проектів. Найближчим часом глядачів чекає музично-драматична вистава у виконанні оновленого складу театру. А також новорічна казка у виконанні молодшої групи, якою актори традиційно радують найменших учнів гімназії напередодні Нового року.

Олена Руднєва,
керівник театру «Крок у майбутнє»

O amor a Portugal

Цього року
на VII загальноміському
конкурсі-фестивалі
«Діалог держав:
партнерство в освіті»
наша гімназія представляла
Португалію

Португалія… Далека, маловідома країна. Що знають про неї пересічні українці, окрім загальних географічних понять: найзахідніша країна Європи, межує лише з Іспанією, на заході омивається Атлантичним океаном? І ще, можливо, столицю – Лісабон…

Уявіть собі, за десять з половиною хвилин виступу гімназисти змогли не тільки ознайомити, але й закохати у Португалію журі та глядачів спершу районного, а потім міського етапів конкурсу!

Спочатку наші ведучі Оля Куць та Влад Заступ (9-б) в образі португальців у національному вбранні розказали про фаду – унікальний вид пісенного мистецтва: поєднання чистого сильного голосу фадишта (виконавця) та мелодійного звучання класичної та португальської дванадцятиструнної гітар. Потім всі разом уявно скуштували традиційну страву – бакаляу (всього-навсього сушена солона тріска, але тільки рецептів приготування відомо понад чотирьохсот!). А після десерту вирішили прогулятися старовинними покрученими вуличками із знаменитою бруківкою. От тільки б не заблукати…

Заблукали! Туристи-однокласники Віка Чернишова, Настя Жихарєва та Діма Приходько (9-а) цілісінький день шукали монумент Першовідкривачам у вигляді каравели – один з символів Португалії. Страшенно втомилися, але дізналися багато цікавого: столиця країни – надзвичайно красиве і багате на історичні пам'ятки місто, – розташована на сімнадцяти пагорбах на березі річки Тежу. До речі, мешканці ніколи не називають улюблене місто чоловічим ім'ям Лісабон, а кажуть ніжно: Лішбоа – дівчина, жінка, кохана.

Саме про любов до столиці заспівали Максим Пиріг та Андрій Холюков (9-г):

Лішбоа – панянка, кохана дівчина
У прозорім серпанку із вітру і сонця
Ти відверто-зваблива,
ти жінка-столиця
Моя жінка кохана, моя чарівниця.

Довершив романтичний образ Лішбоа ансамбль бального танцю «Лідер А» Саша Колесник, Аліна Криворучко (7-в), Ксюша Мазанко, Ліля Веретенова (7-б), Марина Федоненко, Ігор Рудін та Алла Тріпайло (7-г).

Раптом з'ясувалося, що Португалія – не така вже й незнайомка для України, адже тут велика українська діаспора (понад п'ятдесят тисяч людей), є Спілка українців, чотирнадцять шкіл вихідного дня, три церкви, дві газети. Навіть проспект України у Лішбоа є! Португальці ж дуже схожі на нас: привітні, неквапливі. І обереги схожі на наші – візьмеш гаптовану хусточку й одразу не розбереш, хто вишивав: португальська Mariza чи українська Марійка. Про звичаї та традиції португальців розказала «місцева» українка Аня Бурдіян (9-а). І «надіслала Укрпоштою» (Альона Кирилюк з 9-б – наш найспритніший поштар) шановному журі тутешніх символів везіння – знаменитих португальських чорних півників, старанно виготовлених гімназистами на уроках праці.

А от народні танці португальців зовсім не схожі на наші! Тим цікавіше було спостерігати за складними, але напрочуд синхронними танцювальними па. Виконавці танцю португальських рибалок Діма Приходько, Катя Коваленко (9-а), Андрій Гавлюк,

Наталка Мінакерман, Віра Петрова (9-б) та Віталік Юрчишин (7-б) і справді заслужили гучні оплески, якими їх проводжали захоплені глядачі.

А тим часом на сцені вже вкотре змінюються декорації і перед нами крайня точка Європи – мис Долі, Кабо да Рока, далі – тільки океан. Тож не дивно, що саме португальцям судилося здійснити великі географічні відкриття. Цим вони завдячують інфанту Енріке Мореплавцю, чиїми зусиллями створили знамениту каравелу і детальні карти, якими ще довго користувалася вся Європа. Сміливі плани Енріке Мореплавця реалізував видатний мандрівник Вашко да Гама.

Образи найвідоміших та найшановніших португальців Енріке Мореплавця та Вашко да Гами втілили найкращі друзі Андрій Захарченко та Женя Головченко (9-а).

Звісно, говорячи про Португалію, не можна не сказати про футбол. Луїш Фігу, Кріштіано Роналдо – ці імена так багато значать для справжніх футболоманів. До того ж, португальські вболівальники такі запозвяті! В цьому глядачів переконали «фанати» Катя Чернова, Ліза Пригун (9-г), Таня Дихал, Каріна Саркісова, Катя Щасна (9-а) та Саша Пустовойт (9-б). А нестримне голосне «Го-о-о-ол!» вболівальників у залі навіть приголомшило журі!

«Por-tu-gal ! Por-tu-gal ! Por-tu-gal !»

Оригінальний сценарій, постановка, яскраві костюми, складні декорації, бездоганні музичний супровід (Саша Буневич, 10-а) та демонстрація презентації (Ігор Таран, 9-а), акторська, вокальна та хореографічна майстерність дітей, наполегливість та заповзятість вчителів, репетиції, репетиції, репетиції…

Хвилювання, виступ, фінальний гімн «O amor a Portugal» у виконанні Марієтти Іванової…

На сцені завмирає живий монумент – пам'ятник у вигляді каравели… І… ПЕРЕМОГА!

Приходько М.Ю.,
мама учня

Даринка Сливенко – наш кришталевий голос

Чи доводилось вам чути колись, як співає соловейко? Або, можливо, ви чули кришталеве дзюрчання струмочків навесні? Чи срібний дзвін весняних бурульок? Такий соловейко, такий дзвіночок-струмочок є в нашій гімназії, а саме в 7-А класі. Це – Даринка Сливенко! І недаремно у дівчинки таке ім'я: вона дійсно великий подарунок для усіх рідних, близьких і знайомих. І голос її – це дар Божий, яким вона щедро ділиться з усіма навколо.

З дитинства Даринка любила співати і радувати усіх навколо своїм диво-голосом. Але пісня й співи – це не лише задоволення і хобі. Для Даринки це ще й важка, наполеглива щоденна праця. Дівчинка навчається у школі джазового та естрадного мистецтв. У 2004 році вперше взяла участь у Всеукраїнському фестивалі сучасної естрадної пісні «Дитячий пісенний вернісаж-2004», де стала лауреатом ІІ-ї премії. За плечима у Даринки участь у телевізійних конкурсах «Зірки на сцену» (ІІ-а премія), «Крок до зірок» (І-а премія), Міжнародна телевізійна конкурсна програма «Южный экспресс». Даринка є лауреатом багатьох вітчизняних і міжнародних пісенних конкурсів, серед яких «Кришталевий жайвір», «Весенняя капель», «Арт-Преміум – 2009», «АртВесна» та ін. В 2009 році Дарина отримує творчу стипендію від Київського міського Голови, а в грудні 2009 Гран-прі на конкурсі «Golden talent of the world».

У 2010 році Даринка продовжує активно працювати у школі джазового та естрадного мистецтв. Як результат – Гран-прі на конкурсі-фестивалі «Весняний зорепад» та ІІ-а премія на Першому Всеукраїнському фестивалі дитячого, юнацького і молодіжного мистецтва «Музична школа 2010».

Не забуває Даринка і про свою рідну гімназію, бере участь в районних і міських конкурсах. Так, в минулому році наша гімназія зайняла перше місце в Києві на конкурсі-фестивалі Європейських держав, де ми представляли Мальту. А в цьому, 2010, напередодні Великого свята Перемоги Даринка зайняла І місце спочатку в районному, а потім і в міському конкурсі Патріотичної пісні.

Коли Даринка співала свою «Мати-тополя», хотілося вірити, що на землі, де звучать такі пісні, де лунає такий сріблястий кришталево-чистий голосок, ніколи не лунатимуть вибухи страшної зброї, не гинутимуть люди.

Дай, Боже, Даринці, аби збулися її мрій і щоб назавжди вона зберегла свою сонячну посмішку, добру, лагідну вдачу і свій незабутній голос!!!

Вишневська Т. М.,
класний керівник 7-А класу

Київський Вальс

Гімназія – дорогий і близький дім для кожного, хто в ній навчається. Цей дім навіки залишається в пам'яті, адже тут минають найкращі роки життя – роки безтурботного дитинства та юності.

У пам'яті наших випускників назавжди залишиться участь у конкурсі «Київський вальс».

…За два місяці підготовки було зроблено так багато, що й не згадати усього. Підбір учасників, музики, постановка танцю, пошиття костюмів… Душею колективу, натхненником була Родіонова Інна Леонідівна – чуйна й прекрасна людина, яка навчила не тільки граційно рухатися, а й керувала стосунками між учнями, підтримувала порадами, чуйним ставленням і посмішкою.

Діти відчували доброзичливе ставлення, самі виявляли інтерес до танцю, систематично відвідували заняття, старанно вчилися танцювати. Помітно було, що вони не байдужі, зацікавлені в перемозі.

У той час, коли відбувалися репетиції, у майстерні Г. П. Соколянської кипіла робота над створенням танцювальних костюмів: розроблялися ескізи, підбиралася тканина. Нарешті прекрасні костюми, які в процесі танцю кардинально змінювали дівчат, були створені.

Настав відповідальний день. Учасники дуже хвилювалися, але в ту мить, коли їх підбори торкнулися паркету, хвилювання зникло. Залунала музика – і пари закружляли в ритмі вальсу. Цей танок зачаровував, милував, хвилював. Не залишилися байдужими й журі. Наша команда отримала І-ше місце. Попереду – міський конкурс… І знову репетиції, робота, хвилювання. Свою родзинку вніс і директор гімназії, який допоміг підготувати фінал виступу. Вальс нашої команди на Співочому полі був шалений, неймовірний, неповторний. Сами учасники й вболівальники отримали масу задоволення.

Бажаємо успіхів учням нашої гімназії в наступному році!

Нещерет О. В. та Черненко Л. В.,
класні керівники 11-В та 11-Г класів

Науковому Товариству Учнів «Джерело» 10 років

А все починалося з бажання працювати з дітьми… Школа – це ціле життя! Життя, яке об'єднує учнів, вчителів, батьків і просто небайдужих до неї. І це життя має бути яскравим!

Колись після уроку до мене підійшла засмучена дівчинка (учениця 5-го класу) й просто запитала: «Чому Ви завжди весела? Щось весь час придумуєте. Вам завжди все цікаво. Навчатися ж так нудно!». Мабуть, саме тоді, намагаючись пояснити їй моє ставлення до навчання, і з'явилося бажання щось змінити…

Участь у олімпіадах, конкурсах – це обов'язкова сторінка шкільного життя. Але зазвичай вчителі самі обирають хто і в чому бере участь. Звісно, обирають, на їх думку, найкращих. Тільки ось саме поняття «найкращий» дуже суперечливе: це той, хто має глибокі знання, або той, хто вже щось вміє, а може той, хто прагне чомусь навчитися… За моїми спостереженнями учнів, які можуть бути «найкращими», в нашій гімназії переважна більшість! Ось тільки розкрити, вчасно помітити та підтримати таких учнів не завжди ми встигаємо… І це, на жаль, проблема не тільки вчителів, наставників, а іноді й батьків, і суспільства в цілому: бути розумним, всебічно розвинутим, вміючим не тільки спостерігати, а і аналізувати, робити висновки – не престижно.

І це тільки мала частинка проблеми: помітити таку дитину, допомогти їй розкритися, підтримати... Необхідно навчити її презентувати себе, свої ідеї, відстоювати свою думку…

Мабуть, задля всього вищезазначеного й виникла ідея не просто відбирати «найкращих» учнів для участі в олімпіадах, конкурсах тощо, а й створити умови для зацікавленості якомога більшої кількості учнів у навчанні, у розкритті самих себе, у підтримці своїх ідей та прагнень. А це вже певна система внутрішньошкільного та позашкільного навчання! Так і виникла ідея створення на базі ще тоді спеціалізованої школи № 315 Наукового Товариства Учнів «Джерело».

Протягом 1999-2000 навчального року було розроблено статут НТУ, основні положення та обрано напрямки роботи, створено герб НТУ, обрано та затверджено назву. Робота НТУ, як і будь-якого шкільного гуртка, об'єднання, завжди має свої осередки, що формують напрямки його діяльності. Такими осередками в ті роки були кафедри української філології, історії, математики, хімії, краєзнавства. А основні напрямки діяльності: позашкільна гурткова робота, участь учнів у різноманітних конкурсах, олімпіадах, у роботі київської МАН «Дослідник» тощо. Зірочки серед учнів були завжди, але сяяти вони стали з того часу яскравіше. Серед таких зірочок особливо запам'яталися: Циганкова Ася, Прибєга Олексій, Легкодимов Ігор, Гаркавий Андрій, Карпенко Даша, Гусак Андрій, Чумак Надія, Свірін Антон, Бердник Радан, Бірюк Кирило, Лещенко Ігор, Супрун Надія, Песляк Ганна, Перепелиця Олександр, Губченко Микола, Шекетера Олексій, Судакевич Ганна, Сердюк Ольга, Сікорський Сергій, Борсуков Роман, Портянко Володимир, Москаленко Олена та інші. Саме їх зусиллями та завдяки наполегливій праці їх вчителів – Гутман Емми Абрамівни, Журавльової Віри Андронівни, Палатної Тетяни Володимирівни, Сапсай Галини Єгорівни, Олійник Надії Петрівни, Бірюк Ольги Григорівни, Пастух Людмили Максимівни, Бессараб Нонни Сергіївни, Кучми Віри Василівни – НТУ «Джерело» у 2001 році отримало свою першу перемогу: статус колективного члена Київської Малої академії наук «Дослідник».

Далі в житті наших юних науковців було багато цікавого: перші поїздки до Москви для участі у Міжнародних конференціях обдарованих школярів «Intel-Авангард» та перші перемоги; участь у різноманітних Всеукраїнських конкурсах: конкурс Знавців української мови імені Петра Яцика, конкурс творчих робіт історичного напрямку «Я – громадянин України», конкурс наукових читань політехнічного музею НТУУ «КПІ», конкурси туристично-краєзнавчого напрямку, міський конкурс «Київ – місто моє» та багато інших; участь у Всеукраїнських олімпіадах, участь у конкурсі-захисті робіт МАН. Яскраво проявили себе учні: Римар Ірина, Кіца Ірина, Кравченко Наталія, Костенко Людмила, Лимаренко Анастасія, Слюсар Дар'я, Топольницька Інеса, Сухобрус Ольга, Полікарпова Ольга, Лакіза Ольга, Хецуріані Михайло, Ульянова Ольга, Бовсуновська Ірина.

Із 2003 року на базі вже гімназії № 315 розпочато проведення конкурсу творчих робіт серед учнів 5-6 класів «Світ моїх захоплень», а серед учнів 7-8 класів – конкурсу проектів. До різноманіття конкурсів додалась участь нашої команди «Hi-Fi» у інтелектуальній грі

«Розумовський». Поширилась і «географія» переможців олімпіад та конкурсів. І знову на науковому небосхилі гімназії засяяли нові зірочки: Бойкова Катерина, Ружило Катерина, Терентьєва Наталія, Кротюк Квітослава, Плиска Оксана, Комарова Тетяна, Кринько Олексій, Приходько Ірина, Соколянський Олександр, Слизька Катерина, Щерблюк Анастасія, Запайщикова Олена, Лебідь Дмитро, Циганкова Тетяна, Шекетера Марина, Матвієнко Віталій, Дащенко Віталій, Кондик Олексій та багато інших.

Кожного року зростало бажання учнів працювати, їх вміння та майстерність. Необхідно було створювати нові напрямки науково-практичної діяльності для них, а, відповідно, необхідно було освоювати новітні технології навчання вчителям. Нові освітні вимоги відкривали нові горизонти та запалювали на гімназійному небосхилі нові зірочки: Бова Дар'я, Губич Антоніна, Лакіза Ольга, Тюменцев Антон, Мельник Анна, Усатий Дмитро, Корнієць Катерина, Достав Катерина, Безмалий Микола, Сидорчук Ірина, Пакіс Яна, Троцький Сергій, Опанасенко Максим, Чулюкова Наталія, Друженко Тетяна, Кобилінський Богдан, Майборода Анастасія, Сович Марія, Філімонова Олеся, Ульянова Ольга, Добровольський Павло, Буніс Катерина, Хізанов Владислав.

Основними науково-практичними напрямками діяльності закладу залишались: українська, англійська філологія, українознавство та фольклор, математика, інформатика, техніка та технології, фізика, хімія, біологія, психологія, географія, економіка, краєзнавство, історія та правознавство. В 2007 році учні гімназії взяли участь у Відкритій гуманітарній конференції дослідницьких робіт школярів «Вишгород – 2007», що проводилася на базі ліцею «Інтеллектуал» в Москві. Свої роботи представляли: Євглевська Анастасія, Кротюк Квітослава, Дринь Ольга, Стрижак Олександра, Сидорчук Ірина. Зацікавленості додала й участь у брейн-ринзі «Що? Де? Коли?». А честь гімназії відстоювали нові й нові лідери навчання: Гонта Тетяна, Ярмолай Інна, Матасова Олександра, Пролеєв Ілля, Сяба Олена, Лаган Ярослава, Мартинович Дар'я, Сальнікова Вікторія, Підскальна Оксана, Сліпко Олена, Терещенко Вікторія, Літвін Ксенія, Кастиренко Тетяна, Терешко Катерина, Грицькова Ірина, Добротвор Марія, Зубарева Олександра, Бець Єлизавета, Будченко Людмила, Якименко В'ячеслав, Андросова Наталія, Гладківська Ольга, Круліковська Мар'яна, Лазаренко Альона, Мамико Катерина, Нарожна Ірина, Філоненко Ірина, Красномовець Павло, Сердюков Іван, Стрелюк Катерина, Тарасенко Аліна, Допіро Катерина.

Час плине… Але для вчителя, для школи основним надбанням, «центром Всесвіту» завжди лишається учень… Зараз НТУ «Джерело» – учнівське об'єднання гімназії, що дає можливість учневі розкрити всі свої здібності, знайти себе, самовдосконалюватися тощо. У гімназії проводяться не тільки факультативні заняття та спеціалізовані курси, працюють творчі групи, що готують учнів до участі в різноманітних конкурсах та конференціях наукового спрямування, проводяться індивідуальні заняття по підготовці до олімпіад та робіт МАН, традицією стало проведення конкурсу-захисту творчих робіт та проектів. Все більше учнів бере участь у цьому напрямку діяльності, все більше яскравих зірочок спалахує на науковому небосхилі гімназії. До випускників приєднуються все нові і нові молоді таланти: Мінакерман Наталія, Савені Стефанія, Любарська Лілія, Міщенко Марина, Сидоренко Анастасія, Абрамов Андрій, Агафонова Анастасія, Громадська Анастасія, Заїка Ліна, Кирилюк Олена, Вижва Анастасія, Кравець Святослав, Кулагіна Катерина, Лялюхіна Аліна, Матлаєв Іван, Петрик Вікторія, Стряпуніна Ірина, Чернишова Вікторія, Запайщикова Ганна, Гірняк Катерина.

Така тенденція не може не тішити. Тільки ось обирати найкращих із найкращих для нагородження під час проведення підсумкової конференції НТУ «Джерело» все важче й важче… А може й не варто цього робити? Нехай шукають себе, здійснюють все нові й нові відкриття, а ми будемо їх зацікавлювати, підтримувати, направляти… Адже вислів, що талант сам собі дорогу знайде, не завжди працює…

А наостанок хочеться побажати нашим учням:

Весь Мир перед тобой! Сумей увидеть!
Открой навстречу Свету душу и глаза!
Весь Мир вокруг тебя! Сумей услышать!
Иди дорогой Правды, глубоко дыша!
Найди свою Мечту и не сдавайся!
Приобретай, а не теряй Друзей в пути!
На Знания и Опыт опирайся!
И будет радостно, легко тебе идти!
Не забывай Добро, даруй Прощенье!
Терпение с собою прихвати!
И не забудь: вся Жизнь перед тобою!
Весь Мир откроется, лишь Ключик отыщи!

Максимова Н.М.,
заступник директора з наукової роботи

Про НТУ «Джерело», МАН, олімпіади і не тільки...

Плиска Оксана

Що для мене НТУ «Джерело»? Мабуть частина мого життя. Починаючи з дев'ятого класу, я брала активну участь у всіх заходах, що пропонувало НТУ «Джерело», навіть у роботі Київської МАН «Дослідник». Саме тут я навчилася правильно працювати з літературними джерелами, оформлювати думки у працях та достойно представляти свій навчальний заклад на конкурсах різного рівня. І тому участь у проектній діяльності не була для мене новиною.

Творчий шлях продовжила в Національному медичному університеті імені О.О.Богомольця. Пам'ятаючи настанови викладачів НТУ «Джерело», вже на першому курсі взяла участь у конкурсі наукових проектів «Інтелект молодих на службу столиці» у номінації «Новації в культурно-освітній сфері та інформаційні технології для потреб міста». Перемога в конкурсі стала початком нової сторінки мого життя. Але до рідної гімназії хотілося повертатися і повертатися… У 2007 році Наталія Михайлівна запропонувала мені бути керівником робіт учнів гімназії з психології , тим більше, що власного досвіду написання робіт саме цього напрямку в мене вдосталь. Приємно було, що вже тепер мої учні достойно представляли гімназію на міському рівні два роки поспіль!

Тепер впевнена – я вже готова до великих звершень! Дякую вчителям за Вашу віру в мене!

Історична довідка

Плиска Оксана: випускниця 2005 року,
Срібна медаль.

- 2003 - 2005 – призер міського конкурсу МАН, секція психології.
- 2002 - 2005 – учасник та призер районної олімпіади з біології.

Топольницька Інеса

Під час навчання в гімназії №315 я брала активну участь у роботі НТУ «Джерело». Це було нелегкою, але дуже цікавою, яскравою та корисною сходинкою в моєму житті. Я дуже пишаюся тим, що мені пощастило зустріти талановитих людей – викладачів, які мені допомогли ввійти у цю країну знань. Вважаю, що я досягла значних успіхів: по-перше, це вступ до КНУ імені Тараса Шевченка на факультет кібернетики; по-друге, познайомилась з цікавими людьми, а також дізналась багато нового та інтригуючого.

Навчаючись в університеті, я брала участь у створенні методичного посібника з мови програмування «С» для студентів-першокурсників. На факультеті проводиться цікава програма співпраці з бельгійцями по створенню проектів. Тобто досвід творчої роботи в НТУ «Джерело» допомагає мені і зараз.

Історична довідка

Топольницька Інеса : випускниця 2005 року,
Срібна медаль.

- 2002 - 2003 – призер міського конкурсу МАН, секція історичного краєзнавства.
- 2003 - 2004 – учасник конкурсів «Мій Київ», «Видатні конструктори України»; учасник Міжнародної науково-практичної конференції обдарованих учнів Intel-Авангард 2004» (Москва); призер міського конкурсу МАН, секція транспорту; призер районної олімпіади з географії; учасник та призер наукових читань, присвячених 50-річчю ДКБ «Південне».
- 2004 - 2005 – призер міського конкурсу МАН, секція технології та технологічного обладнання; учасник міського конкурсу МАН, секція економіки; учасник наукових читань, присвячених видатному вченому В.М.Челомею; учасник чемпіонату м.Києва з інтелектуальної гри «Розумовський»; учасник районної олімпіади з економіки; учасник творчої зустрічі учнів-членів МАН із представниками «Антимонопольного комітету державної власності»; учасник та призер олімпіади факультету кібернетики Київського Національного Університету імені Тараса Шевченка; учасник конференції шкіл асоційованих ЮНЕСКО: «Подолання бідності».

Хецуріані Михайло

Участь у науково-дослідницькій роботі Малої академії наук України стала для мене уроком на все життя! Адже своє майбутнє я хочу пов'язати з наукою, а саме з біотехнологією та біохімією.

Вже з 2002 року я почав свою активну діяльність у МАН. Галузь знань, якою я зацікавився, була медицина, а саме стоматологія. Не можу сказати, що було занадто важко, але кількість накладених на мене обов'язків значно побільшала. Доводилося встигати робити домашнє завдання, а також шукати матеріали для наукової роботи, і звичайно цей каторжний (для мене)

друк тексту на комп'ютері (друкував я дуже і дуже повільно). Приємно, що три роки поспіль я був у ситуації, коли доводилося поєднувати навчання, наукову діяльність, а також зустрічі на усіляких презентаціях та конференціях. Це загартовує: по-перше, як людину мобільну, по-друге, це додає спритності та можливості раціонально використовувати свій дорогоцінний час.

Та будь-яка мета (якщо вона здійсненна) потребує жертв, і я зробив свій вибір, поставив свою мету. Те, що усі мої п'ять робіт були призовими (2 – перших, 2 – других, 1 – третє місця), дало мені віру в те, що я обов'язково здійсню свої плани на майбутнє. Вже з 2004 року однієї роботи мені було замало, і я почав свою діяльність у секції «Хімії». Звісно, роботи забагато, але дуже цікаво!

Я вважаю, що для того, щоб перемогти в змаганні інтелектуальному, треба діяти стратегічно в межах своїх можливостей, обдумувати кожний крок, тому що бодай один неправильний рух може, на кшталт ланцюгової реакції, призвести до небажаних наслідків, виправити які неможливо. І тому, коли метою є стати першим, треба діяти рішуче та іноді навіть з елементами радикальних кроків, але в межах здорового глузду.

Підсумовуючи усе сказане вище, скажу, що МАН – це хороша школа для майбутніх науковців. Тут потрібні і знання, і практичні навички, і стратегія, і вміння себе вести адекватно перед своїми конкурентами, а конкуренція – це неперевершений стимул для підйому вгору.

Історична довідка

Хецуріані Михайло: випускник 2005 року, Срібна медаль.

•2001 - 2002 – учасник та призер районних олімпіад з математики, фізики, хімії.

•2002 - 2003 – призер міського конкурсу МАН, секція медицини; призер районної та учасник міської олімпіади з хімії.

•2003 - 2004 – учасник «Біологічного турніру», призер міського конкурсу МАН, секції медицини та хімії; призер районних та учасник міських олімпіад з біології, хімії, географії.

•2004 - 2005 – призер міського конкурсу МАН, секції медицини та хімії; учасник чемпіонату міста Києва з інтелектуальної гри «Розумовський»; призер районних та учасник міських олімпіад з біології, хімії, математики; учасник творчої зустрічі учнів-членів МАН із представниками «Антимонопольного комітету державної власності»; учасник конференції шкіл асоційованих ЮНЕСКО: «Подолання бідності».

Бовсуновська Ірина

2003 рік… згадую себе… 10 клас. У серці кожного затаїлася тривога, настороженне очікування: що чекає мене попереду, у дорослому житті? Думаю, не помилюсь, коли скажу, що кожний старшокласник у такому віці вже більш-менш визначив своє майбутнє, чи то сам, чи то за допомогою дорослих. Та які б плани ми не будували щодо особистого життя, усі вони, об'єднані воєдино, скеровані на головне – самореалізацію та служіння своїй країні, на сприяння її зміцненню, розквіту, на її звеличення у світових масштабах. Я твердо в цьому переконана і вважаю саме це головним покликанням і призначенням кожного із нас.

З дитинства я мріяла носити форму, не раз уявляла себе «у погонах». Тому, будучи в 10 класі, я точно знала, що після закінчення школи буду поступати до міліцейського вузу, бо я цього дійсно хотіла. Увесь свій вільний час я присвячувала підготовці до вступних іспитів, особливу увагу приділяла правознавству. З великим задоволенням відвідувала я факультативні уроки з правознавства, які у той час проводила Бассараб Нонна Сергіївна. Навіть брала участь у різних брейн-рингах на правову тематику, та разом зі своєю командою займала призові місця.

Одного разу мене дуже вразили статистичні дані, за якими бурхливо зросла дитяча токсикоманія, наркоманія, злочинність. Діти іноді краще за дорослих знають, що саме вдихнути, чим саме вколотися, що випити, щоб одержати ілюзію щасливого стану. Але ж це дійсно лише ілюзія, та й вона – тільки на деякий час! А от шкоду малому організму вона робить на все життя... Крім того, відсутність грошей на нові й нові «дози» штовхає молодих на безжалісні злочини, назавжди ламаючи їхні долі. Тому в мене виникло бажання провести власне дослідження, а саме дослідити особливість розвитку підліткового віку, конкретизуючи увагу на бездомних дітях. Свої думки та особисті спостереження я втілила у науковій роботі на тему «Діти вулиці». У своїй роботі я розповіла, звідки саме беруться діти вулиці та що є причиною цього, як запобігти появі безхатьків, як турбується держава про таку категорію населення. Я також брала інтерв'ю у працівників міських приймальників-розподільників. Мені навіть вдалося поспілкуватися із самими дітьми, які живуть на вулиці, та зняти міні відео кліп про них. Я з великим задоволенням та бажанням працювала над цією роботою, тому результати були успішними.

2010 рік… випускниця Київського національного університету внутрішніх справ… Моя мрія здійснилася. Зараз я працюю на посаді слідчого Дарницького районного управління Головного управління Міністерства внутрішніх справ у м. Києві. Розслідую кримінальні справи, які пов'язані з незаконним обігом наркотиків. Тому, знаючи та бачачи наслідки наркоманії, мені дуже хочеться, щоб дитинство кожної людини запам'яталось не пустим вештанням по вулицях в пошуках «пригод», а добрими словами задля користі інших людей, веселими мандрівками, пізнанням нового! А ще – відкриттям та розвитком здібностей, бо вони є у кожної людини. Тому бажаю всім учням рідної гімназії знайти власний шлях до свого майбутнього: для цього у вас є всі умови!

Історична довідка

Бовсуновська Ірина: випускниця 2005 року, Золота медаль.

•2003 – 2004 - призер районних олімпіад з правознавства та історії.

•2004 – 2005 – призер районної олімпіади з правознавства; учасник брейн-рингу «Право знати право».

Гаркавий Андрій

Далеко не кожен учень чітко знає, чим він би хотів займатися після закінчення навчання. Навіть знаходячись вже безпосередньо перед вибором. На щастя, є люди, які намагаються тобі допомогти, підказати та показати речі, які б захопили тебе всього. Вже з перших

років навчання зустрічаеш проблеми, які потребують вирішення. Потім все стає ще більш складнішим і вимагає витончених пояснень. Так з кожним роком навчання ти розумієш, що світ навколо тебе безмежний і є ще безліч речей, які ніхто не зміг пояснити, а допитливість штовхає вперед за новими знаннями. Та доросле життя ставить нові, ще більш складні перешкоди, подолання яких може забирати немало часу, залишаючи лише мізерну частку у твоєму розпорядженні.

Навчаючись в старших класах, я найбільше цікавився технічними науками: фізикою, математикою, хімією, інформатикою. Тому вчителька фізики запропонувала мені взяти участь у дослідницькій роботі в досить цікавій сфері «фізика плазми», а результати викласти у роботі і подати на конкурс до Малої академії наук. З того моменту розпочалась кропітка підготовка: регулярні поїздки на факультет радіофізики Національного університету ім. Т. Шевченка, зустрічі з науковим керівником та цікаві експерименти. За невеликий період довелось опрацювати та засвоїти неймовірну кількість нової інформації, зрозуміти те, про що раніше тільки чув.

Та МАН – це не тільки наукова робота, а й цілий етап з її захисту, підтвердження того, що ти займався чимось насправді цікавим та корисним. Контрольні роботи, за результатами яких намагаєшся довести, що шкільна програма не була знехтувана на користь дослідницької роботи, безсонні ночі підготовки та переживань і в кінці кінців представлення своєї роботи та відповіді на питання, що не одного учня збили з пантелику.

Усі ці фактори, разом взяті, як виявилося пізніше, стали для мене другою школою. Адже далі був вступ до університету, який вимагав надзвичайної концентрації всіх знань та умінь, всього терпіння та уваги, набутих за роки, проведені в школі та участі в МАН. Шість років нелегкого навчання в університеті і немала кількість курсових та дипломних проектів довели, що час, проведений в підготовці до МАН, не був витрачений даремно.

Мушу зізнатися, що не продовжив науковий шлях за тематикою, вибраною ще в школі, але я і не вважаю це обов'язковим. Набагато важливішим для мене являється той досвід та впевненість у власних силах, що прийшли за час підготовки, написання та захисту роботи для МАН.

НТУ. Була учасницею різноманітних олімпіадах, зокрема районних олімпіад з фізики, математики та економіки; міських – з фізики. Окрім цього, з дев'ятого класу брала активну участь в роботі МАН.

Зазначу, що вчителі дуже допомагали як в підготовці до олімпіад та конкурсу МАН, даючи цікаві задачі та розповідаючи всілякі методи їх розв'язання, вказуючи певні напрямки роботи тощо, так і підтримкою під час самих олімпіад, конкурсів. Мої досягнення в конкурсі МАН наступні: 9 клас – призер в секції економіки, 10 клас – історії, а 11 – фізики. Захист останньої роботи запам'ятався найбільше, так як у випускному класі, як і всі інші учні, я задумувалась про ВУЗ, і для мене було цікаво, як саме там організована структура навчання. Мені пощастило, так як захист відбувався в КДУ імені Тараса Шевченка, де було все необхідне обладнання для наочності, яке полегшило моє пояснення. Наприкінці 11 класу я отримала посвідчення дійсного члена МАН, копію якого додала до документів при вступі до університету. При складанні вступних іспитів з математики та фізики я набрала 56 балів з 60, тому без проблем поступила на обраний мною факультет.

На даний момент я студентка 4 курсу НТУУ КПІ, фізико-математичного факультету. У цьому році отримала ступень бакалавра та планую поступати до магістратури на кафедру математичного аналізу та теорії ймовірностей. Маю середній бал 4,95, який є єдиним і найвищим на потоці. Також у цьому році ми з друзями перемогли у VI конкурсі науково-дослідних робіт НТУУ КПІ з роботою по темі «Прості числа». Саме тому на даний момент отримуємо фінансування від університету, що дає наснаги в написанні програм для реалізації алгоритмів перевірки чисел на простоту.

Також паралельно з навчанням я працюю у ВАТ «Ощадбанк» економістом 1-ої категорії у департаменті корпоративного бізнесу. Усі ці звершення були б неможливими, якби не сумлінна праця вчителів та викладачів, їх бажання не просто провести урок, а й навчити, залишити в свідомості учня прагнення до нових звершень та перемог, які потрібні не лише в школі, університеті, а й для майбутньої роботи, заради якої ми і здобуваємо ці знання.

Бажаю НТУ «Джерело» та всім учням гімназії плідного та цікавого шкільного життя! Вірю, що ви зможете не лише відвідувати заняття, а й робити власні внески, не лише вчити напам'ять, а й розуміти в корені та робити висновки, головне лише ваше бажання йти до своєї мети!

Історична довідка

Гаркавий Андрій : випускник 2002 року,
Золота медаль.

- 2000 - 2001 – учасник та призер районних олімпіад з географії, математики, історії, хімії.
- 2001 - 2002 – призер міської олімпіади з географії, учасник та призер районних олімпіад з історії, учасник Міжнародної науково-практичної конференції обдарованих школярів «Intel-Авангард» (Москва), призер міського конкурсу МАН (секції прикладна фізика та транспорт).
- з 2002 року до цього часу – лідер програми Ukrainian Scottish Experience.

Історична довідка

Запайщикова Олена : випускниця 2006 року,
Золота медаль.

- 2004 - 2005 – учасник та призер районних олімпіад з математики, економіки, фізики.
- 2005 – 2006 – учасник та призер районних олімпіад з фізики, економіки.

Запайщикова Олена

Наукове товариство учнів «Джерело» для мене – невід'ємна частинка мого шкільного життя. Навчаючись у гімназії №315, я намагалася брати участь майже у всіх науково-практичних заходах, які пропонувалися за програмою роботи

Губченко Микола

«Учиться, учиться и еще раз учиться….», – когда то завещал Ленин. Это лозунг популярен и ныне. Помимо всего, учиться надо интересно!

Каждый из вас всегда может найти то, что ему по душе и чем можно увлечься. Нередко мож-

но получить очень интересные результаты своих исследований... Но, помимо того, что ты получаешь удовольствие от самого процесса поиска, важно иногда (особенно в старших классах) получить и какой-то результат признания своего труда от других, окружающих тебя, людей. И, поверьте, моральное удовлетворение, признание твоей правоты, таланта, самоутверждение намного приятнее материального поощрения!

Такой вот палочкой-выручалочкой для учеников школ является участие в конкурсе работ Малой Академии Наук (МАН). По себе знаю, как приятно, когда то, что ты «нарыл», «выкопал», «разработал», по достоинству оценивается! А для того, чтобы «найти себя», учась в гимназии № 315, особых усилий не нужно было: гимназия является коллективным членом Киевской Малой Академии наук «Дослідник». Так что как только у меня появилось желание узнать и научиться большему, чем позволяет школьная программа, я принял участие в работе секции химии НТУ «Джерело», а именно – в конкурсе работ МАН. Да и в олимпиадах по этому предмету участвовал удачно и с удовольствием. Тем более, что учитель химии у нас был просто отличный – Гутман Эмма Абрамовна. Вот и решил я написать работу по тиосульфату натрия: что это такое и где применяется…

Писалось легко, интересно и с большим азартом. Конечно, легко изложить на бумаге то, что думаешь или получил. Сложнее это все оформить: я, конечно, писал рефераты, но это уже другой уровень. Пришлось изучать правильное оформление научных работ. Можно спросить: «А надо ли оно было?». Скажу: «Да». Уже в Институте, а учился я в Национальном техническом университете Украины «Киевский политехнический институт», я не раз вспоминал те правила оформления, которые засели в голове, и нередко с благодарностью. Конечно, если рассматривать все остальные этапы работы, то каждый прекрасен посвоему, и ведет к получению знаний или практических навыков в сфере коммуникаций среди людей. Например, стендовая защита или доклад работы перед аудиторией. Ведь, по сути, докладывают такие же ученики, как и ты, а материал у них не менее интересен, чем твой. Тут и начинаешь понимать, как правильно оценивать то, что услышал и анализировать. Главным достоинством стендовой защиты, как по мне, является то, что вопросы задают не только члены комиссии, но и сами участники, такие же ученики, как и ты. И нередко выходит так, что на такой вопрос ответить намного сложнее, или тебе открываются еще возможные варианты развития темы.

Если смотреть вглубь, то участие в работе НТУ дало много: опыт работы с документами, умение общаться не только в кругу друзей, а и выступать для широкой аудитории, вести дискуссию, умение быстро ориентироваться в ситуации, даже если она полностью новая для тебя. Все это мне очень помогло в дальнейшем. Хотя, как ни парадоксально, но пошел я не по стезе химии, а по дорожке работников информационных технологий, чем и сейчас занимаюсь.

Так что если мне сейчас зададут вопрос: «А надо ли было оно тебе?», отвечу: «Да, и я ничуть не жалею времени, которое, без всякого сомнения, я потратил не зря!».

Історична довідка

Губченко Микола :
випускник 2002 року,
Срібна медаль.
•2000 – 2001 – учасник міського конкурсу МАН, секції медицина та хімія.
•2001 – 2002 – учасник та призер районних олімпіад з хімії, біології;
учасник міського конкурсу МАН.

Максимова Анна

Школа… Сказав би мені хтось років так 10 тому, що це слово стане моїм життям, я б не повірила… А все ж таки це сталося. Чому? Важко сказати, та я думаю все ж таки завдяки тій самій школі, а точніше моїй гімназії № 315.

Завдяки першому справжньому класному керівникові Сапсай Галині Єгорівні, яка виставила мене на сцену у ролі Шапокляк і сказала: «Вчи «правильному»!». Першій людині, яка давала нам можливість та вчила правильно готувати доповіді. Змушувала відстоювати свою думку. Навіть тоді, коли всі були проти. Тоді я зрозуміла, що шукати і відстоювати істину, хоч і маленьку, то є щастя!

Завдяки Гутман Еммі Абрамівні, яка просто вірила в те, що ми знаємо відповідь, навіть коли ми її не знали. І ми шукали ту відповідь, тільки тому, що в нас вірять! Завдяки Пастух Людмилі Максимівні та Назаренко Лілії Миколаївні, які показали на власному прикладі, що любити те, що робиш, треба більше за все в житті. І тоді будь-яке «море по коліно».

Неважко здогадатися, що, маючи таких яскравих «поводарів», і я почала шукати себе. Першим кроком стало НТУ «Джерело». Спроба написати свою першу роботу. Як зараз пам'ятаю свою доповідь у київському Палаці дітей та юнацтва… Ноги тремтіли, голос зривався, кожне питання провалювалося вниз і здавалося, що я ніколи на нього не відповім. Але найважчим було навіть не це, а те, що в залі сиділа моя мама. Людина, яка так багато від мене очікує і яку я ні в якому разі не могла підвести. Тоді я навчилася говорити так, щоб мене слухали. Відповідати так, щоб люди замислилися не над тим, що я відповіла, а над своїм запитанням, чому вони саме це запитали. Саме після цього виступу я зрозуміла, що хочу працювати з людьми.

Моя робота на конкурс МАН була з географії. Тема якось знайшлася сама, під час вивчення предмету. Я хотіла дізнатися, невже ця така страшна атомна енергія настільки краща за ту, що дає нам природа. Невже не можна жити, користуючись безмежною енергією вітру, Сонця, води, Землі… Я зрозуміла, що багато з того, що всі вважають правильним, не завжди є ним. І в першу чергу треба навчитися думати і відстоювати свої думки, не нав'язуючи їх.

Потім були постійні підготовки до конференцій, захисти, презентації, які робилися ночами: коли ти вчишся за короткий час вкласти у своє творіння усе, що є в тобі. Воно має бути кращим, або не бути взагалі. Інший варіант не розглядався.

Зимою були конференція в Москві, Зіркове містечко, фізико-математичний музей, наукові дискусії з обдарованими учнями країн СНД, де ми навчилися бути командою, перемоги і поразки товариша вважати своїми.

Але найголовніше, що дало мені НТУ «Джерело», це розуміння того, що я людина. І моє життя залежить тільки від мене. І не важливо, скільки разів я виберу не той шлях, важливо йти вперед. Бо щастя приносить не ціль, а те, як ти йдеш до неї.

І ще – розпочати свою першу дослідницьку роботу ніколи не пізно, можливо, саме вона і почне Ваш шлях, як колись почала мій. В усякому разі, поміркуйте над цим.

Історична довідка

Максимова Анна : випускниця 2004 року,
Свідоцтво особливого зразка.

•2002 – 2003 – учасник районних олімпіад з хімії, фізики, історії.
•2003 – 2004 – призер міського конкурсу МАН, секції географія; учасник Міжнародної науково-практичної конференції обдарованих школярів «Intel-Авангард» (Москва).

Агафонова Анастасія

Мрії, як багато вони для нас значать... Головною моєю мрією з дитинства було стати інженером. Саме з того часу з'явилося тяжіння до всього незвичного та нового.

Здавалося б, як жабка може літати у лабораторії? Металева стружка, шпильки, ножиці, копійки, їхня взаємодія з магнітами відома навіть найменшим, а от здогадався б хтось, що жаба літає також завдяки величезним магнітам? На такі і ще більш незвичні питання може дати відповідь лише фізика. Багато хто з учнів вважає цей предмет важким і незрозумілим. Ну як же вивчити усі ці формули, означення, від яких уже через годину голова йде обертом? Насправді все дуже просто, необхідно лише підключити уяву, і все те, що ще декілька хвилин тому було незрозумілим, стає цікавим заняттям. Проходить трохи часу, не встигаєш ще й повністю насолодитися різноманіттям та дивовижністю маленьких відкриттів, а вже потрібно йти... Саме завдяки такому підходу одна з найскладніших наук стає найцікавішою.

Такий підхід до навчання запропонував мені мій тато. І досі ми з ним можемо годинами ділитися один з одним новими відкриттями для себе. Майже після кожної нашої розмови я йшла до бібліотеки чи сідала за комп'ютер для того, щоб дізнатися більше подробиць. Одного разу тема зайшла за інноваційні технології, що впроваджуються та набувають широкого вжитку в нашій країні. Саме так з'явилася тема, яка мене так заінтригувала. Пізніше з'явилася ідея написати роботу МАН на цю тему. Ось тут уже потрібно було докопуватися до самих витоків проблеми та шляху її вирішення. Під час пошуку матеріалів для роботи я дізналася, що майже всі новітні технології, які тільки зараз починають впроваджуватися у життя, були винайдені ще декілька століть тому.

При подальшому розвитку моєї роботи нею зацікавилися доволі багато людей. Так і з'явилася моя МАНівська, яка потім пройшла на міський конкурс, звідки її представили до участі у національному етапі Міжнародного конкурсу науково-технічної творчості школярів Intel ISEF 2010 (international science and engineering fair).

Остаточна підготовка роботи та стенду до конкурсу була чи не найдинамічнішим етапом. Величезна подяка за підтримку, допомогу, поради та отримані знання Лісніочук Н.В., Максимовій Н.М. та Ярмолай Л.М, а також подяка моєму науковому керівнику Глушенку Юрію Вікторовичу, який надав можливість побачити роботу теорії на практиці у прекрасному місті Полтава.

Участь у трьохденному конкурсі була незабутнім враженням і великим досвідом. Оскільки національний етап проходив у національному технічному університеті України «Київському політехнічному інституті», то я мала можливість познайомитися та поспілкуватися з докторами та кандидатами технологічних та фізико-математичних наук, іноземними гостями, ректорами, деканами та викладачами. Неабияке враження справило і спілкування з моїми однолітками, дітьми, які зібралися з усієї країни. Багато з них є дуже цікавими людьми, при спілкуванні з якими відкриваєш нові, ще не освоєні тобою горизонти.

Дуже пізнавальними були наукові доповіді вчених про квантові комп'ютери, чорну матерію, ресурсозберігаючі технології.

Тож бажаю усім, без винятку – ніколи не зупиняйтеся, самовдосконалюйтеся. Варто прикласти трохи зусиль, і перед вами відкриється великий, захоплюючий і різнобарвний світ.

Історична довідка
Агафонова Анастасія : учениця 10-Б класу.
•2008 – 2009 – учасник районної олімпіади з фізики.
•2009 - 2010 – призер районного етапу конкурсу МАН, секція «екологічно безпечні технології ресурсозбереження»; учасник національного етапу Міжнародного конкурсу науково-технічної творчості школярів Intel ISEF 2010.

Кирилюк Олена

«Написання МАНівської роботи…». Почувши ці слова, здається, що це нудно, не цікаво. Але це зовсім не так! Нецікаво жити нецікаво! Ми можемо обрати собі будь-яку тему, тему за своїми інтересами та прагненнями. У нас буде можливість спілкуватися з розумними, всебічно розвинутими людьми. Ми можемо створити власний проект, провести опитування на певну тематику, взяти інтерв'ю тощо. І ще багато різноманітних та цікавих, корисних речей!

Так, це непросто. Щоб досягти успіху, треба багато трудитися, витрачати свій вільний час і врешті-решт працювати над собою. Але й праця, крім задоволення, може принести певні переваги перед однокласниками. Ось я, наприклад, завдяки перемозі, не буду здавати декілька екзаменів (відповідно до наказу міністерства освіти та науки України). Але це не всі плюси.

За роки участі у роботі НТУ «Джерело» у мене з'явилося дуже багато друзів і в школі, і у Київській МАН «Дослідник». Ми, можна сказати, стали однією сім'єю. На всіх етапах конкурсу МАН ми підтримуємо один одного, іноді за друзів хвилюємся більше, ніж за себе. А поза межами конкурсу спілкуємось, гуляємо містом, відвідуємо музеї, кінотеатри тощо.

Участь у будь-якому конкурсі, конференції – це дуже великий життєвий досвід, який, я впевнена, мені знадобиться у житті! Тож і вам раджу спробувати перебороти перше враження від почутих слів та взяти участь у роботі НТУ. І не має значення, який напрямок цієї роботи ви оберете! І ваші шкільні роки стануть ще більш цікавими та насиченими, ніж зараз.

Історична довідка
Кирилюк Олена: учениця 9-Б класу.
•2008 – 2009 – учасник та призер районних олімпіад з географії; учасник міського етапу конкурсу МАН, секція «мистецтвознавство».
•2009 - 2010 – призер міського етапу конкурсу

МАН, секцій мистецтвознавство, молекулярна біологія; призер районного туру учнівських олімпіад з географії; Лауреат Відкритого конкурсу читців сучасної української літератури.

Довгаль Анна

Починала я працювати, як і багато інших учнів гімназії, із зацікавленості у предметі, яка нерозривно пов'язана із діяльністю вчителя-предметника Бойко Алли Анатоліївни. Спочатку були олімпіади, творчі зустрічі з носіями мови під час обміну делегаціями, а цього року захотілося спробувати себе в роботі МАН. Саме з цією сторінкою свого здобутку я і хочу вас ознайомити – з моєю роботою на конкурс МАН з французької мови.

Тема моєї роботи: «Поезія, пісня – краса та багатство французької мови».

«Хто не знає іноземних мов, той не знає і своєї рідної», – так казав Гете. Тому головним лозунгом моєї науково-дослідницької роботи були саме ці слова. Мабуть, не треба пояснювати, що переклад без знання мов – неможливий. Тому, працюючи, необхідно було поглиблювати свої знання як з французької мови, так з української.

Під час роботи у Науковому товаристві учнів «Джерело» я змінилася, стала по-іншому дивитися на шкільні предмети, на однолітків та й загалом на саму науку. Написавши роботу саме з французької мови, я покращила свою пам'ять, знання з рідної мови. Головний напрямок роботи – літературний переклад віршів та пісень із французької мови на українську. Необхідно було також вивчати культуру французького народу, багату історію Франції, її традиції та події, які відбуваються сьогодні.

А насамперед я покращила свої знання з іноземної мови. На мою думку, мова – це душа народу. Це живий скарб, що йде від покоління до покоління, несучи радість чи смуток, даючи силу й натхнення. З великим задоволенням я реалізувала цей проект: він надає можливість всім, хто не знає французьку мову, зрозуміти й осмислити пісні й вірші на мові, яку я обожнюю.

І наостанок. Я навіть і не думала, що займу якесь призове місце, я хотіла просто самоствердитися та перевершити саму себе. А ІІІ місце було несподіванкою.

Сьогодні я хочу представити на ваш розсуд один із тих віршів, який увійшов у мою роботу. Це вірш Гійома Аполлінера «Міст Мірабо».

Історична довідка

Довгаль Анна: учениця 10-Б класу.

•2008 - 2009 – учасник та призер районної олімпіади з французької мови.

•2009 - 2010 – призер районної олімпіади з французької мови, призер міського етапу конкурсу МАН, секція французької філології.

Порівняйте...

Міст Мірабо

Під мостом Мірабо струмує Сена
Так і любов
Біжить у тебе в мене
Журба і втіха крутнява шалена
Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є
Рука в руці постіймо очі в очі
Під мостом рук
Вода тече хлюпоче
Од вічних поглядів спочити хоче
Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є
Любов сплива як та вода бігуча
Любов сплива
Життя хода тягуча
Надія ж невгамовано жагуча
Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є
Минають дні години і хвилини
Мине любов
І знову не прилине
Під мостом Мірабо хай Сена плине
Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є

Автор невідомий

Міст Мірабо

І зникає Сена під мостом Мірабо,
А з нею, моє кохання до тебе,
Що ж сум — це частка життя мого,
А в радості більше не буде потреби.
Тьма спускається, а північ б'є,
Дні йдуть, а життя пливе…
Неначе міст, зімкнулись наші руки,
І підмиває хвиля береги
За нею, враз, — з'являється розлука,
Яка у смуток може перейти.
Тьма спускається, а північ б'є,
Дні йдуть, а життя пливе…
І наше кохання, таке стрімке,
Лиш так повільно, пропливають роки,
Як та ріка, що по рівнині десь тече,
Як та надія, що ніколи не помре…
Тьма спускається, а північ б'є,
Дні йдуть, а життя пливе…
Дні летять, а тиждень рікою спливає,
Неначе кохання, яке вже пішло,
Як те життя, що нам віру лишає,
І Сена зникає під мостом Мірабо…
Тьма спускається, а північ б'є,
Дні йдуть, а життя пливе…

Анна Довгаль

Новий культурний простір, або навіщо нам нові предмети у школі

Культура – есть среда, растящая личность.
(П. Флоренский)

Російське слово «пространство» я розглядаю як «про-стран-ство-вать», тобто прожити просторовий образ мистецтва (засвоїти, вивчити та усвідомити його з різних точок зору), «про-стран-ство-вать» по світу, по культурі регіону та всієї землі.

Українське слово «простір», на мій погляд, ще краще. Одразу здається, що ти десь високо-високо, перед тобою величезний, наповнений свіжим повітрям простір, твої очі бачать далеко-далеко за обрій, там сходить сонце, тобі тепло та весело, ти відчуваєш себе вільним і сповненим сил, здатним на все, навіть полетіти туди – до сонця. Це – справжнє щастя!

Слово «культура» увійшло до кола популярних, воно додається як епітет, надає значущості намірам автора: математична культура, економічна культура, ринкова культура, екологічна культура... Колись поняття «освічена» та «культурна» людина були синонімами. Однак з плином часу стався розрив між знанням та участю у формуванні духовних якостей особистості, стрижнем яких виступає культура. Це призвело до розриву освіти з культурою та, як казав академік Л.П. Балуєв, зробило поняття «освіченої» людини синонімом «поінформованої».

Культура має власні закони, які в значній мірі протилежні законам природничо-математичним і статистичним, що можна побачити на простому прикладі, якщо у фізико-хімічному світі «+» та «-» притягуються, то у духовній сфері «+» тяжіє до «+», а «-» до «-»: з ким поведешся, того і наберешся.

Будь-яка педагогіка має своє коріння у відповідній її часу культурі та намагається передати наступним поколінням накопичений багаж знань та умінь. Делікатна сфера освіти чутко реагує на духовні та ідеологічні зміни, безпосередньо залежить від суспільно-політичної ситуації.

Відтак, мета освіти – передати наступним поколінням цінності культури та навчити їх жити у світі, що швидко змінюється.

Як педагога, мене особливо цікавить проблема художньо-естетичного виховання учнів. Воно спрямовано на розвиток у дітей здатності відчувати та розуміти красу в природі, мистецтві, вихованні художнього смаку.

Ще два з половиною роки тому, перебуваючи разом із делегацією наших учнів у Німеччині на запрошення наших друзів із гімназії міста Дессау, я зацікавилася питанням впровадження поліхудожнього підходу до виховання особистості. Тоді під час відвідин художньої школи Баухауз я познайомилася із педагогічною системою художньої підготовки швейцарського теоретика й педагога Йоханнеса Іттена та концепцією поліхудожнього розвитку особистості філософа Рудольфа Штайнера.

«Баухауз» означає храм мистецтв, у якому є місце для всіх ремесел і мистецтв за головної ролі архітектури. Принципова схема навчання у цій школі – концентричні кола, кожне з яких означало новий курс: навчання починалося із зовнішнього кола (пропедевтичний курс) і поступово приходило до центру (проектування). Іттен з повагою ставився до індивідуальності учнів, намагався розкрити природні здібності кожного, стверджував, що виховання (а особливо художнє) – відповідальна справа, оскільки мова йде про розвиток творчого потенціалу людини.

Завдання курсу Йоханнеса Іттена:
1. Пробудити творчі сили і художні здібності учнів.
2. Полегшити учням вибір майбутньої професії.
3. Ознайомити учнів з основами художньої композиції.

На жаль, треба визнати, що традиції шкільної художньої освіти в Україні були менш розвинутими. Загалом так склалося, що професійна й масова мистецька освіта розвивалися паралельно і мало перетиналися. Перша, представлена різними типами навчальних закладів від шкіл мистецтв, училищ і коледжів до консерваторій і академій, успішно розвивалася, плекаючи плеяду видатних музикантів, художників, акторів, але досить автономно від другої – масової, яка, на відміну від шкільної математичної, літературної, історичної, завше була мінімізованою. Систему загальної мистецької освіти не можна назвати повноцінною, адже вона не охоплювала ані всі основні види мистецтва, ані всю шкільну вертикаль. Із дисциплін художньо-естетичного циклу найбільше поталанило «Музиці», яка викладалася у 1-8-х класах по 1 годині на тиждень. Предмет «Образотворче мистецтво» («Малювання») школярі опановують на рік менше, тобто лише до 7-го класу включно. Театральне мистецтво, як і мистецтво танцю, «пробивалися» в окремі школи, де завдяки фахівцям-ентузіастам створювалися самодіяльні гуртки чи аматорські студії. На жаль, зараз хореографія перетворюється на сферу платних послуг.

А ось наймолодша муза – кіномистецтво – взагалі рідкісна гостя у шкільних класах, адже потребує досить дорогої «свити» – спеціального обладнання. Хоча, як відомо, саме завдяки телебаченню екранні мистецтва перетворилися на найпотужніший чинник впливу на естетичні смаки сучасних дітей і молоді. Ось така картина. І ніхто й досі не може переконливо аргументувати, чому наші діти позбавлялися педагогічно керованого, цілеспрямованого спілкування з художніми цінностями в школі саме тоді, коли в них пробуджувався свідомий інтерес до мистецтва й здатність осмислювати, критично оцінювати твори мистецтва – тобто у старшому шкільному віці.

З огляду на сказане, вважаю (як це не виглядає пафосно), що затвердження Державного стандарту загальної середньої освіти і введення художньої культури в 9-11 класах як предмета інваріантної частини Базового навчального плану загальноосвітньої школи є непересічною подією в історії українського шкільництва загалом і значним досягненням вітчизняної мистецької освіти зокрема. Ймовірно, колись історики педагогіки вивчатимуть і пояснюватимуть цей цікавий феномен.

Художня культура – це не курс-одноденка, що спорадично виникали й так само непомітно зникали з шкільного розкладу. Це явище закономірне, спричинене підвищенням ролі й культури в соціумі, і мистецтва в культурі сучасного суспільства.

Програма вивчення художньої культури орієнтує вчителя на виховання національно свідомої, духовно багатої, зорієнтованої на творчу діяльність особистості, здатної усвідомити себе в суспільстві, створює умови для індивідуального творчого саморозвитку, саморозкриття і самореалізації. Завдання вчителя художньої культури навчити кожного школяра умінню самостійно задовольняти власні естетичні потреби, цінувати прекрасне, використовувати його для формування себе як особистості, розвинути здатність учня розуміти задум митця, формувати свою думку й аргументувати її.

Дедалі більше ми усвідомлюємо, що кожна особистість не лише спадкоємець і споживач культури, вона водночас і її творець. Мистецтво, як відомо, стимулює загальний і естетичний розвиток людини, позитивно впливаючи на її творчий потенціал. Також у процесі цілепокладання раніше не враховувалися потреби в розвитку компетентнісної особистості, адже музика та образотворче мистецтво завжди тлумачилися як загальновиховні шкільні дисципліни. Тому компетентнісно спрямована освіта суттєво збагачує класичні підходи – інформаційний і діяльнісний.

Через предмети художньо-естетичного циклу відбувається активізація внутрішнього духовного світу учнів, їхніх почуттів та думок, що сприяє розвитку системи моральних та естетичних цінностей учнів, формування в них світоглядних орієнтацій і компетенцій у царині художньої культури, виховання потреби в творчій реалізації і духовному самовдосконаленні в процесі опанування цінностями української та зарубіжної культури.

Діяльність педагога у сфері мистецтва надзвичайно складна, ще складнішою вона стає при впровадженні інтегративної освіти, що зумовлює необхідність не просто значного професійного зростання, а й широкої художньої ерудиції і високої педагогічної майстерності, формування готовності до змін, безперервної освіти і самоосвіти.

Педагоги не можуть успішно когось вчити, якщо в цей же час наполегливо не вчаться самі.

(Алі Апшероні)

Живе мистецтво розуміється в сучасній концепції освітньої галузі «Мистецтво» в двох вимірах: як спілкування з живими носіями культури – живим звучанням, фарбами, рухами, мовою, книгами, виставами, фільмами, музичними інструментами, виконавцями, з археологічними останками, так і живу участь дітей у різноманітних видах дитячої творчості та діяльності на уроках та в родині, на противагу словесно-демонстраційним та лекційно-ілюстративним методам, – скрізь, де їх можна замінити живим художньо-творчим процесом, очима, голосом, діями та рухами дітей.

Особливої уваги заслуговує культура зміцнення та збагачення духу родинного життя. Тут не тільки віддалене виховання дітей як майбутніх батьків, але і входження культурних потреб та справ (папір, фарби, інструменти, музика) в навчальні потреби та рядовий побут родини.

Необхідність такого широкого підходу замість стародавньої літератури, співів та малювання зумовлена потужним загальнорозвиваючим впливом процесу засвоєння художньої культури на духовний, розумовий, моральний та фізичний розвиток дітей, навіть на стан їх здоров'я.

Не варто сторонитися деяких екстремальних форм сучасної технізованої культури. Це слід обернути на користь розвитку молоді. Дякуючи новим космічним та мережевим технологіям зв'язку сталося перетворення людства в єдину планетарну родину, де блага цивілізації та культури в космічне століття стають інформаційнодосяжними в будь-якому віддаленому куточку України, що раніше був приречений на «світогляд мого села» та «любої вчительки» з місцевого педучилища.

Цю перевагу культурної ситуації не можна втратити, людство ще ніколи у своїй історії не мало подібної можливості. Необхідно вписати в сучасну концепцію освіти ці нові умови та пов'язати це із новим етапом духовного розвитку людства, виховувати в школі людей нової, сучасної культури, усунувши перепони, які викликані бідністю та відсталістю, консерватизмом освітніх систем та традицій.

Таким чином, формування художньої культури має чотири види процесів: вміння розуміти та цінувати, вміння

користуватися плодами культур (багатствами природи та штучними, рукотворними природними комплексами, музеями, бібліотеками, музикою, театром), але, головне, вміння посильно брати участь у підтримуванні, розвитку та вдосконаленні культури людства через розвиток себе самого шляхом художнього спілкування з дорослими та однолітками, із творами мистецтва, а також шляхом безпосередньої участі в художній творчості.

Розуміти, вміти користуватися та вдосконалювати культуру та себе в ній. Саме це чотири складові процесу формування культури учнів.

Ті, хто не перший рік знайомий із нашою гімназією, знають – одним із головних завдань, яке поставив перед собою колектив педагогів, є формування з учнів сучасних європейців із концепцією власного Я-образу. Ми сподіваємося, що наші гімназисти будуть справжніми громадянами Європи, які, однак, ніколи не втратять свого етнокультурного зв'язку з Батьківщиною; активно беручи участь у сучасних інтеграційних процесах, завжди будуть відчувати себе українцями. «Єдність у різноманітності» – це один з наріжних принципів сучасної європейської спільноти.

Євроінтеграція. Таке популярне слово сьогодні в Україні. Популярне, але не завжди остаточно зрозуміле для пересічного громадянина України. Що означає бути сучасними європейцями для народу, що живе у географічному центрі Європи? Перед якими українцями Євросоюз готовий відкрити двері? Залишимо питання політики та економіки фахівцям. Уявіть, що Ви прокинулись у комунальній квартирі, проживши перед цим багато років у окремому житлі. Ви мали свій, хай і не досконалий, але усталений побут, свої звички та маленькі слабкості, які вільно могли собі дозволити, не боячись сторонніх поглядів. Тепер Ви живете поряд із багатьма іншими людьми. Якими Ви хотіли б їх бачити? Думаю, що перш за все культурними, вихованими, такими, які не безпорадні в сучасному житті, тими, які не тільки очікують допомоги від Вас, але ж і самі здатні надати Вам допомогу. Ви хотіли б бачити людей, що володіють сучасними культурними компетенціями. Саме таких нових сусідів згодні бачити поряд із собою громадяни євроспільноти. Українця, якій у своєму багажі має не купу підручників, а вміння і навички, здобуті ним в процесі застосування на практиці знань, вилучених із книжок, який має величезний творчий потенціал та сучасний світогляд.

Саме тому головним у нашому визначенні є не споживання культури (виховання культурного обивателя, покупця, замовника), а власні зусилля учня по вдосконаленню ним його особистості та власної художньої творчості. Багатства національної та світової культури мають бути перетворені, переплавлені через власні зусилля дітей.

Розвиваючи мовні вміння і здібності наших учнів, ми насамперед завжди намагалися дотримуватися країнознавчого принципу формування знань, надавати їм широке коло знань про культуру та розвиток країн, мови яких вони вивчають. До речі, це реалізується не тільки на уроках іноземної мови, але і під час навчально-виховного процесу, що триває і в позаурочний час. Це дає змогу учням вести діалог із однолітками з інших країн «на рівних». А ми в свою чергу завжди можемо ними пишатись. Саме цей факт дає всім нам сил і натхнення працювати далі, ми бачимо своє майбутнє – воно сповнено оптимізмом. Ми це Майбутнє навчаємо та виховуємо!

Мабуть, саме ці почуття дали нам впевненості, щоб поділитися своїм досвідом формування людини сучасної культури із своїми колегами з району та міста. З цією метою ми підготували та провели у лютому семінар.

До речі, латинське слово seminarium дослівно перекладають як «розсадник». Здатність семінарів «розсаджувати» фахові знання, тобто їхня результативність, залежить не лише від якості роботи їхніх організаторів, а й від ступеня активності всіх учасників.

Du choc des opinios jaillit la verite – боротьба думок породжує істину!

Ні мистецтво, ні мудрість не можуть бути досягнуті, якщо їх не навчатися.

(Демокрит)

Неможливо передати всю палітру почуттів, що як веселка осяяла всіх учасників семінару завдяки тому задоволенню, що подарували нам діти, демонструючи свої творчі здібності та досягнення. Найцікавіше було те, що для багатьох з них їх творчий потенціал був повною несподіванкою ще на початку року.

Невдячна справа розповідати про виступи наших учнів, про їх маленькі мистецькі шедеври, що дійсно вразили наших гостей. Як передати ту шалену енергетику, якою вони щедро діляться. Мабуть, єдине, що я можу додати, це слова одного з заступників з виховної роботи сусіднього ліцею: «Ви знаєте, я потрапила сюди помилково, сьогодні збирали колег не мого фаху. Спочатку я була дуже роздратована, що марно втрачу дорогоцінний час. Але зараз я хочу подякувати вам всім за Восьме березня, яке ви влаштували для нас у лютому!».

Врешті-решт, якість освіти не самоціль, а засіб досягнення вартого людини життя.

...Мій хлопчику! З тобою сам би я
Охоче сів на лаву, розгорнув би
Синенький зошит, підштовхнув сусіда
Під бік чи в спину (пустощі одвічні,
Яким – я певен – данину віддав
І сам Декарт, і Гете, і Горацій)
І слухав би… Та пізно! Надто пізно!
Тобі – не пізно, мавпеня моє!
Рости, живи – і знай, що людська мисль,
Що людська творчість – це найбільша мука,
Найбільша радість на планеті нашій,
Найкращій – присягаюся – з планет!

(Максим Рильський)

Бондарчук О.Л., заступник директора з навчально-виховної роботи

Перевірка інтелекту

Інтелект, інтелектуальна цінність, інтелектуальна залежність, інтелектуальна безграмотність, інтелектуальна власність *– слова та вирази, які останнім часом все частіше лунають з екранів телевізорів і не тільки… З цього можна зробити логічний висновок: в країні існує певний дефіцит інтелекту. А це означає, що є необхідність його розвивати! І робити це необхідно з дитинства.*

Брати участь у різноманітних інтелектуальних конкурсах та турнірах учні нашої гімназії почали ще у 2003 році. Саме з цього часу учнівське самоврядування гімназії започаткувало проведення брейн-рингів різноманітного напрямку для учнів різного віку (по паралелях). У 2003-2006 роках учні гімназії досить успішно виступили у чемпіонаті м. Києва з інтелектуальної гри «Розумовський», а з 2007 року команда учнів гімназії – постійний учасник інтелект-турнірів районного рівня. Цього навчального року наша команда «Молодь XXI століття» отримала перемоги на районному та міському рівнях. Це є підтвердженням – інтелектуальний потенціал учнів нашої гімназії досить високий! І ми цим пишаємось!

Перед тим, як надати слово учням-учасникам команди «Молодь XXI століття», хотілося б подякувати всім, хто має відношення до розвитку інтелектуальних здібностей учнів: це і вчителі-предметники, і самі учні та їх батьки, і , зрозуміло, педагог-організатор гімназії – Бичковська Ганна Євгеніївна, яка не тільки керівник педагогічної команди «Молодь XXI століття», а і організатор інтелектуальних змагань на рівні гімназії вже три роки поспіль.

Ще раз щиро вітаємо нашу команду «Молодь XXI століття» – переможницю міського етапу інтелектуальної гри «Інтелект-турнір 2010».

Бажаємо всім нових успіхів та майбутніх перемог !

Максимова Н.М.,
заступник директора з наукової роботи

Я беру участь в інтелектуальних турнірах на рівні гімназії з шостого класу. Вже другий рік мене обирають капітаном гімназійної команди «Молодь XXI століття».

Участь у грі «Інтелект-турнір» цього року була надзвичайно цікавою, захоплюючою та пізнавальною. Інтелектуальний турнір значно розширив мій світогляд, подарував мені захопливі моменти спортивного азарту, дав змогу відчути дружню підтримку команди, солодкий смак перемоги. Обрання мене капітаном нашої команди стало справжнім випробуванням моїх лідерських якостей. Мене переповнювало почуття радості та гордості, коли в кожному вибірковому турнірі ми займали високі місця та завжди набирали високі бали. Я пишаюся тим, що відстояв честь своєї рідної гімназії № 315 на міському рівні. Ми виграли цей турнір! І це ще раз довело, що наша гімназія виховує розумних та високоерудованих учнів.

Але я не досяг би перемоги без допомоги своїх партнерів, інших гравців команди «Молодь XXI століття». Це Лаган Ярослава (9-Г), Міщенко Марина (9-Г), Терешко Андрій (9-Г), Слушинський Богдан (10-Б), Бобир Владислав (9-Б). Команда в майже незмінному складі виступає вже другий рік. Ми завжди були дружніми один з одним, з посмішкою на обличчі переносили поразки та завжди аналізували свої помилки. Саме це стало запорукою нашого успіху. Я щиро пишаюся, що мені довелося грати в такій прекрасній команді та представляти нашу школу на такому високому рівні.

Дьяков Гліб,
капітан команди «Молодь XXI століття», 9-Г клас

В другe брати участь в інтелект-турнірі не було так страшно, як вперше. Склад команди трохи змінився, але грати стало не менш цікаво. Ми з легкістю пройшли до міського конкурсу. На шляху в нас було багато складних і цікавих питань, але ми з честю дійшли до фіналу. А от у фіналі було складно. Питання були неймовірно складні, а також сильні суперники – вісім найкращих команд Києва, серед яких були минулорічні переможці «Інтелект-турніру». Ми вибороли І місце. І стали найкращою інтелектуальною командою міста Києва. Нами може пишатися рідна гімназія! Ми були неймовірно раді, коли нас об'явили як переможців конкурсу. Нам вручили пам'ятні призи і з хорошим настроєм ми попрямували додому.

Слушинський Богдан,
10-Б клас

Як можна відповісти на запитання: » Яке твоє враження від «Інтелект-турніру»?» Нема чітко окресленого враження – є спалах емоцій і азарту, що залишився в пам'яті. Я знаю, я зможу! Ледь помітне хвилювання – адже суперники сильні, але й ми не збираємося поступатися! Хоча гра є гра – іноді здається, що перемога вже майже недоступна, що на нас очікує невдача… Важливо в такий момент не втратити жагу до перемоги. Азарт, ігровий запал й трошечки удачі – все що треба… Хоча ні, не все – ще необхідні довгі години підготовки і щира підтримка, за які наша команда вдячна нашому керівникові Ганні Євгенівні та й взагалі рідній гімназії. Ось і весь рецепт перемоги – ми гучно заявили про себе та гімназію на міській арені, і сподіваємося, ще не раз виборемо чемпіонство…

Лаган Ярослава,
9-Г клас

«Дитина не посудина, яку треба заповнити, а вогонь, який необхідно запалити...»

Пархоменко О.В.,
вчитель географії

Саме ці слова Сесиль Лупан як своє педагогічне кредо, крім мене, обрали, не змовляючись, ще декілька претендентів на звання кращого вчителя географії Києва. Отже, на конкурсі «Учитель року-2010» зібралися не конкуренти, а однодумці. Головне для мене було не змагання, а можливість познайомитися з цікавими творчими особистостями, найкращими представниками педагогічної громади міста.

І справді, кожна з учасниць, а нас було десять, по одній з кожного району міста, непересічна особистість, яскрава, творча, талановита людина. Наприклад, Діана з Шевченківського району, найдосвідченіша серед учасниць, мати чотирьох(!!!) дітей виявилася талановитою співачкою, і кожен день конкурсу ми закінчували спільною піснею під гітару. Оля, представниця Печерська, чудовий художник і фотограф, і ми мали можливість не тільки милуватися її роботами, але і побачити, як ці матеріали можна використати для проведення нестандартних, цікавих уроків. Віка прекрасний дизайнер, Світлана вирощує екзотичні квіти… Про все це ми дізналися ще першого дня під час проведення психологічного тренінгу. А ще виявилося, що у всіх вчителів географії спільне захоплення – туризм. Хтось, як я, полюбляє подорожі з рюкзаком за спиною, інші надають перевагу відпочинку в екзотичних країнах, але всі привозять із своїх мандрівок безліч вражень, якими із задоволенням діляться з дітьми на уроках.

Але перед тренінгом у нас була зовсім не звична для вчителя ситуація – контрольна з географії. Цікаво було відчути себе не вчителем, якій наперед знає відповіді на всі питання тестів, а учнем, що шукає їх, знаходить, вибирає, сперечається… Дуже корисно іноді побувати на місці учня, з його боку побачити звичні для роботи вчителя речі. І можу похвалитися, що я добре впоралася з завданням і отримала диплом в номінації «Краща кон-трольна робота».

Потім були представлення учасниць конкурсу й показ фрагментів уроку. Тут ми зіткнулися з нестандартною ситуацією, адже урок необхідно було провести для своїх колег, а не в класі для учнів, як ми всі звикли. Дуже відчувалося хвилювання. Адже важко щось нове розповісти людям, які є чудовими знавцями предмета. Крім того, хвилювалися «учні», адже кожен з них мав за декілька хвилин провести такий урок. Було дуже цікаво побачити інший підхід до викладу матеріалу, організації і проведення уроку. Адже кожен конкурсант отримав напередодні десять тем, з яких необхідно було підготуватися. Кожен мав можливість побачити, як ту чи іншу тему викладає інша людина. Багато цікавих методів і прийомів я запозичила в конкурсанток (язик не повертається назвати їх конкурентками) і використовую їх в своїй роботі.

Конкурс закінчився… Переможець завжди один. Так кажуть. Але мені здається, що перемогли всі учасниці. Адже ми здобули безцінний досвід, познайомилися з творчими, яскравими, цікавими людьми. І коли на екрані мобільного телефону висвічується: «Віка. Конкурс «Вчитель року», я розумію, що конкурсний тиждень пройшов недаремно.

Успіхів всім на конкурсі «Учитель року 2011»!!!

Masha Sobko, a School Leaver of Gymnasium 315, - in One Step from Presenting Ukraine at the Eurovision Song Contest – 2010 in Oslo

«Звичайне диво» гімназії №315

Чому «Звичайне диво»? Тому, що вчителі й однолітки Марії Собко знають та пам'ятають її як звичайну учениці, що встигала і гарно навчатись, і відстоювати честь школи на предметних олімпіадах, і вчасно допомогти друзям, і іноді побешкетувати, і організувати свій клас на цікаві виступи і постановки на шкільні свята та позашкільні заходи, і допомогти молодшому брату… Маша і зараз досить часто (не дивлячись на її зайнятість) приходить до гімназії і просто поспілкуватись з улюбленими вчителями і взяти участь у різноманітних шкільних заходах.

Звичайно, ми завжди раді її бачити, завжди підтримували і підтримуємо, спостерігаємо її творче зростання, з гордістю розповідаємо всім про нові пісні, які лунають на радіохвилях! А особливо приємно, що людські якості, щирість Маші не змінюються…

А якщо про Машу більш ґрунтовно: співала та мала неабиякі лідерські здібності вона завжди. Протягом навчання у нашій школі (з 1997 по 2007 роки) майже не один шкільний захід не проходив без її участі. Щоправда починаючи з 7 класу Маша стала з'являтися на шкільній (та і районних) сцені все частіше. Чи могли ми тоді сподіватися, що звичайна дівчинка (хоча і з неабиякими здібностями) із звичайної родини (батьки ніякого відношення до шоу-бізнесу не мають) стане зіркою не тільки нашої гімназії? Мабуть ні, не вірилось, що зможе дитина досягти своєї мрії без сторонньої допомоги. Але спрацював випадок, а точніше «Шанс». Як ми раділи, коли Маша, не стримуючи радість, розповідала, що здобула перемогу в «Караоке на Майдані». А потім, стримуючи подих, слідкували за її виступами у телешоу «Шанс». А в той час дитина закінчувала навчання в школі та готувалась до вступу у ВНЗ (не пов'язаний з музичною кар'єрою). І рівень навчання був досить високий, і поблажок до себе Маша не приймала.

У 2008 році і вчителі, і учні гімназії, затамувавши подих, спостерігали за фіналом телепроекту «Шанс», де співав наш Ангел – Марія Собко. Дуже раділи третьому місцю, що посіла Маша, хоча і вважали, що вона заслуговує на більше! Цього ж року Маша отримала премію «Фаворит року» у номінації «Молодий талант». А 20 березня 2010 року Марія Собко посіла друге місце серед фіналістів національного відбіркового туру пісенного конкурсу «Євробачення Україна – 2010».

Бажаємо Марії Собко подальшого творчого зростання! Вдачі та щирості, натхнення та гарних пісень! А ми завжди будемо за неї вболівати!

Максимова Н.М.,
заступник директора з наукової роботи

2-А

Батько і мати – два сонця гарячих,
що нам дарують надію й тепло.
Батько і мати… У долі дитячій
треба, щоб кривди між них не було.
В. Крищенко

У дітях ми себе лишаєм, себе продовжуєм у житті

Моя розповідь про дорослих, які об'єднуються задля дітей. Розповідь про батьків – активних учасників педагогічно-виховного процесу, особливістю якого є знайомство один з одним через дітей. Мені, як класному керівникові, приємно, що батьки усвідомлюють важливість їх взаємодії зі школою, необхідність особистої активної участі у виховній роботі.

Вдячна матусям, татусям, бабусям і дідусям, що брали активну участь у підготовці та проведенні свят, і, таким чином, виявили не тільки інтерес до власних дітей, але й підтримали їх у перших творчих злетах.

До дня Захисника Вітчизни ми провели родинне свято «Супертато, суперсин».

Діти готували батькам подарунки, написали твори про них, приготували сюрпризи.

А як гарно співали Володя і тато – Ігор Володимирович Шеляги. Смачною піцою пригощав присутніх батько Ус Анастасії – Віктор Анатолійович, а варениками з капустою частувала сім'я Приходьків. Бурхливі оплески лунали після виступу гітариста Артема Олександровича Ішутіна. Кирило і Євген Федорович Дехтєрьови розповідали байку Л.Глібова. Фокуси показували Юрій Тадейович Михалевич, а помічником був син – Станіслав. Свої

Знайомтеся – це наша супермама і супербабуся

вірші читав Танцюра Микола Вікторович. А сім'я Пітеренко презентувала свій відеофотопроект про домашнього улюбленця Глена.

Батьки брали активну учать у творчих змаганнях, інтелектуальних іграх. А потім тато – Ярослав Володимирович Юрчук – грав на баяні, а донечка Марічка співала: «Тато може, тато може все, що завгодно…».

А які талановиті у нас мами, дівчата, бабусі! Про це дізналися всі, хто прийшов на святковий концерт, присвячений 8 Березня. Мама Риженко Марії – Савицька Оксана Олександрівна співала з донечкою колискову, а потім весь зал долучився до танцю. А які смачні рогалики спекла Марічка!

Чарували нас своїм співом Катруся Степикіна, Кравець Ніна. А мама Ніни – Ірина Михайлівна грала на фортепіано. Східний танок танцювала Олеся Карась. Мама Захарченка Віктора – Світлана Михайлівна вразила всіх незвичайним тортом, який вона спекла у вигляді квітучого вазона квітів. Дехто повірив тільки тоді, що це не квіти, коли скуштував ці ласощі.

Найбільше здивування і захоплення у глядача викликав виступ бандуристки Маріанни Іванівни Ішутіної та бабусі Раї (бабуся Карлової Маргарити).

А ось які вірші для матусі написала Олександра Тімофєєва:

Люба матусю,
мила матусю, рідна моя!
Хай в незабутньому
твоєму майбутньому
буду завжди я!

А які гарні твори написали діти про своїх батьків!

Учителі щиро вдячні тим батькам, які активно долучаються до виховного процесу у роботі з дітьми класу.

Пам'ятаймо ж слова поета Крищенка про те, що «…в дітях ми себе лишаєм, себе продовжуєм в житті».

Не будьте ж байдужими до своїх дітей! Разом творіть, разом відпочивайте, разом ідіть по життю!

Заєць С. Г.,
класний керівник
2-А класу

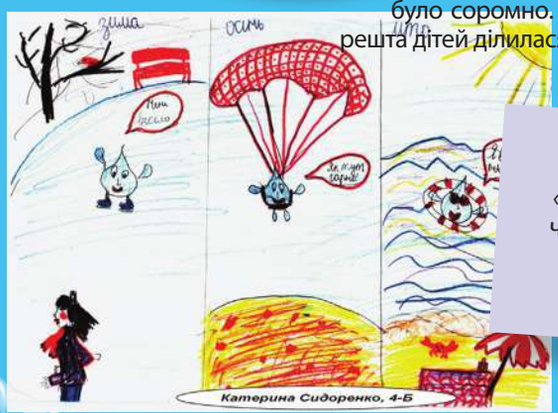
Вода

4-Б

Бовсуновська М. А., класний керівник

У березні в 4-Б класі відбувся пізнавальний урок із цікавими водними експериментами з аквадослідником Станіславом Супруненком. Представник Водно-Інформаційного Центру зумів захопити учнів своєю розповіддю, демонстрацією дослідів, наочними матеріалами. Та й сам він був здивований обізнаністю дітей з даного питання, їх активністю під час уроку. Одним словом, наші діти нас не підвели, за них нам не було соромно. Жалкували лише ті, хто був відсутнім на уроці. Адже вони спостерігали за тим, як решта дітей ділилася своїми враженнями від побаченого і почутого.

Ось деякі з них.

Юрій Мірошник

«Усі разом ми проводили досліди з водою. Вчилися відрізняти чисту воду від забрудненої. Виявилося це не дуже легким завданням, але було усім дуже цікаво»

Дарина Корнійчук

Акровірш «Вода для нас – все»:
Вода – це є щастя, для нас вона все, в
Оновленні світу вода – головне.
Де ліс помирає, чи хочеться пить,
А саме вода допоможе всім вмить»

Олег Горкавий

«Під час уроку учні нашого класу дізналися про воду цікаві факти. Вода – одна з найпоширеніших речовин у природі. Без води життя на землі неможливе. Науковці разом з учнями та нашою вчителькою провели під час лекції практичні досліди з водою. Нам було цікаво та корисно дізнатися про властивості води.

Вода потрібна для життя, а завдання людей – не забруднювати навколишнє середовище та економно витрачати водні запаси»

Катерина Сидоренко

«Мені все сподобалось: і розповідь, і досліди. Все було цікаво. Велике враження справило те, що на Землі так мало прісної води. Тому треба бережливо ставитися до неї, не забруднювати, щоб її вистачило наступним поколінням. Під кінець уроку ми жартома викликали дощ. Як не дивно, але потім на дачі дощило днів зо два.
Дякуємо за інформативний урок»

Ельвіра Багірова

«Мені дуже сподобалася зустріч. Дуже цікавою вийшла естафета, де учні відрізняли чисту воду від перекису водню, оцту й спирту. Не менш цікавим було відгадування кількості води у деяких живих організмах. Ми оригінально запрошували воду на урок, набираючи водичку з крана. Учні повторили про воду все, що вивчали в попередніх класах. Крім того, кожен дізнався щось нове і цікаве для себе»

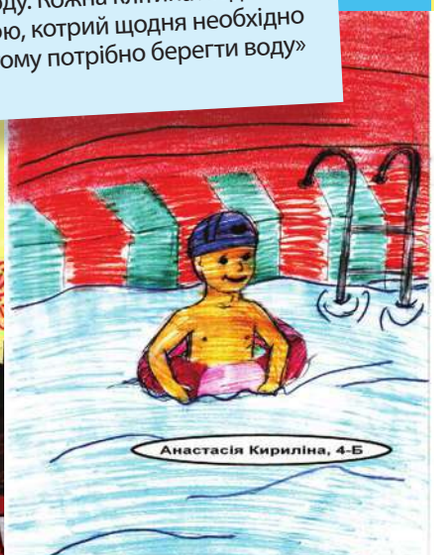

Ольга Заєць

«Мені шкода, що я не побувала на уроці. Спостерігала, як діти обмінювалися враженнями після уроку. Хотілося б почути про винаходи, перетворення та властивості води. Знаю, що інколи воду називають соком життя. Саме так відомий учений і художник Леонардо да Вінчі називав воду. Кожна клітина людини – мікроскопічний резервуар, на 80 % наповнений водою, котрий щодня необхідно поповнювати вологою. Саме тому потрібно берегти воду»

Надзвичайні пригоди 2-В класу

День почався зливою. Погода не сприяла прогулянці, але екскурсія на страусину ферму у 2-В була запланована давно, так що довелося збиратися в дорогу, адже цікаво подивитися на живих ровесників динозаврів, величезних екзотичних птахів, яких розводять як звичайних курей. По оцінках вчених, страуси на планеті з'явилися близько 12 млн років тому. Ще в стародавньому Єгипті під час святкових церемоній знатні дами верхи виїжджали на страусах. Торгівля страусиним пір'ям на капелюшки і віяла налічує тисячі років, протягом яких вже до середини 19 століття страусів в Африці майже не залишилося. На щастя, страуси – це не тільки «цінне хутро», а ще і м'ясо, і яйця, тому приблизно двісті років тому їх почали розводити на сільськогосподарських фермах. У нашій країні таким фермам близько 20 років.

Наш автобус рухався на найбільшу в Україні страусину ферму, яка знаходиться в 35 км від Києва по Житомирській трасі в селі Ясногородка.

І дивовижна річ – на під'їзді до цілі дощ припинився, наче в «ясному містечку» і не може бути інакше. Другокласники радісно помчали знайомитися зі страусами.

Ферма розташована на узліссі, поряд протікає струмок і облаштовані ставки. Загалом, нічого схожого на африканську батьківщину страусів. Південні птахи відмінно акліматизувалися, взимку зігріваються теплим пухом і накопиченим жирком. А влітку, коли дуже спекотно, охолоджуються за допомогою широко відкритого дзьоба. Своїми звичками страуси нагадують звичних нам кур, тільки дуже великогабаритних: зростом вище двох метрів, птахи важать під 160 кг. Та і яйця несуть серйозних розмірів – близько 20 см у висоту, одне страусине яйце містить цілих 20 курячих. На відміну від курей, потомство страуси висиджують по черзі. Проживають страуси в огороджених вольєрах невеликими сім'ями: самець і декілька самок ночують в цегляних будиночках, а вдень прогулюються по ділянці. Як тільки наша група підійшла до вольєра, страусине сімейство відразу виявило зацікавленість і підійшло ближче. Говорять, що страуси дуже цікаві, птах може клюнути об'єктив фотоапарата або блискучі золоті зуби, побачивши їх в чиємусь роті. Поспішаємо заспокоїти – наша техніка, як і зуби, не постраждали.

Всі знають, що страуси від переляку ховають голову в пісок. Це міф, який виник через здатність птаха раптово зникати з поля зору спостерігача. Страус лягає, притискаючись до землі, і витягує шию. Та варто тільки наблизитися до нього, як він схоплюється і біжить із швидкістю 60 км на годину.

А ось і маловідомі факти про страусів. Наприклад, вони можуть гарчати подібно до левів. Для цього вони набирають повний зоб повітря і силою проштовхують його в стравохід, гола шия роздувається як балон, при цьому чутний глухий рев.

Сухожилля і очі страусів підходять для пересадки людині.

Страусиний жир використовується в косметичній і медичній промисловості. З шкіри страусів, м'якої і еластичної, шиють одяг, взуття, сумки. Правда, ціна кусається: квадратний метр шкіри коштує 100 дол., а ціна готової куртки доходить до 5 тис. дол.

Страусоводи сподіваються, що поступово їх продукція стане незамінною для людства. Але поки що страуси залишаються екзотикою, навіть в тих країнах, де їх вирощують давно. У наших магазинах м'ясо страусів взагалі вдень з вогнем не відшукаєш, але на фермі, в місцевому ресторанчику, можна скуштувати страви з нього. Батьки не передбачили таких витрат – надто екзотичними виявилися ціни. Довелося обмежитися пір'ям і фотографіями на пам'ять!

Затонська Н.О.,
мама учениці

***

Страус річкою пливе.
Крокодил в дуплі живе.
Кенгуру город садовить.
А жирафа рибу ловить.
Кит на пляжі спочиває -
мух журналом відганяє.
Наш Юрко під бережком
чистить зуби порошком,
вуха милом відмиває...
Ну хіба таке буває?!

***

Де глибока, де не дуже –
Всі ізміряти калюжі!
А поки дощ холодний лив,
Я річ важливу зрозумів:
Хто один – завжди сумний:
В непогоду, в день ясний.
З другом світ стає чудовим,
Навіть в зливу кольоровим!

Про дружбу

Помирились сонце з хмарою,
І тепер танцюють парою.
Ллється дощ, і сонце світить,
Усміхаються їм діти.
Райдуга місток зробила -
Сонце з Хмарою здружила.
Хай з них приклад беруть діти.
Треба дітям всім дружити.

Найкращі уроки – під відкритим небом

«Дитина повинна близько брати до серця те, що пізнає...»
В.О. Сухомлинський

Добрі серця – це сади,
Добрі слова – коріння,
Добрі думки – квіти,
Добрі справи – плоди.

Щедрою на сніги та морози виявилася нинішня зима. Мело, хурделило, засипало снігом. Віяло і холодило. Та не страшна дітям вона. Теплі комбінезони, фірмове взуття, вовняні шапочки та рукавички у всіх. Не застоялись і санчата на балконі. Вдосталь навеселилися на засніжених гірках діти! А вдома – смачний теплий обід з рук ласкавої мами… Про що турбуватися? За що переживати? Про все подбають люблячі батьки.

А чи не зачерствіли душі сучасних дітей? А чи вміють вони відкликатися на горе інших, не пройти осторонь по принципу «моя хата скраю…»? А чи вміють вони співчувати людям, тваринам? Все починається в житті з маленького. Так хочеться посіяти зернята доброти, милосердя, щоб потім вони самі проростали навіть без поливу і примножувались.

На уроках природознавства в першому класі ми вивчали тему «Як зимують птахи та звірі». Незабаром Вова Кравчишин приніс до класу гарненьку дерев'яну годівничку, з любов'ю зроблену своїми руками за допомогою татуся. Захопленню класу не було меж! Мало не кожен обмацав її, передаючи з рук у руки. Вішали її на вікно класу разом з батьками. Насипали зерен, насіння, хліба, поклали шматочок сала. Кожного дня дітки слідкували, щоб не закінчився корм. А якщо серед уроку хтось побачив у пташиній їдальні синичку чи горобця, зчинявся такий радісний лемент, що всі забували про урок математики, з гордістю розглядали своїх підопічних з вікна. Другу годівничку змайстрували Ваня Рудий з татом…

Через рік до класу з великою гордістю зайшла Марійка Пащенко. Ще б пак! Слідом за нею йшов татусь і ніс дерев'яного будиночка для пернатих. Маркаряну Карену з села передали аж дві годівниці! Клас ожив! Ми теж хочемо зробити годівнички! З того моменту було оголошено акцію «Допоможи птахам узимку!»

Старалися всі дуже. У хід пішли пластикові пляшки, де вирізались отвори, коробки з-під взуття, святкові упаковки новорічних подарунків, дерев'яні бруски, коробки від молока, соку, шнурівки, дроти… Корму принесли більше 10 кг. Творчість та дружня співпраця з батьками створили справжні витвори мистецтва. А спільна ідея так згуртовує та об'єднує! Довго чекали дня, коли рушимо до парку. Йшли, як на свято! Частенько й досі Міша Жеребних ходить до пташиних їдалень підсипати корм.

Найактивніші створили агітаційну бригаду. Ходили по класах та у масках птахів закликали учнів молодшої школи підтримати акцію «Допоможи птахам узимку!»

Незабаром у класі з'явилась «казкова скарбничка». Діти проявили творчість. Написали розповіді та казки про зимуючих птахів. Дружно читали ми всі ці повчальні твори, обговорювали. Молодці!

Дуже хочеться побажати:

Живи, добро звершай,
Та нагород за це не вимагай.
Лише в добро і вищу правду віра
Людину відрізня від мавпи і від звіра.
Хай оживає істина стара:
Людина починається з добра!

Климович І. В.,
класний керівник 2-Б класу

«Казкова скарбничка» 2-Б класу

«Пригоди Дятла»

В лісі, недалеко від Києва, жив Дятел. Працював він старанно кожен день.
Одного разу вирішив Дятел полетіти до міста та подивитись, як там живуть птахи. Полетів.
Тим часом в лісі зібрались інші лісові птахи та підняли галас: «Куди подівся лісовий лікар? Шкідники псують дерева!» Полетіли птахи шукати Дятла.
А Дятел побував у Києві та побачив, що птахів у місті підтримують школярі. Дуже йому сподобались годівнички з кормом в парку «Позняки» біля гімназії №315. Подивився та й полетів додому в ліс. Треба працювати!
Зраділи лісові птахи! Лісовий лікар на місці, дерева будуть врятовані!

Марія Пащенко

«Зимова історія»

Я хочу вам розповісти одну цікаву історію, а може казку, яку розповіла мені моя бабуся.
Одного морозного зимового дня на майданчику стояв красивий Сніговик. Його зліпила весела дітвора. Всі щось принесли: хтось діряву каструлю на шапку, хтось ґудзики на очі. Але найбільше Сніговику сподобався подарунок хлопчика Володі. Дуже гордився він своїм морквяним носом.
Та от нещастя! На ніс сіла жовтогруда нахаба та почала його клювати! Сніговик намагався її прогнати, та дарма. Тоді він звернувся до Синиці та сказав: «Сорока на хвості принесла, що за цим будинком багато годівничок є. А найкращу зробив Володя. Ти її впізнаєш! Він мені і носа подарував. Лети!». Синичка подякувала.
Біля Володиної годівнички було багато птахів, але місця вистачило і їй. Найсмачніше – несолене сало, та й насіннячко несмажене теж смакує!
Лише потім я зрозумів, що бабуся розповідала про мого тата Володю. І я теж пішов робити годівнички.

Іван Рудий

«Синичка та горобець»

Настала зима. Біле простирадло укрило всю землю. Птахи залишилися без їжі. Полетіла Синичка у двір до людей поїсти пшениці. Раптом з'явився хлопчик, ухопив її та посадив у клітку. Пішов геть.
Прилетів Горобець до клітки та й почав насміхатися. А Синичка його просить:

«Допоможи мені, Горобчику, ми ж – друзі!»
– «І не подумаю!» – вигукнув той.
Несподівано підкрався кіт і схопив горобця. «Ой рятуйте! Ой! Ой!» – кричав сердешний. Синичка з усієї сили стала битися об дверцята клітки і звільнилася. Підлетіла до кота і дзьобнула його в голову. Шкіднику стало боляче і він відпустив пташину. Горобець вибачився і подякував Синиці за її добре серце.

Сергій Прилепа

«Хвальки»

Посперечалися синичка й горобець, хто з них найшвидший та найспритніший.
Влаштували змагання, подивитись на яке прийшов увесь ліс. За сигналом дятла обоє рушили вперед. Летіли і вихвалялися:
– Я – найспритніша!
– Я – найшвидший!
Вони так захопилися хвальбою, що не помітили попереду дерево. Обоє вдарились об нього і попадали на землю. З них усі почали сміятися.
Горобець та синиця нарешті зрозуміли, що не варто вихвалятись. Варто бути розумнішими.

Ігор Стужук

«Допомога»

У січневий холодний день літав Горобчик у пошуках їжі. Люта видалася зима, снігу намело! Облетів усі знайомі підвіконня, де люди потрохи кидали хлібні крихти та шматочки сала. Але цього разу нічого не знайшов. Голуби випередили.
Раптом побачив синичку, яка була така знесилена, що не могла і летіти.
– Привіт, синичко! Усе облітав, а їжі не роздобув.
– Знаю, все снігом засипало. Але я чула, як голуби під дахом казали, що коло школи діти годівнички повісили, але я така знесилена, що туди не долечу!
– Не хвилюйся, синичко, я хутко злітаю туди і роздобуду їжі для нас обох!
Скоро він повернувся з їжею для синички, і вона швидко одужала.
Так взаємна допомога та людська турбота допомогли птахам люту зиму перемогти.

Олександра Мангул

«Подяка»

На початку зими маленьке совеня залишилося без мами. Йому було холодно і хотілося їсти. Вирішило воно звернутися за допомогою до людей. Але ті відмовили.
Довго літало совеня, та скрізь його проганяли. Присіло воно знесилене на паркані й зажурилося. Тут його й побачив хлопчик і каже батькам: «Мамо, тату, дивіться, маленьке совеня. Воно зовсім змерзло і, мабуть, голодне. Дозвольте забрати його додому!» Там

маленька птаха і зимувала. Навесні хлопчик відніс совеня до лісу.
Літніми ночами часто чути над полем цієї родини голосне «У-у-ф, у-у-ф!». Хлопчик радіє, бо знає,що його совеня вижило. А коли настав час збирати врожай, то всі в селі здивувалися, що на полі не було жодного зламаного колоска, всі зернятка були цілі.
– Дякую тобі, маленьке совеня, – вигукнув хлопчик, стоячи серед золотого поля.
А у відповідь почув голосне: «У-у-ф, у-у-ф!»

Максим Петренко

«Молодий дятел»

Настала зима. Шукати їжу птахам стало все складніше. Одного разу молодий дятел натрапив на чарівне дупло. Здавалось, що там сонячно і тепло, як влітку. Він розповів про свою знахідку друзям і батькам, але тато заборонив навіть наближатися до зачарованого дерева.
Та молодий птах не послухався. Так хотілося їсти, і було холодно, а у дуплі тепло і затишно. Але тільки молодий птах залетів у спокусливу дірку, як там потемніло і піднявся страшний буревій, який затягав дятлика в чорну пастку. Сил боротися не вистачало. Він подумки прощався з рідними. Та раптом дятел почув голоси своїх батьків та друзів, які прийшли йому на допомогу. Птах зібрався з останніми силами і закричав: «Ні! Не летіть сюди! Це пастка!». Хвилювання за рідних додало йому сили. Він зумів вибратися з зачарованого дупла.
З того часу дятел зрозумів, як добре мати справжніх друзів. Віднині він завжди слухається батьків.

Марія Руденко

Довідничок для найменших

Прикмети про птахів

- Горобці ховаються в гіллячки – на мороз або перед заметіллю.
- Ворона сидить вранці на верхівці дерева – до хурделиці.
- Горобці ховаються під стріху – буде буря.
- Ворони взимку розкаркались – буде заметіль.

А яких зимуючих птахів ви ще знаєте?

Снігурі, шишкарі, горіхівки, омелюхи, пищухи, пуночки, щури, лапландські подорожники, мишоїди, білі сови, канюки – зимнюки, сойки, поповзні.

Чим можна підгодовувати птахів узимку?

Пташок можна підгодовувати насінням соняшника, кавуна, гарбуза. Не можна давати смажене насіння. Також можна годувати пташок крихтами білого хліба. Чорний хліб шкідливий для них. Синиці і дятли полюбляють несолене сало.

Планета книгоманії

Сидоренко Анастасія,
учениця 7-В класу

«Книга – маленьке віконце, а через неї весь світ видно», – так влучно говорить народна мудрість. Я погоджуюсь з цим висловом, тому що книги відкривають нам людей і епохи, невідомі планети, ми потрапляємо у чарівний світ казок, долаємо найвищі вершини, пізнаємо сенс людського буття. Саме тому я люблю, ні – обожнюю читати. Саме тому із великим задоволенням згодилась брати участь у конкурсі книголюбів «найкращий читач України».

У мене почалися тижні напруженої підготовки. Одна справа – просто читати, зовсім інша – усвідомлювати відповідальність за імідж своєї гімназії, виправдати довіру своїх наставників – бібліотекарів-ентузіастів Наталії Вікторівни і Людмили Романівни. Я перечитувала твори, виписувала улюблені цитати, пригадувала авторів і назви різноманітних класичних, романтичних, історичних, фантастичних оповідань. А ще доповнювала, розмальовувала, видруковувала свій читацький «документ» – щоденник читача.

Проте в день конкурсу несподівано відчула, що нічого не знаю. У цей момент мене змусили повірити у свої сили наші, завжди милі й доброзичливі, енергійні феї-упорядники книжок – гімназійні бібліотекарі. Звичайно, з такою підтримкою нас чекала перемога. Але це ж перша сходинка! Потрібно мобілізуватися, попереду – районний відбірковий тур. Необхідно було підготувати захист своєї улюбленої книги, переконати всіх, що цю книгу варто прочитати. У мене така книга була – «Золота медаль» О. Донченка. Це – книга моєї бабусі. Я натрапила на неї випадково в домашній бібліотеці, проте зацікавилася одразу. «Золота медаль» – це захоплюючий твір про повсякденне життя, радощі, печалі, проблеми і почуття десятикласників. Мене заінтригувала назва та час видавництва книги. Адже цей твір написаний у 1953 р. – тоді, коли вчилася моя бабуся. Мені було цікаво, як вчилися в той час діти, про що думали, переживали, які в них були цінності. Я зрозуміла, що завжди навчання було важкою працею, яка потребувала виховання сили волі.

Моя книга сподобалася не лише мені, а нагородою було 1 місце серед шкіл району. Але знову готуємося до вирішального міського конкурсу, читаємо енциклопедії, працюємо зі щоденником читача, включаємо всі резерви пізнання та мислення. Мій щоденник читача був визнаний найкращим у місті – мені висловили особливу подяку! Була проведена вікторина на знання звичаїв і традицій українського народу, рідної літератури, історії, на загальну ерудованість. Я була найщасливішою людиною у світі – мені поталанило перемогти на найкращому у світі конкурсі! Нагородою переможцям міського конкурсу була поїздка до м. Львова на фестиваль дитячого читання «Книгоманія».

Поїздка була напружена, але захоплююча, феєрична, веселкова та незвичайна. Я ніби побувала на чарівній пла-

О, «Золота медаль»,
Оті сторінки, що повні прагнення
в високі далі,
Герої рідні, милі і привітні,
Що будуть разом в радості й печалі.

О, «Золота медаль»,
Це щастя й горе,
Це сум і спів душі,
Це радість пізнання.

О, «Золота медаль»,
До мене чистим словом ти говориш,
Мені даруєш радість
Від життя й знання.

О, «Золота медаль»,
Для мене путівник ти
В життя, у юність
В щастя і в любов.

О, «Золота медаль»,
Для мене ти як сонця світло,
Що світить радісно й привітно
Знов і знов.

неті – планеті книголюбів. Приїхали мої однолітки з усіх куточків України – 59 учасників з Криму, Севастополя, Донецька, Черкас, Одеси та інших міст. Всі ніби різні, але такі зрозумілі, цікаві, відкриті для спілкування! Відразу після приїзду в Палаці мистецтв відбулося засідання журі конкурсу «Найкраща дитяча книга фестивалю». Журі – це ми, нам довірили таку відповідальну місію, ми були такі горді! Мені сподобалася книга М.Гоголя «Вечори на хуторі біля Диканьки», яка перемогла у номінації «Найкраще оформлення». Увечері нас урочисто нагороджували, відбулася зустріч із спортсменом-силачем Василем Вирастюком, авторами книг. Був проведений брейн-ринг серед книгоманів.

Наступний день був також насичений різними подіями. Головне – відбувся літературний квест по місту старовинного Лева. Як це відбувалося? Нам вручили карту старовинного Львова і визначили 10 контрольних пунктів, які ми повинні були здолати швидко і правильно. На кожному пункті нас чекало заплутане завдання, в якому були зашифровані назви наступних пунктів і пароль. Ми, як справжні детективи, для вирішення цих завдань використовували дзеркала, пазли, флюорисцентні ліхтарики, батарейки, а головне – логіку і взаємодопомогу. Наша команда фінішувала другою, програвши декілька секунд суперникам. Але всі були задоволені, ми краще впізнали один одного, міцно згуртувалися, потоваришували. Нас нагородили чудовими книжками – всі мрії книгоманів збувались! Ми зустрічалися з письменниками, гуляли по казковому місту, малювали свою книжку з відгуками і побажаннями, яку нам всім зшили, розмножили та подарували.

Проте нас чекав знову великий сюрприз – відвідування найстарішої бібліотеки України – Наукової бібліотеки Львівського національного університету імені Івана Франка. Читацький зал надзвичайно гарний, розписаний старовинними фресками, світлий, просторий, просто хочеться тут читати, працювати, вивчати. Ми мали змогу власноруч потримати старовинні книги, яким більше 300 років – стародрук. Відчуття передати неможливо, ніби торкаєшся душі далеких предків, ніби спілкуєшся з наймудрішими нашим попередниками. Вперше в історії бібліотеки нам вручили читацькі сертифікати, що дають можливість отримувати з надр книгосховищ унікальні книги, працювати в мультимедійній бібліотеці та просто заходити в таке гостинне та неповторне зібрання кращих людських знань.

Звичайно, я б не стала переможцем без щирої підтримки наших бібліотекарів-оптимістів, моїх однокласників, батьків. Всім хочу сказати: «Дякую!». А кожному з нас побажати нових перемог і звершень! До зустрічі на планеті Книгоманії!

Найкращий читач України

У цьому році вдруге пройшов Всеукраїнський конкурс дитячого читання «Найкращий читач України 2009/2010 року». Від нашої гімназії в ньому брали участь три учні – це Матлаєв Іван та Васянович Марічка, учні 6-Б класу, та Сидоренко Анастасія, учениця 7-В класу.

Настя зайняла перше місце в районі як найкращий читач, Іван Матлаєв отримав грамоту за фантастичну казку, яку написав сам, а Марічку було відзначено в номінації «Найкращий читацький щоденник».

Усі діти в гімназії обдаровані, тільки для кожного треба створити такі умови, які б сприяли розкриттю їх здібностей. Одне з захоплень Анастасії Сидоренко – це книги, які часто непомітно закладають у нас ті необхідні якості, що дозволяють в подальшому в будь-якій складній ситуації знайти нитку Аріадни – саме ту, яка здатна вивести з темряви на світло. Як не дивно, але інколи оповідання, повісті, романи розкривають перед нами такі глибини людського буття, таємниці свідомості, закони світобудови, які не вивчити по жодному підручнику.

Читання дарує людині не просто насолоду, а відволікає від дійсності. Міркування, висловлені письменниками всіх часів, несуть у собі зерно особливої неповторності, індивідуальності, суперечливість критичних оцінок, різноманітність поглядів.

Анастасія отримала змогу продовжити конкурс і дійти до перемоги. Відомо, що дорога до призового місця – не з легких. Велика жага до знань, працьовитість, наполегливість, допитливість, любов до книги допомогли Насті перемогти в цьому конкурсі і вона отримала диплом «Найкращий читач України 2009/2010 року», а також журі оцінило її читацький щоденник як один із найкращих у місті. Як переможниця, вона була також нагороджена поїздкою до Львова, де відбулися зустрічі з цікавими людьми на фестивалі дитячого читання «Книгоманія».

Я скравий світ книг манить і приваблює, створює із звичайних дітей творчі особистості. Настя не тільки багато читає, а ще – танцює, пише сама і декламує вірші, як це було на районному конкурсі читців до дня народження Т. Г. Шевченка.

Якщо вже дитина обдарована, то в усьому. Ми пишаємося, що Анастасія цього року перемогла в Міжнародному конкурсі української мови ім. Петра Яцика на міському етапі, а також стала переможницею районних олімпіад з зарубіжної літератури та географії.

Найщиріші вітання тобі, Насте, нових перемог, звершень, високих досягнень в навчанні та пізнанні світу через книги.

Виноградова Н.В.,
завідуюча бібліотекою

Психологічна рівновага школяра в навчально-виховному процесі

Важливим елементом людського співжиття взаємин є психічні контакти і спілкування. Потреба у контакті з подібними до себе існує й у тваринному світі, однак спілкування – це величезний, дар набуток суспільного буття людини. Завдяки спілкуванню людина пізнає світ, власну духовність, підтримує психологічний зв'язок з іншими людьми через масові засоби комунікації й безпосередні контакти на вулиці, у театрі й кіно.

Дефіцит спілкування, дружніх відносин викликає ускладнення і навіть напруженість, конфлікти між людьми, а то й захворювання. У спілкуванні дуже важливим є необхідність зрозуміти, що кожна людина – найбільша цінність суспільства. А тому слід поважати кожного, з ким спілкуєшся.

Тест на вміння слухати.

На 10 питань слід дати відповіді, які оцінюються:

«майже завжди» – 2 бали;

«у більшості випадків» – 4 бали;

«іноді» – 6 балів;

«рідко» – 8 балів;

«майже ніколи» – 10 балів.

1. Чи прагнете ви завершити бесіду, коли тема, а то і співбесідник нецікаві вам?
2. Чи дратують вас манери вашого партнера по спілкуванню?
3. Чи може невдалий вираз вашого співбесідника викликати у вас грубість?
4. Чи уникаєте ви вступати з невідомою вам людиною у розмову?
5. Чи маєте ви звичку перебивати співрозмовника?
6. Чи робите ви вигляд, що уважно слухаєте, а самі думаєте зовсім про інше?
7. Чи змінюєте ви тон, голос, вираз обличчя у залежності від того, хто ваш співбесідник?
8. Чи змінюєте ви тему розмови, якщо вона зачіпає неприємну вам тему?
9. Чи виправляєте ви людину, якщо вона неправильно вимовила слово?
10. Чи буває у вас зверхній тон до того, з ким говорите?

Результат визначається дуже просто: чим більше балів, тим у більшій мірі розвинуте у вас вміння слухати. Якщо ж ви набрали більше 62 балів, то ви слухач «вище середнього рівня».

Які ж висновки? За дослідженнями більшість дітей вважають, що кращий співбесідник – близький друг (подруга). Це, певно, пояснюється тим, що саме дружба народилася на основі здатності слухати одне одного, ставитися з інтересом. Більшість вважають, що до числа кращих слухачів належать учні, які вчаться гірше або на думку колективу є гіршими. Тоді велику роль у спілкуванні надається кращому учневі, відміннику. Тому при спілкуванні молодших школярів ведучу роль відіграє навчання. Але це не завжди так. Велике значення відіграє мода, яка опанувала всі сфери людського життя. Тому на сучасному етапі вона зачепила і наймолодших. Діти молодшого шкільного віку звертають увагу на зовнішній вигляд свого співрозмовника і відносно таких критеріїв іде розподіл кому слухати, а кому говорити.

Музика Г.С.,
психолог

По материалам газеты «Сегодня»

Осторожно: первый класс!

Труднее всех в новом учебном году приходится, конечно же, первоклассникам. И не только потому, что они делают смелый шаг в совершенно новую для них среду, а еще из-за того, что школьниками теперь становятся на целый год раньше, в 6 лет. Поэтому очень важно правильно организовать этот период жизни маленького человека, чтобы не перегрузить его и не допустить срывов со здоровьем. О том, как это правильно сделать, нам рассказали учитель младших классов Ирина Стратилат и психологи Светлана Ройз и Екатерина Гольцберг.

ПЕРВЫМ ДЕЛОМ ОТДЫХ...

К шести годам организм большинства детей еще недостаточно крепок для школьных нагрузок, поэтому перед родителями стоит задача максимально смягчить им процесс адаптации. «У детей, которые ходят в садик, он проходит легче, а домашним требуется гораздо больше времени, – говорит Ирина Стратилат. – Но в любом случае хорошо, если на первую четверть кто-то из родителей возьмет отпуск, чтобы забирать ребенка после уроков домой, где он сможет отдохнуть, покушать и нормально поспать. Ведь дети устают не столько от занятий, сколько от шумной школьной обстановки. Особенно это необходимо в школах, где нет условий для сна. Потом можно вместе выйти на прогулку и поговорить по душам о том, что было в школе. А вот продленка крайне нежелательна, и если уж нет иного выхода, то надо забирать ребенка как можно раньше».

Важное правило: ни в коем случае не усаживайте первачка сразу за домашние задания, а дайте отдохнуть хотя бы час и так, как ему привычно: одним лучше побегать в футбол, а другим – полежать на диване.

... А УРОКИ ПОТОМ.

Считается, что в первом классе уроков совсем не должны задавать. Но учителя часто практикуют мини-задания, предлагая детям дописать дома несколько строчек, что-то дорисовать или повторить состав числа. На первых порах ребенку трудно попадать в стандартные клеточки. Подбадривайте его: хвалите за каждую удачную букву и цифру и просите написать еще такую же. Веселее писать крючочки под ритмичный счет раз, два, три, и очень полезно тренировать мелкую моторику рук – лепить, раскрашивать, собирать конструктор – это развивает навыки устного счета. Используйте каждую возможность на прогулке, чтобы поиграть с числами: представить образ числа (из каких других чисел оно состоит), сосчитать шаги до дома. Прекрасно развивают мышление загадки, но при этом не стоит требовать от ребенка единственный стандартный ответ, приветствуйте креативные варианты, но просите его доказать свою правоту.

Часто родители заставляют детей переписывать задания. По мнению Ирины Стратилат, злоупотреблять этим не стоит, лучше оставьте выбор за учеником – объясните, что даже за правильно выполненное, но грязное задание он может получить только пол-оценки…

Самое сложное в этом возрасте – сидение на одном месте, так называемая статическая нагрузка.

«Доли мозга, которые отвечают за удержание тела в одной позе, формируются к 7 годам, поэтому не нужно ругать малыша за неусидчивость: позволяйте ему бегать, сбрасывая энергию, – советует Светлана Ройз. – Такие дети способны воспринимать информацию только 10-15 минут, поэтому занятия надо прерывать пятиминутками для разминки. И ни в коем случае не усаживать ребенка за стол со словами «пока не сделаешь, не встанешь».

Эффект от такой строгости будет обратным. А чтобы ребенок лучше запоминал, родители и педагоги должны учитывать его психотип, то есть каким способом он лучше воспринимает информацию: бывают аудиалы, визуалы и кинестетики. Первые лучше всего ловят информацию на слух, вторым надо обязательно увидеть картинку, а третьи – во время движения.

Если малыш не достает ногами до пола, обязательно купите подставку для ног. Это нужно не только для профилактики сколиоза, но и для устойчивого внимания. Часто очень застенчивые дети боятся поднимать руку в классе. Старайтесь чаще играть с ним дома «в школу», дав ему роль учителя, – это поможет выявить и устранить причины его боязни.

10 советов родителям

РЕЖИМ

Режим дня будет дополнительно дисциплинировать, но составляйте его с учетом привычек и состояния здоровья ребенка. Вставать утром он должен не позднее чем за час до выхода из дома, чтобы спокойно собраться и позавтракать (обязательно что-то горячее), а перед тем еще и успеть проголодаться. Поэтому ложиться спать следует до 9 вечера.

КНИГИ

Дети сейчас изменились. Даже самые маленькие зачастую свободно владеют интернетом, откуда черпают много информации. А вот книжки у них не в почете. Поэтому старайтесь побольше читать, поскольку без чтения и письмо не пойдет.

ЛИМИТ

Сократите до минимума просмотр телевизора и «общение» с компьютером – не больше часа в день. Особенно лимитируйте игры на компьютере: они перевозбуждают нервную систему, на которую сейчас и так большие нагрузки.

ЗДОРОВЬЕ

Школа для шестилетки – сильный стресс, поэтому у многих малышей могут случиться психосоматические расстройства здоровья (то есть вызванные нервным перенапряжением). Ребенок может жаловаться, что у него болит живот, голова, могут быть рвота, понос, повышенная температура или даже могут появиться такие серьезные заболевания, как псориаз, экзема, дерматиты, бывают нарушения сна. Родители часто думают, что эти симптомы не более чем симуляция, чтобы не идти в школу. Но дети испытывают настоящую боль, поэтому надо обратиться вначале к профильному специалисту, чтобы исключить отравление или гастрит, а потом, возможно, и к психологу или психоневрологу.

ПОЛЕЗНАЯ ПРИВЫЧКА

Обязательно надо давать ребенку в школу маленькую бутылочку воды. Во-первых, вода, как известно, является хорошим переносчиком информации, и дети, которые пьют больше, действительно лучше соображают.

ТАБУ

Нельзя выяснять проблемы ребенка с учителем в его присутствии, т. к. это бьет по его самооценке. Нельзя также говорить ему, что учительница сказала о нем что-то плохое. А надо выяснить ситуацию в беседе наедине – возможно, ребенок видит эту ситуацию совсем с иной точки зрения. Не сравнивайте ребенка ни с отличниками, ни с двоечниками, причем ни в плохом, ни в хорошем плане, а только с самим собой. В первом случае провоцируется развитие комплекса неполноценности, а во втором вы рискуете вырастить эдакого нарцисса, который не сможет ни с кем дружить.

КРУЖКИ

Часто родители стараются одновременно с началом занятий в первом классе определить малыша еще и в какие-то кружки, спортивные секции или музыкальную школу. Школа сама по себе уже большой стресс, и не стоит усугублять его освоением еще одного нового занятия. Поэтому кружки стоит подключать уже со второго полугодия или даже со второго класса. Но это касается только чего-то нового. Если ребенок уже ходил в детсаду на плавание или танцы, то эти занятия лучше продолжать.

КАНЦЕЛЯРИЯ С СЕКРЕТОМ

Зеленый цвет аккумулирует внимание, поэтому купите пенал, тетради, обложки для учебников зеленого цвета.

РЕЦЕПТ ОТ СЛЕЗ

Если ребенок очень грустит, можно дать ему с собой семейную фотографию. Почаще обнимайте его, напоминая, как вы его любите (рекомендуется не менее восьми раз в день) – в этот период ребенку особенно важно чувствовать телесную связь с родителями.

СУБОРДИНАЦИЯ

Часто шестилетки еще не могут определиться с субординацией по отношению к учителю и обращаются со словами «тетя», «бабушка» или даже «эй ты». Это не дает мотивацию к учебе как серьезному занятию, а застенчивые дети, не зная, как обратиться, могут замкнуться, да и учителя такое обращение будет раздражать. Поэтому приучайте ребенка называть его только по имени-отчеству.

Школа выживания для первоклассника

НЕ НАХОДИТ ОБЩЕГО ЯЗЫКА С ОДНОКЛАССНИКАМИ. По мнению специалистов, простой путь его найти – настрой на дружбу. Родители должны просто болеть за то, чтобы дети в классе дружили. «В моем классе был мальчик Миша, который постоянно ссорился с детками из-за мелочей: то мел не поделит, то толкается, – рассказывает Наталья Коваль, учительница начальных классов одной из столичных школ. – Дети тоже начали его сторониться. Я попросила родителей поговорить с Мишей, пока не поздно. И они нашли очень верное решение. На следующий день ребенок пришел в школу с мамой и принес огромную коробку конфет. Мальчик стеснялся. Но мама показала пример: «Давай всех угощать!». С того времени ребенок стал дружелюбнее, и отношение к нему в классе изменилось совершенно. Прижимистость, к слову, одна из самых распространенных причин конфликтов, отчуждения. Потому совет: провоцируйте ребенка на то, чтобы он делал подарки – дарите подарки ему самому, а потом предложите: «Видишь, тебе же приятно, давай сделаем приятно другим».

ОТСТАЕТ ОТ КЛАССА В УМЕНИЯХ.

Ни в коем случае его нельзя ругать за промахи. Лучше хвалить, пускай за мелочи, но со временем ребенок поймет, что на правильном пути, и будет стараться. «Хвалите ребенка за слова «я так думаю», «мне это нравится», «я с этим согласен» и тому подобное. За любую инициативность ребенка нужно поощрять: дарить ему, например, наклейки, конфеты, целовать. Это добавит ему уверенности в себе, – утверждает учительница. – Нужно всегда ребенку говорить, что он делает страшно полезные вещи: учится писать и читать. И что ходить в школу так же ответственно, как и на работу. Хотя важно знать меру. Я однажды даже испугалась, когда мне взрослый сын сказал: «Мама, я гений». Думаю: что же я наделала, ребенка в детстве перехвалила! Позже он поступил сам в престижный университет. Тогда я успокоилась и обрадовалась, что дала ребенку такой хороший старт».

«ЗАМУЧИВАЕТ» ВНИМАНИЕМ ПРОТИВОПОЛОЖНЫЙ ПОЛ.

«У меня есть мальчик Олег, который девочку Олю с первого сентября на руках носить начал, в глаза заглядывал, – делится Наталья. – Я их вместе посадила, думаю, раз уж им вместе комфортно, пускай будут рядом. Но потом внимание перешло в фанатизм: девочке начало мешать его приставание. Однажды, защищая Олю, он даже ударил в драке саму девочку. Тогда отец девочки поговорил с ухажером: «Давай как мужчина с мужчиной. Оля – хорошая девочка, и она тебе, кажется, нравится. Значит, ты должен поступать так, чтобы ты ей тоже понравился. Хватит ее пенал под партой прятать, мужчины должны вести себя достойно. Ей нравятся умные мальчики, поэтому она обратит внимание, когда ты лучше всех будешь читать и писать».

НЕ ХОЧЕТ ДЕЛАТЬ ДОМАШНИЕ ЗАДАНИЯ.

Некоторые мамы целый вечер заставляют ребенка: «Сядь, наконец, за уроки, я сказала!» А потом приходят в школу жаловаться: «Я не знаю, что вы с ним в классе делаете, а дома я бы его убила! Я с ним дома ничего сделать не смогла: он расплакался, я вместе с ним, мы домашнее задание лучше на завтра сделаем». «Сначала ругать ребенка, а потом идти у него на поводу и соглашаться отложить задания на завтра нельзя, – комментирует Наталья. – Нужно проявлять настойчивость: «Ты знаешь, что я все для тебя сделаю, но и ты мои просьбы выполняй!» Нужно договариваться. Например, что сходите с малышом в кино после успешно и вовремя выполненного задания. И заранее по согласованию с ребенком придумайте меру, которая будет применена к нему, в случае нарушения договора – это не просто мотивация. Соблюдать договоренности со взрослым ребенку кажется уделом взрослых, а потому – делом почетным. К слову, за задания можно браться только через 2-3 часа после возвращения из школы. С самого начала учите ребенка не раскачиваться. Давайте на задание определенное время, скажем 40 минут. А потом напомните: «Смотри, у нас осталось 10 минут». Тогда и в классе ребенок будет более собран и сумеет правильно распоряжаться своим временем.

МОРОЖЕНЫМ МЕНЯЮТСЯ ВСЕ!

А что если ваш малыш начнет ябедничать? А что если он будет со всеми спорить? А если вас без конца будут вызывать в кабинет к директору из-за его взбалмошности? И еще много «если», от которых идет кругом голова. Спокойствие и побольше воспоминаний из вашего детства. Эти два нехитрых приема помогут малышу самому разрешать ряд неприятных ситуаций и даже их не допускать.

Ябед никто не любит, и родители не должны поощрять жалобы. Посоветуйте ребенку вместо того, чтобы кричать на весь класс: «Отдай сюда, это мое!» и драться больно кулаками, показать обидчику, что лежит в пенале, который у него хотели отобрать, рассказать, кто подарил ручку. Объясните ребенку, что если он поделится с другом чем-нибудь, то потом поделятся с ним. И по пути со школы прикупите разного мороженого: «Давай я тебе половину своего отдам, а ты мне своего? Видишь, как здорово, у тебя может быть два разных мороженых одновременно!». Ребенок сделает выводы.

Совершенно неправильным будет постоянно внушать чаду, что он должен «уступить тому мальчику». Ребенок обязательно станет в оборонительную позицию: «А почему я? Он же тоже не прав!». Вместо прямого указания лучше сказать: «У нас, взрослых, уступает всегда тот, кто умнее. Вот я в школе когда-то...». А на ночь рассказать сказку про упрямых козликов.

И еще, не всегда причины неверных поступков малыша лежат на поверхности. И потому, прежде, чем ругать ребенка, стоит проанализировать мотивы такого его поведения. Сделайте глубокий вдох и посчитайте до 10. Это времени и такой удвоенной порции воздуха хватит на то, чтобы голова стала холодной и вы не нарубили дров сгоряча.

ЦАРИЦА УРОКОВ.

С первых дней ребенку усидеть на месте будет сложно. В детском саду, даже в подготовительной группе, проводится минимум занятий, а общения и игр – много. В школе ребенку будет этого не хватать: слишком много информации, а времени на развлечения – только перемена. Родители должны подойти к детской неусидчивости со всей серьезностью: от его способности слушать зависит дальнейшая успеваемость и в целом – жизнь. Как же сделать нагрузки не обременительными? С помощью все тех же игр.

Вместе с ребенком и его друзьями поиграйте в школу – например, поиграть в «съедобное – несъедобное», находите пять отличий. Хорошая игра на внимательность: всем раздается одинаковый текст, засекается время и кто больше найдет и вычеркнет букв «с».

Проводите «занятия» сначала по 10 минут, назавтра 15, доведя время «урока» до той продолжительности, которая ждет его в школе. Тогда ребенка не будут так пугать бесконечные полчаса занятий. Неплохо каждый раз в учителя выбирать то малыша, то кого-то из друзей, то маму, то папу. Это позволит ребенку быстрее привыкать к перемене наставника. Сейчас у него «педагог» вы, а завтра – Петька со второго этажа, а послезавтра – Катя, дочь друзей семьи. Он адекватнее будет реагировать на то, что теперь стоит прислушиваться к Марии Ивановне – классному руководителю. Со временем учитель завоюет авторитет, и вы не успеете оглянуться, как придется мириться с фразами «А нам Мария Ивановна совсем другое говорила!».

У детей младшего школьного возраста отличная память, только они еще не умеют ею пользоваться. Иногда ребенок запоминает разговор взрослых, который его чем-то привлек. Но упрямо не запоминает буквы или цифры. Тогда нужно изменить «тактику боя»: придумывать истории про буквы, чтобы у ребенка появилась ассоциация – буква «У» похожа на птичку, «а» – на улитку. Если ребенку трудно дается математика, можно сначала рассказать, что она – царица всех наук. А потом придумать сказку про царицу. Дети обожают фантазировать и в большой мере воспринимают вымышленный мир, как реальный. Потому царица, как положительный персонаж, обязательно понравится малышу и он полюбит математику и её циферные «владения».

Темперамент и его особенности

Вовченко Н. Н.,
психолог гимназии

Все дети очень разные... Одно и то же событие вызывает разную реакцию у разных детей. Одни дети от природы спокойны и медлительны. Другие энергичны и самостоятельны. Третьи несдержанны, раздражительны, их решительность не всегда обдумана. Четвертые нерешительны и неуверенны в себе. Одни на замечания и наказания взрослых реагируют криком, другие плачем, третьи замыкаются в себе, а четвёртые просто не обращают на них никакого внимания. В чём причина таких различий? А причина действительно есть, и название ей – темперамент. Попробуем разобраться в том, что это такое.

Темперамент – это характеристика личности со стороны её динамических особенностей: скорости, интенсивности, темпа, ритма психических процессов и эмоциональных состояний. Темперамент человеку даётся от рождения. В его основе лежит тип высшей нервной деятельности.

Темперамент прежде всего сказывается в динамически-скоростных, энергетических параметрах поведения. Когда мы говорим ***темпераментный человек***, то имеется в виду именно скоростной тип поведения с высоким уровнем эмоциональных затрат.

Известный отечественный психолог В.С. Мерлин дает образное сравнение роли темперамента в динамике психической деятельности: «Представьте себе 2 реки – одну спокойную, равнинную, другую – стремительную, горную. Течение первой едва заметно, она плавно несет свои воды, у нее нет ярких всплесков, бурных водопадов, ослепительных брызг. Течение второй – полная противоположность. Река быстро несется, вода в ней грохочет, бурлит, клокочет и, ударяясь о камни, превращается в клочья пены...».

Темперамент определяет силу и скорость детских реакций на жизненные события, степень эмоциональности школьника. Он проявляется в скорости речи и мышления, в движениях, мимике, жестах, в манере общения, в реакциях на жизненные проблемы и пр. При этом сложность заключается в том, что сами дети ещё не умеют контролировать свое, порой раздражающее или возмущающего маму и папу поведение. Выходит, что не школьник управляет собственным темпераментом, а темперамент управляет им. Только спустя годы взросления у ребенка накапливается определённый жизненный опыт, благодаря которому он постепенно учится справляться с «неудобными» особенностями своей психики.

Необходимо отметить, что темперамент является относительно устойчивым образованием и претерпевает в течение жизни очень незначительные изменения. Он мало подвержен изменениям вследствие воспитания, в процессе образования, под влиянием различных жизненных событий. С психологической точки зрения, темпераментом проще научиться управлять, чем тратить силы и время на его целенаправленное изменение, потому что переделать его невозможно (хотя многие родители этого не знают и тратят массу душевных и физических сил, «сражаясь» со своим чадом).

Поэтому, если родитель знает проявления темперамента своего ребёнка, то тогда он может получить очень хорошие результаты во взаимодействии с ним.

Зная темперамент ребенка, можно:

- спрогнозировать поведение ребенка в той или иной ситуации;
- научиться устранять факторы, способные «повредить» его юную душу;
- научиться использовать в «мирных целях» как положительные черты темперамента, так и отрицательные.

Иными словами, внимательные родители способны управлять темпераментом своего ребёнка. Для того чтобы овладеть этим мастерством, родителю необходимо:

1. Знать, какие типы темпераментов существуют.
2. Суметь определить темперамент своего малыша.
3. Изучить его слабые и сильные стороны.
4. Определить темперамент у самих родителей (это особенно необходимо в том случае, если вам очень трудно даётся конструктивное взаимодействие с ребёнком, если вы часто его не понимаете, если он часто делает то, что не вписывается в ваши стереотипы поведения).
5. Научиться использовать полученные знания на практике (причём терпеливо и планомерно).

Итак, какие бывают темпераменты?

Большой вклад в исследование динамических характеристик личности внес первый в отечественной истории нобелевский лауреат (1904 г.) физиолог И. П. Павлов. Именно его классификацией в большей степени психологи пользуются и по сей день. И. П. Павлов выделил три главных свойства темперамента, или основных свойства нервной системы:

1. Сила — слабость.
2. Уравновешенность — неуравновешенность.
3. Подвижность — инертность.

Как эти свойства связаны с типами темперамента: сангвиник — сильный, уравновешенный и подвижный тип, меланхолик — его антипод по всем трем параметрам, флегматик — сильный и инертный тип, а холерик — сильный, неуравновешенный и подвижный.

В зависимости от степени выражения того или иного свойства нервной системы различают четыре основных типа высшей нервной деятельности и соответственно четыре типа темперамента:

МЕЛАНХОЛИЧЕСКИЙ Человека меланхолического темперамента можно охарактеризовать как легко ранимого, склонного глубоко переживать даже незначительные неудачи, но внешне вяло реагирующего на окружающее. Также, выделяют следующие характеристики меланхолического темперамента: угрюмый, тревожный, пессимистичный, замкнутый, тихий, робкий, ранимый. Тем не менее, среди меланхоликов встречаются такие незаурядные личности как Р. Декарт, Ч. Дарвин, Н. Гоголь, Ф. Шопен, П. Чайковский. Они сумели творчески использовать: высокую чувствительность нервной системы, тонкую реакцию на малейшие оттенки чувств, глубокие эмоциональные переживания, отличающиеся большой устойчивостью.

ФЛЕГМАТИЧЕСКИЙ Такого человека можно охарактеризовать как медлительного, невозмутимого, спокойного, сдержанного, пассивного, рассудительного, осторожного, с устойчивыми стремлениями и более или менее постоянным

настроением, со слабым внешним выражением душевных состояний. Флегматическим темпераментом обладали М. Кутузов и И. Крылов.

ХОЛЕРИЧЕСКИЙ Такого человека можно охарактеризовать как быстрого, вспыльчивого, неспокойного, агрессивного, активного, импульсивного, способного отдаваться делу со страстностью, но не уравновешенного, склонного к бурным эмоциональным вспышкам и резким сменам настроения. Люди этого темперамента обладают сильной нервной системой. Они способны преодолевать значительные трудности, но плохо сдерживают себя, легко «взрываются». Однако это, к примеру, не только не помешало Суворову стать знаменитым полководцем, но и помогло.

Все холерики от своей природы характера прирождённые лидеры. Двое холериков не уживутся рядом, так как никто из них не сможет уступить друг другу. Зачастую подобные личности «идут до последнего» даже вопреки здравому смыслу, т. к. считают, что всё, что они делают, это правильно, их разум может легко затуманить гордыня.

САНГВИНИЧЕСКИЙ Сангвиника можно охарактеризовать как живого, подвижного, открытого, разговорчивого, беспечного, быстро отзывающегося на окружающие события, сравнительно легко переживающего неудачи и неприятности. Такой темперамент имели А. Герцен, В. А. Моцарт. Подобный тип темперамента характеризует, как правило, расчётливого человека. Сангвиники наиболее подходят для руководящих должностей или где на них ложится ответственность, где они наиболее могут раскрыть свой собственный потенциал.

Для того чтобы вам легче было определить тип темперамента своего ребёнка, воспользуйтесь следующим тестом.

Тест: «Определяем темперамент своего ребёнка"

Процедура: каждый вопрос содержит четыре варианта ответа. Выберите то описание, которое более всего соответствует поведению вашего ребёнка и обведите букву перед ним.

1. Как обычно ваш ребенок реагирует на замечания родителей (воспитателей, учителей)?

а) Обещает, клянётся, что это было в последний раз, но вскоре опять совершает аналогичный поступок.

б) Злится, возмущается и в итоге поступает по-своему.

в) Спокойно признаёт свою вину.

г) Обижается, легко расстраивается, плачет.

2. Как ваш ребёнок поступает в ситуациях, требующих быстрых и решительных действий?

а) Его мгновенно охватывает азарт.

б) Действует быстро и энергично.

в) Ведёт себя спокойно и сосредоточенно.

г) Действует нерешительно, робко.

3. Какой поведенческой линии ребёнок придерживается в споре со сверстниками?

а) Активно отстаивает свою позицию, но при этом пытается учитывать и чужие мнения.

б) Горячится, раздражается, никого не хочет слушать.

в) Говорит уверенно, без лишних эмоций, последователен в изложении своих мыслей.

г) Ведёт себя очень нерешительно.

4. Как ваш ребёнок ведёт себя, оказавшись в незнакомой обстановке, новом месте (например, в гостях, в кабинете у врача)?

а) Быстро приспосабливается к новым обстоятельствам, ведёт себя оживлённо, проявляет интерес к окружающему.

б) Быстро возбуждается, иногда (часто) нервничает.

в) Спокойно присматривается к непривычной обстановке.

г) Робеет, стесняется, нерешителен, скован.

Подведение итогов: внимательно посмотрите на буквы, которые оказались помеченными. Преобладание вариантов «А» указывает на то, что темперамент вашего ребенка близок к сангвиническому типу. Если среди ответов больше вариантов «Б», вероятнее всего ваш малыш – холерик. Если вы выбрали как минимум два варианта «В» или «Г», то ребёнок либо флегматик («В»), либо меланхолик («Г»). Здесь важно отметить, что в жизни темперамент в «чистом виде» встречается редко. Чаще же мы наблюдаем смешение черт и, соответственно, образование промежуточных типов. Но даже в этом случае наиболее яркие черты всё равно будут уловимы. Именно на них и стоит обращать внимание.

Так же важно помнить, что не существует «хорошего» и «плохого» темперамента. Бытует распространенное, ошибочное, мнение, что самый «лучший» темперамент – сангвинический, а «худший» – меланхолический. Каждый темперамент имеет свои положительные и отрицательные стороны. Также следует помнить о том, что, несмотря на то, что изменить темперамент невозможно, опираясь на пластичность нервной системы, можно повлиять на его проявления. Процесс воспитания при этом следует выстраивать так, чтобы развивались сильные стороны. Следует стремиться научиться управлять типом темперамента ребенка.

Но что же делать и как воспитывать и взаимодействовать с ребенком, который имеет тот или иной темперамент? Ниже привожу некоторые рекомендации, которые помогут выстроить доверительные и дружеские отношения с ребенком.

Очень важно разговаривать с ребенком, говорить про свою любовь к нему, доверять ему. Радоваться и праздновать вместе с ним любое его достижение, поддерживать его. Если даже ребенка постигла неудача, просто важно сесть и разобраться, провести своеобразную работу над ошибками, что он сделал такого, что получил именно такой результат? И как он будет поступать в следующий раз?

Для флегматичного ребенка нужна спокойная обстановка, с заранее известным планом действий. Давать ему время на выполнения задания, ровно столько, сколько ему нужно. Помнить о том, что он все равно быстрее не сделает. А любое внешнее «ускорение» процесса только может вызвать дискомфорт и негативное отношение к занятию. В беседах дать ощущение интереса к своей личности.

Ребёнок-сангвиник требует контроля за исполнением поручений. В отношениях нужно развивать чувство долга и ответственности. С каждым новым поручением, давать все больше ответственности, и когда он выполнит свое дело, похвалить. Указать что он молодец, справился с ответственным заданием.

Меланхоличный ребёнок очень чувствителен к похвале. Ему нужно создавать ситуацию успеха, повышать его самооценку. Радоваться и праздновать все победы. Так же для меланхолика очень важно ощущать чувственный контакт. Особенно это относится к мальчикам. С девочками проще, потому что родители девочек больше балуют так называемыми «обнимашками», с мальчиками дело обстоит по-другому. Многие родители думают, что если мальчик, значит, его не нужно гладить, ласкать и т.д. Мальчик-меланхолик очень нуждается именно в чувственном контакте с родителями. Когда ребенок чувствует прикосновение родителя, тогда он знает, что его любят, что родители с ним рядом. Он этого не поймет, не увидит и не услышит. Ему важно чувствовать.

Холеричного ребенка нужно держать в рамках, не обострять конфликтных ситуаций. Подойдёт авторитарно-демократичный стиль общения. С одной стороны, он выполняет задание, так как хочет, но с другой важно, чтобы он понимал, что есть некие правила. Так же такого ребенка, важно, перед тем как идти домой, что называется, «выгулять» на улице. Эти дети очень подвижны, и пока они часть энергии, которая «лишняя», не сбросят, не успокоятся. Потому, лучше дать ему чуть больше времени погулять, нежели потом весь вечер его успокаивать.

Будьте внимательны и добры к своим детям, всегда старайтесь их понять, как бы сложно вам это не давалось, и вы обнаружите, что их детская любовь к вам не будет знать границ.

Топ-10 секретов успешной «охоты» на ВУЗ

1. «Под микроскопом» изучите правила приема в вузы, куда подали документы, и уточните в приемной комиссии все нюансы, чтобы не попасть впросак. Например, из-за незнания условий приема в «Шевченко» мимо «второй волны» пролетели абитуриенты, которые изначально не подали в этот вуз оригиналы документов.

2. Заведите «вступительный ежедневник»: расчертите страницу на несколько колонок — название вуза, факультета, дата — и заносите туда все изменения своего продвижения по рейтингу.

3. Не относитесь к системе «Конкурс» как к главному источнику информации. Как и в прошлом году, в этом не обошлось без сбоев в ее работе. Так, на форумах нынешние абитуриенты жалуются на ошибки. Например, кто-то не находит себя в списках поступающих. Кроме того, информация обновляется с задержками. Поэтому сейчас достаточно будет заходить сюда с периодичностью раз в 2 дня. Но на финишной прямой вступительной кампании все же заходите каждый день, но не «висите» в форуме, чтобы не заразиться паникой.

4. Всю информацию проверяйте в приемной комиссии.

5. Узнайте прошлогодний проходной балл, чтобы оценить свои возможности: поступавшим в прошлом году он помог адекватно оценить свои шансы. Как правило, эта информация находится на сайте вуза в открытом доступе.

6. В день публикации первого списка, 6 августа, обязательно подъедьте в приемную комиссию. Если нашли свое имя в списке, в течение 5 дней принесите туда свои оригиналы.

7. Иногородним желательно заранее взять билеты на 6 августа, чтобы вовремя попасть в город, где находится их вуз.

8. Если в «первой волне» вас зачислили в подстраховочный вуз, а в «вуз мечты» — нет, не спешите сразу же нести оригиналы. Если у вас высокие баллы, и вы находитесь на первых позициях (3-4 человека) после того, кто стоит последним в списке «первой волны», подождите в течение 5 дней. Несите оригиналы в «нелюбимый» университет только во второй половине 5-го дня. При этом попробуйте договориться с приемной комиссией, чтобы не оформляли сразу же приказ о зачислении. Так вам будет проще забрать оригиналы документов, если все-таки поймаете «вторую волну» в вузе мечты.

9. Для тех, кто не прошел по «первой волне», но надеется попасть в вуз по второй — во время «второй волны» не нужно ждать звонка от вуза: ежедневно «дежурьте» возле приемной комиссии, следите за проходным минимумом и самостоятельно отслеживайте тот момент, когда освобождается место (конечно, если при этом наступает ваша очередь в рейтинге его занять).

10. Забирать и отдавать документы в вуз должен сам абитуриент, а не его родители или родственники. Вдруг вам придется срочно забирать оригиналы документов из «подстраховочного вуза»: родителям их не отдадут, и вы потеряете время.

Елена Малова,
студентка первого курса экономического и правового факультетов Национальной академии управления, учится на контракте

Украинский язык и литература: 175
История Украины: 195

– Я подавала документы в 5 вузов и заранее подготовилась к вступительной кампании. До ее начала от «а» до «я» изучила все правила приема, проехалась по приемным комиссиям, посоветовалась, что подавать и как правильно заполнять документы. В итоге – дома подготовила пять папок документов, учитывая требования каждого вуза. А уже в день подачи документов я не наделала кучу ошибок, к примеру, в заявлении, как другие ребята (это стоит взять на заметку тем, кто еще не подал свои документы. – *Авт.*).

Отслеживать свой рейтинг в «Конкурсе» я не смогла из-за технических проблем сайта. Поэтому, чтобы быть в курсе ситуации, я обращалась прямо в вуз. Плюс — мне помогал мой папа, который периодически туда ездил. Вообще не стоит бояться лишний раз надоесть членам комиссии. В конце концов это их работа.

Мне повезло: в Академию, где я сейчас учусь, поступила сразу по «первой волне». Но из горького опыта моих друзей могу дать несколько советов. Один из самых главных врагов абитуриента – слухи. В разгар кампании они появляются, как грибы после дождя, и запросто сбивают с толку (например, слух, что проходной балл заранее устанавливается, а не формируется в зависимости от баллов абитуриентов. – *Авт.*). Поэтому доверяйте только информации из вуза, а не случайным абитуриентам из очереди в приемную комиссию.

Валерия Белингио,
студентка первого курса юридического факультета КНУ им. Т. Шевченко, учится на контракте

Украинский язык и литература: 180,5
История Украины: 186
Английский язык: 160

– Золотое правило для всех абитуриентов, желающих учиться именно в Шевченко, – несите туда оригиналы сразу, иначе сами себе навредите. Хотя в других вузах нет разницы, подаете вы оригиналы или копии документов. Мой совет особенно пригодится ребятам, рассчитывающим попасть в Шевченко по «второй волне». В прошлом году во второй поток зачисленных попали те абитуриенты, у которых на тот момент в приемной комиссии лежали именно оригиналы. Такая вузовская «фишка», конечно же, стала настоящим сюрпризом для поступающих. Из-за нее свой шанс стать студентом потеряло много достойных ребят (как объясняют в МОН, это справедливо, ведь эта «фишка» прописана в правилах приема в вуз. – *Авт.*).

На систему «Конкурс» я не рассчитывала. Во-первых, данные там обновлялись с огромным опозданием, а то и вовсе не было обновлений. Так что лучше не полениться и каждый день под вечер приезжать под двери приемной комиссии. И так следить за своим рейтингом. Ну а во-вторых, без «Конкурса» намного спокойней. Потому что на форуме то и дело люди сеют панику, слухи и сомнения.

На проходной балл в первом списке рекомендованных к зачислению лучше не ориентироваться. Вобщем, как и на сам список. Первое: многие абитуриенты из «первой волны» не приносят свои оригиналы. Второе: проходной минимум все равно упадет баллов так на 10-20. Так получилось, например, на моем факультете. Третье: в первые дни ребята, которые не попали в первый список и оказались «за чертой» бюджетников, теряют надежду на поступление и забирают свои документы из вуза. Тем, у кого высокие баллы, этого делать не нужно, потому что несколько мест все равно освободится. К сожалению, со своими баллами я не дотянула до бюджета, но меня зачислили на контракт.

Друзі на все життя…

Дивні люди наші друзі, чи не так? Здається, що вони такі самі як ми, але водночас абсолютно інші. У них є свої ідеї, свої думки, навіть власне бачення правильності твоїх рішень! Періодично ви сваритеся, потім миритеся, а потім знову сваритеся («А все це через тебе! Я ж казала, що зустріч на дві години дня, а не на три!» – при цьому за обидві щоки уплітаючи картоплю-фрі у McDonald's), але попри всі негаразди у найтяжчі часи ми беремо телефон, набираємо номер і...

А все починалося... А в якому ж класі все це починалося?... Не пам'ятаю коли, але точно в школі і точно в нашому «Б». Певний час подруги змінювалися, змінювалися з роками вподобання, погляди… Але зараз – це вже точно друзі, і сподіваюсь, на все життя!!! І сприймаються вони вже зовсім по-іншому із всіма їх примхами, чудернацькими ідеями, проблемами, претензіями до тебе, навіть, із нічними дзвінками…

Ні, я звичайно не серджуся. Ну подумаєш: пів на першу ночі і дзвонить телефон! Я не серджуся, бо як нормальний середньостатистичний студент я «забула» про курсову з РПС і тепер, ковтаючи вже 3 чашку кави (брррр! Ненавиджу каву…) за сьогоднішній вечір, докладно розписую фактори розміщення підприємств целюлозно-паперової промисловості. Ні! Я аж ніяк не серджуся! «Ало, – беру я телефонну слухавку. – Ксю, я сподіваюся, що це дійсно щось важливе, бо у мене ще гора роботи і якщо тобі не подобається твоя сукня, то мушу тебе запевнити, що сидить вона на тобі бездоганно, і....» «А як ти здогадалася, що це я?» – перебиває мене голос, повний здивування. «Оксано, розумієш, лише ТИ можеш подзвонити у час ночі з питанням про домашнє завдання!». «Але ж ти ще все одно не спиш!»...

І що тут скажеш, я ж дійсно не сплю...

Правду кажучи, розмовляю з нею «про життя університетське», і розумію: які праві були наші вчителі, коли казали, що школа – це місце найбільшого досвіду! І річ тут не в навчанні, а скоріш за все у вмінні спілкуватися з людьми, самостійному вирішенні якихось проблем, але саме головне – школа навчила нас цінувати людей, які завжди з нами поруч: батьків, рідних, друзів...

«Слухай, а як ти думаєш, Таня ще не спить?» – перериває мої думки голос подруги. «Ну як тобі сказати, якщо брати до уваги той факт, що на годиннику вже 2 години ночі, то скоріш за все вона бачить вже десятий сон». Та навіть попри всі раціональні докази свідомості відкриваю ICQ… Проглядаючи список контактів, знаходжу потрібну мені людину і – о чудо! Вона теж не спить! Набираю повідомлення: «Тетяна Батьківна, а ти чого не спиш???» Відповідь: «Так у мене модуль завтра! Сиджу, математику читаю!». Після таких слів згадується реклама зі словами: «О! Як я вас розумію!» – «Ні, ви мене абсолютно не розумієте!» – «Ні, я Вас чудово розумію!». Отак і я пишу: «Як я тебе розумію!» Відповідь: «Правда? У тебе що теж модуль?». «Ні, – пишу я. – У мене здача курсової». Як кажуть: студент студента зрозуміє.

«Ей! Ви там про мене не забули???» – голос подруги вривається в телефонну слухавку.

Ні, ми не забули і точно ніколи не забудемо прогулів школи десь у центрі Києва, обговорення плюсів і мінусів нової сезонної колекції «TATUUM», а також те, коли в період відчаю кожна з нас дзвонила і казала: «Мені погано...», що ставало сигналом до швидкого реагування. Як результат – незапланований похід у ресторан швидкого харчування і два зайвих кілограми через місяць…

Ніколи не забуду день вступу до ВУЗу, коли бачиш у списках студентів своє прізвище і розумієш: ось він – момент істини! Ти радієш, радіють твої батьки, родичі, але увечері, коли на місто опускаються сутінки, ми знову збираємося. Нікого не хвилює ні вибрана спеціальність, ні університет. Всі щасливі, бо змогли зробити це, змогли довести самим собі, що можемо, і що будь-які негаразди не змогли зруйнувати те, що називається «дружба». За цей рік навчання (рік нового дорослого життя після школи) семеро людей стали ближчими одне одному, ніж хтось міг уявити. Вони стали сім'єю в прямому розумінні цього слова. Будь-яка невдача на особистому фронті сприймалася як всезагальна, а «геніальні» ідеї на культурній ниві майже негайно втілювалися у життя. Якщо бути відвертою, то ми навіть схожими стали: стиль одягу, літературні вподобання, навіть фільми, не обговорючи попередньо, вибирали схожі.

«Слухайте, я тут подумала, – подруги вже давно зробили конференцію. – А як щодо суботньої зустрічі у McDonald's?». «Ти що – ненормальна?! Я на дієту сіла з сьогоднішнього дня!» – хтось явно був проти. «Та плюнь ти на дієту. Одна картопля і макфлурі нічого не змінять! При тому, ми вже місяць як не бачилися усі разом!». І то правда... «Окей, тоді завтра, а точніше сьогодні ввечері усіх обдзвоним».

Я випила ще чашку кави, увімкнула рок-музику і через 5 годин захистила курсову на відмінно. Подруга здала модуль, а з усіма іншими ми побачилися у суботу. Дивно, але навіть нові джинси Lee Cooper так не піднімають настрій як фраза: «Ти дійсно ненормальна, якщо думаєш, що нас сьогодні не буде!». Що не кажи, а дружба – велика сила!

Сальнікова Вікторія,
випускниця 2008 року

Школа жизни

Перед тем, как отдавать малыша в школу, хочется напомнить родителям, насколько важно сделать правильный выбор. Ведь только после выпуска я поняла, как же моя жизнь зависит от того, в какую школу я ходила, кем она меня воспитала. Так как школа – это не просто уроки, домашнее задание, оценки – это целый мир, в котором ребенок развивает свою личность.

Начну свою историю, наверное, с самой распространенной проблемы для многих выпускников школ – с внешнего независимого тестирования, которое необходимо сегодня для поступления в ВУЗы.

К сожалению политика нашего государства в этом вопросе все время меняется. У многих выпускников есть опасения, что они могут не поступить вовсе. Проблема мне знакома. Хочу сказать, что мои одноклассники поступили именно благодаря тестам. Главное – это уверенность в своих силах и огромное желание, а еще – умение слушать и анализировать полученную во время уроков информацию – и даже университет имени Шевченко, университет КПИ, Богомольца и многие другие престижные учебные заведения не устоят перед вашим стремлением к знаниям! Тесты были вполне решаемые, оценки – в основном полученные моими одноклассниками свыше 10 баллов (по школьной системе оценивания). Так что если вы действительно воспринимаете и принимаете знания, которые передают нам наши учителя, бояться вам абсолютно нечего!

Когда я сумела самостоятельно поступить на бюджет экономического факультета в университет, я поняла, что, наконец, моя мечта сбылась. Студенческая жизнь – она совсем иная! Трудная, но очень увлекательная.

Самым сложным было – найти свое место в группе. Ребята, которые со мной учатся, – победители Всеукраинских олимпиад по экономике, математике, участники программ «Что, где, когда?», как правило – медалисты школы (а точнее лицея, гимназии), тесты многие из них написали на 200 баллов. Каждый студент в группе – лидер. Поэтому было совсем нелегко доказать, кто есть ты… На первой паре нам дали написать тест по математике, при этом нужно было указать, кто в какой школе учился… Школа для студента – это его визитка. С помощью этого теста проверяли не только студента, но и учебное заведение, в котором он учился. В университете знают и очень приветствуют такие лицеи, как «Лидер», лицей № 145, УФМЛ при университете имени Тараса Шевченко. Такие студенты вначале были на виду, а потом все как-то быстро изменилось...

Я очень довольна своим выбором: одногруппники – настоящие личности, хотя и амбициозные, интересные предметы, удобное расписание, отличные преподаватели, которые заинтересованы в твоих знаниях, а не в размере твоего кошелька (как принято считать про университет). Постоянная конкуренция дает возможность самосовершенствоваться и никогда не останавливаться на достигнутом. На факультете для студентов проводят множество мероприятий: конкурсы талантов, «Мисс и Мистер Экономисты», студенческие олимпиады, различные научные конференции, а также поездки за границу.

Хочу поблагодарить свою гимназию, что, несмотря на то, что я не была победительницей районных и городских олимпиад (хотя всегда участвовала в школьных олимпиадах и других мероприятиях научно-практического направления), я все еще остаюсь на высоком уровне среди студентов. Это значит, что школа привила мне любовь к знаниям, научила учиться и дала хорошую базу!

Мартынович Дарья,
выпускница 2008 года

Знайомтесь: наші поети

Юліана Яроцька

Сонце

Сонце безбарвне, ледь світло
Скотилось у гострі гілки,
Воно вже не сяє, вже блідне...
Облетіли з гілок всі листки.

Десь за гілку промінчик вчепився,
Клени лезом сонце січуть,
Вечір гнівом клиновим налився,
Чорні віти аж очі печуть.

У чітких голках видніється коло,
Клени наче в тумані висять,
А хмарини усюди довкола,
А хмарини летять і летять.

Сонце безбарвне, ледь світло
Скотилось у гострі гілки,
Воно вже не сяє, вже блідне...
Облетіли з гілок всі листки.

Шелест

Шелест, шепот,
Легкий звон в траве,
В прозрачной
И туманной тишине.
Летают в ней,
Как в озере лучи
От одинокой,
Заблудившейся свечи.
Прилив ночной,
И звездные ручьи
Все отражают слабые лучи,
Луна выходит,
Чтоб покрасоваться,
И тут же
Закрывается в ночи.

На небе звезды
Загораться не спешат,
И их лучи
Беспомощно горят.
Как маленькие лучики свечи
В траве легонько
светят светлячки.

Памяти ветеранов

Кровь капала на алые гвоздики...
Готовьте роту в бой на танк врагов,
И слышатся повсюду страха крики,
И дух войны на криках мотыльков.

Нет, нет!!! Не плачьте мама, мама, мама.
Такая вот судьба, так, значит, быть...
И два цветка у черного кургана
Позволят вам меня не позабыть.

Пойду я по тропинке возле поля,
Где в детстве и с друзьями бегал я.
Пойду я по тропинке возле поля,
Где не проснется Родина моя.

В окопах и в атаке бьют солдаты,
Они идут на честный верный бой.
В окопах и в атаке бьют солдаты,
Враги летят как пчелок летний рой.

Давайте же поздравим ветеранов
И тех, кто с честью умерли в бою,
Положим две гвоздики у кургана тем,
Кто жизнь отдал за Родину свою.

***

Людина жива істота. Розуміє все, що робить,
Глибоко в серці є нота, Яка за людину говорить.

А ще у людини є серце, Яке і любить, і б'ється.
Немає людини такої, В якої немає серця.

Якщо в середину серця Встромити грудку болю,
Не стане цієї ноти, яка за людину говорить.

Сукаленко Оля

Назар Данчук

Київ – місто моє

Ранок. Сонце встає.
Піднімає повіки Київ –
Місто моє, що у серці навіки.

Рідні схили Дніпра
І розлогі каштани.
Київ – місто-весна,
Кажуть щиро кияни.

Навесні, завітав
У чудове це місто,
Ти збереш нових вражень
Барвисте намисто.

Там зустрінуть тебе
Дзвони Лаври й Софії.
На Узвозі залишаться
Спогади й мрії.

Ранок. Сонце встає,
І омитий росою Київ –
Місто моє, що бентежить красою.

Запитав я у мами

Хто в твоєму житті найдорожча людина?
І яка у житті важливіша стежина?
І від чого залежить щастя твоє?
Запитав я у мами якось про це.

Найдорожча для матері – рідна дитина.
А добро і любов – це найкраща стежина.
Мабуть щастя матусі залежить від того,
Яку її діти вибирають дорогу.

Я буду слова ці завжди пам'ятати
І правильний шлях у житті обирати,
Щоб мама раділа, щоб горда була,
Щоб в серці матусі не гасла весна.

Я мрію...

Я мрію вирости і стати
Таким же сильним, як мій тато.
Добро від мами хочу взяти.
Від бабці щиру душу мати.
Я прагну бути кращий син,
Бо я у них лише один.

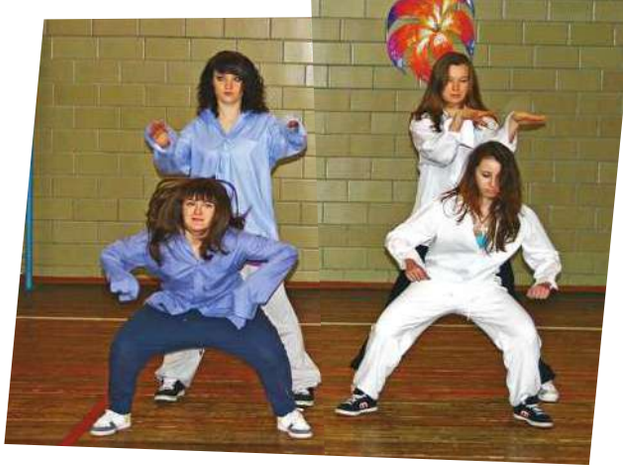
Я мрію вирости і стати
Опорою для мами й тата.
І щоб сім'я моя була
Здорова, дружня й молода.
Я мушу бути кращий син,
Бо я у них лише один.

Білогриві коники

Білогриві коники літають,
Один одного вони наздоганяють
І від вітру все скоріше утікають.
В них промінчики запряглись,
Підганяють коней вони ввись.
Тут прийшли суперники суворі,
Чорних коників зустріли білі в полі.
Дощик принесли вони з собою.
Промінці у нас ще не здалися
І місточок в небі утворився,
І його вони пофарбували,
І яскраві кольори тоді всі стали.
Чорні коники злякались і втекли,
І не бачив їх ніхто в найближчі дні.

Тімофєєва Олександра

Ритміка: свято жіночності чи брейк-тусовка?

Прийшла весна, а з нею суто жіноче свято зі своїми поздоровленнями, концертами, традиціями… Для наших старшокласників однією із таких традицій є проведення щорічного свята-змагання з ритміки, про яке ми вже не перший рік розповідаємо. Але…

Цьогорічне змагання вразило не тільки самих учасників, а і вчителів, глядачів. Запитаєте: «Чому?». На це питання ні класні керівники 10-х, 11-х класів, ні самі учні відповісти нічого конкретного не змогли, а ми зробили свій висновок: хлопці намагалися подарувати свято своїм однокласницям… Чому такий висновок? На старт вийшли не жіночі, як це зазвичай було, а чоловічі або мішані команди… Такої аномалії в гімназії ще не спостерігали. Чи пов'язане це було із навантаженням дівчат у підготовці до тестів, чи у підготовці до конкурсу «Київський вальс», чи просто вони хотіли відпочити…

Все ж таки свято вдалося! Виступи були цікавими та неординарними, театрально поставленими та наповнені чоловічою силою та спритністю, енергійними та запальними!

Мабуть, нашим хлопчакам у день виступу надали наснаги ще й виступи майстринь з художньої гімнастики: Поліщук Аліни (6-А клас) та Козир Ганни (4-В клас).

Такого театрального дійства спортивна зала гімназії ще не бачила: тут були і биндюжники з Одеси, і танцклас під керівництвом Тетяни Вицуп, і брейк-тусовка 11-А.

На жаль, цьогорічні змагання дещо змінили своє обличчя, вимоги до учасників загалом витримані не були, але всі були задоволені та зацікавлені. Зрозуміло, і без переможців не обійшлося. Ними стали команди 10-Б і 11-В класів! Вітаємо!

А ось свої вимоги до проведення конкурсу та складу команд на наступний рік або організаторам конкурсу, або учасникам-командам необхідно буде переглянути… Бо змагання з ритмічної гімнастики – це своєрідний стан спортивного духу, душі класу… Мабуть, всім нам необхідні зміни, а якими вони будуть – залежить саме від нас.

Вчителі фізкультури
гімназії №315

